ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\David_Peter-StarTrek_Nova_generace_10-Prast_jako_uhod.PDB

PDB Name: David_Peter-StarTrek_Nova_gener
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2004
Modification Date: 6.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Peter David

STAR TREK
NOVÁ GENERACE
10

PRAŠŤ JAKO UHOĎ

(A ROCK AND A HARD PLACE)
Překlad: Radim Rouče

Autorovy poznámky, věnování a nejrůznější útržkovité myšlenky

Za Prašť jako uhoď se táhne dlouhý příběh, kterým vás nebudu unavovat, maximálně se o něm zmíním na některém ze setkání fanoušků. Kniha prošla několika změnami jmen - takže jestli mě někdo na posledním Creation Conu slyšel mluvit o Vesmírném případu nebo Potížích v Ráji, je to tu. Na nic dalšího nečekejte.

Varuji vás: myslím, že je tento román mnohem vážnější než má poslední kniha z prostředí Nové Generace Zóna úderu. V Prašť jako uhoď se vyskytují pochybní psychotici, tragédie, ztráty, soutěsky a alespoň jedna skutečně dramatická situace. Každý mi ale asi odpoví, že se mu hrozně líbilo, jak posádka hrála poker a že to jsou další Davidovy smíchové orgie (stejně jako se to stalo u Zóny úderu, která obsahovala taková témata k popukání jako třeba smrtelné choroby a nervová zhroucení).

Pro ty, které to zajímá, DC Comics znovu vydává Star Trek komiksy, a to jak příběhy původní Enterprise, které píšu já, tak o nových lidech, které píše Michael Friedman. Je tam spousta věcí, o které byste neměli přijít, takže pro to něco udělejte. Navíc jsme se já, Michael, Carmen Carterová a Bob Greenberger dali dohromady a píšeme Svět zkázy, první ST román, který má více autorů. Měl by vyjít v létě 1990, v Česku v létě 2004. Pokud tomu tedy věříte.

Posledně jsem poděkoval všem možným i nemožným lidem, protože jsem si nemyslel, že mě ještě nechají něco napsat. Jelikož nechali, chtěl bych poděkovat, pokud jsem to ještě neudělal, Jeffu Jonasovi, který mi natrvalo půjčil počítač, na němž píšu.

Velice děkuji Marině Sirtis, která na minulé Shore Leave Convention s ohromnou laskavostí odpovídala na mé ustavičné dotazy ohledně Troi. Její poznámky a názory byly neocenitelné.

Zvláštní pozdrav patří mé sestře, Ronni Beth Davidové, která teď může tuhle knihu ukázat nevěřícím kamarádům a říct: "Vidíte, já vám říkala, že jsem s ním příbuzná." Proč by se tím ale měla chlubit, to ví jen bůh.

Také děkuji Kevinu Ryanovi za obvyklou podporu nad rámec jeho povinností, a Davu Sternovi, že pro tento román udělal neuvěřitelné věci.

Děkuji své ženě Myře za její stálou podporu - ačkoliv od doby, co mi řekla, že je Kvido Skamene úplně jako já, prožil jsem spoustu bezesných nocí.

A na závěr, tuto knihu věnuji Jennifer Kingsley Westburgové, jež zosobňuje poselství naděje a vytrvalosti, o kterých celý Star Trek je.

Kapitola první

"Skamene. Do mé kajuty."

Kapitán Borjas nedošel u prvního důstojníka odezvy, kterou očekával. Vlastně nedošel odezvy žádné.

Skamene tam jen seděl, u svého obvyklého rohového stolku ve společenské místnosti, a zamyšleně hleděl na sklenku, již držel. Uvnitř vířil synthehol, zachycoval světlo a mnohobarevně zářil, což byl efekt, kterým byl tento ferengský vynález proslulý.

Borjas si všiml, že to není standardní sklenice, která se zde vydávala. Skamene měl vlastní sklenice, vlastní zásoby lihovin, vlastní všechno, jelikož byl odhodlán izolovat se od zbytku posádky.

Borjas ještě chvíli stál na místě a uklidňoval se. Věděl, že jej sledují oči mnoha členů osazenstva. Měl sem poslat nějakého podřízeného, aby to udělal. K čertu, nic z toho by nebylo nutné, kdyby Skamene rovnou odpověděl na to zatracené volání.

Borjas se předklonil a klouby se opřel o komandérův stolek. Kapitánovi kolem pasu začala v poslední době narůstat pneumatika tuku. Byl vděčný, že byla při nedávné změně uniforem Hvězdné flotily zavedena saka a kalhoty místo přiléhavých, prostých linií jednodílných kombinéz. Ke starším důstojníkům to bylo laskavější.

Borjas měl řídnoucí černé vlasy a obočí tak mohutná, že se mu nad kořenem nosu zdánlivě spojovala. Podrážděně trhl čelistí. Když se zamračil, většinou to nahnalo strach i jeho zkušeným podřízeným.

Ale tentokrát ne.

"Skamene, čím déle mě budete ignorovat, tím horší si to pro sebe děláte."

Skamene pomalu vzhlédl.

Borjas si vzpomněl na den, kdy komandéra viděl poprvé. Ten muž v něm už od začátku jejich spolupráce vyvolával nervozitu. Měl dost výrazné rysy, vystouplé lícní kosti, zašpičatělou bradu, ale po pravé straně obličeje se mu táhla dlouhá jizva. Skameneho jizva byla zvláštní, protože moderní technika dokázala takové nepříjemné vady na kráse odstranit za několik vteřin. On ji ale nosil jako vyznamenání.

Měl černé vlasy, nakrátko ostříhané a husté. Podle předpisů, ale... vypadaly podivně. Obočí mu stoupala vzhůru způsobem, který nutil Borjase přemýšlet, jestli v sobě nemá nějakou vulkánskou krev.

Avšak to, co tehdy Borjase znepokojilo poprvé, byly jeho oči. Ty oči se mohly dívat skrze vás, soustředit se na nějakou jinou část místnosti nebo hledět samy do sebe. Za těma očima se toho dělo opravdu hodně a Borjas nikdy nezjistil, o co jde.

Skamene se zhluboka nadechl a pak dech pomalu, rozkošnicky vypustil. "Ááhhhh." Byl to výdech úlevy. "A je to tu."

"Co je tu?"

Skamene neodpověděl, jen se usmál. Nebyl to úsměv, který by navozoval duševní klid.

Borjas si začal být naléhavě vědom, že všechen hovor v místnosti ustal. Napadlo jej, že ji nechá vyklidit, došel však k závěru, že se raději propadne, než aby rušil všechny ostatní kvůli Skamenemu. Kromě toho, ať vidí, kdo doopravdy velí hvězdné lodi Nimitz.

"Skamene, dávám vám přesně tři vteřiny, abyste se odebral do mé kajuty."

Komandérův výraz říkal: nebo co? Ústy nic vyslovit nemusel.

Borjas kolem sebe shromáždil všechnu svou autoritu a zabalil se do ní jako do pláště. "Hrozí vám polní soud za neuposlechnutí rozkazu, Skamene."

"Polní soud?" přišla klidná odpověď.

Že by se konečně někam dostával? Borjas přitlačil a naklonil se nad stůl. "Ano. Polní soud. Za neuposlechnutí rozkazu a ohrožení životů a bezpečnosti této posádky."

Zdálo se, že Skamene hledí na protilehlou stěnu.

"Ohrožení. Ohrožení." Uvažoval o tom slově, povaloval je po jazyku. "Vzpomínám si jen na to, že jsem zachránil život několika členům posádky. Lidem, které jste vy odepsal."

"Porušil jste předpisy," zprudka odsekl Borjas, "předpisy, které mají zaručit blaho celé posádky."

"Zaručit?" žasl Skamene. Naklonil sklenku a dopil obsah. Pak jí začal otáčet mezi dlaněmi. "Jsme v širém vesmíru, od okamžité smrti rozmačkáním vzduchoprázdnem nás dělí jen trup a pár modliteb - a vy chcete záruku? Dobrá, kapitáne. Smrt je zaručená. Nic jiného není."

Skamene se rozmáchl a zahrnul tím gestem všechny kolem sebe. "Tihle lidé tomu rozumějí. I když vy ne."

Borjas smutně potřásl hlavou. "Skamene, jste uvolněn ze služby. To je vše. Nechtěl jsem to dělat před posádkou, ale... hlaste se ve své kajutě."

Skamene jej ignoroval a natáhl se po láhvi syntheholu.

"Řekl jsem vstávat!"

"To už je ráno?" líně prohodil komandér a začal si nalévat.

Rozzuřený Borjas vytrhl Skamenemu láhev z rukou. Bývalému prvnímu důstojníkovi přes tvář nepřeletí ani náznak překvapení. Místo toho ztuhl, jak byl, sklenku v levé ruce, pravou ruku v pozici, jako by naléval.

Nato, velice uváženě, spustil ruku a vzhlédl k Borjasově hlavě; pohledem mu probodával lebku skrz naskrz.

Borjas pohled opětoval. "Běžte do kajuty," vyzval jej. "Nebo do cely. Volba je na vás."

"Takovéhle volby nemám rád," s klidem odvětil Skamene.

Borjas stiskl komunikátor.

"Bezpečnost," zavolal. "Hlaste se ve společenské místnosti a doprovoďte komandéra Skameneho do cely."

"Ani oni mě nepřinutí jít do cely."

Borjas si založil ruce na prsou. "Nezdá se mi, že byste do toho měl moc co mluvit."

Skamene se zahleděl na sklenici. "Jdu na ošetřovnu."

"Co prosím."

"Slyšel jste mě. Je to tam pohodlnější."

"Na žádnou ošetřovnu nepůjdete."

"Proč ne?"

"Protože," sebejistě prohlásil Borjas, "nepotřebujete ošetřit."

Skamene o tom krátce popřemýšlel.

A pak sebou Borjas a všichni v místnosti mimoděk trhli, protože se ozvalo pronikavé zapraskání.

Borjas se s hrůzou zahleděl na zdroj toho zvuku.

Skamene rozdrtil sklenku, již držel. Na rozdíl od jejích nerozbitných kolegyň, které třímali všichni ostatní, byla tato vyrobena ze skutečného skla. Stopka dopadla na stůl a odkutálela se.

Skamene seděl chvíli bez hnutí, pěst zaťatou. Pak ji pomalu otevřel. Z dlaně a prstů měl krvavou lázeň.

"Už potřebuju," odvětil.

Kapitola druhá

O´Brien znechuceně zahodil karty a začal vstávat od stolu. "Tak to ne. Mám toho dost. Chci, aby se vrátila Pulaská."

William T. Riker zadržel O´Briena tím, že mu položil ruku na předloktí. Věděl, že roztrpčení šéfa přenosu je opravdové, a silou potlačoval úsměv, který se mu dral na rty. Uspěl jen částečně. "Ale no tak, náčelníku," konejšil jej vousatý první důstojník Enterprise. "Tak špatně se vám zase nedařilo."

"Ztratil jsem pět čistých!" vyjekl O´Brien a prstem bodl směrem k podstatně zmenšené hromádce žetonů před sebou. "V životě jsem neztratil pět čistých. V životě."

"Každý míváme špatné dny," domlouval mu Riker.

"Je to její vina. Podvádí."

Riker s úžasem pohlédl na osobu, na kterou O´Brien ukazoval. "To určitě ne."

"Samozřejmě, že ji bráníte," prohlásil O´Brien. "Vy dva si 'rozumíte'." Kolem posledního slova naznačil rukama uvozovky. "Já ale s porozuměním problém nemám. Starosti mi dělá stav mých financí."

"Já nepodvádím," zazněla tichá odpověď.

O´Brien se ztěžka opřel. "Podívejte, poradkyně, vždyť já neříkám, že je to vaše vina. Je to moje vina. Jeden by si myslel, že už to pochopím - s empatikem se poker nehraje. To je všechno. Prostě se to nedělá."

"Nechápu, v čem je problém," bránila se zpoza impozantní hromady žetonů Deanna Troi.

"Vy to snad nevidíte!" žasl O´Brien. Konečky prstů se dotkl čela a se slušnou napodobeninou Troina neobvyklého přízvuku pronesl: "Kapitáne, cítím... velké blufování. Ano. O´Brien se nosí jako páv a přitom má velký prd."

Dat, který seděl po Rikerově pravici, se zvědavě zamračil. "Nosí se jako páv?"

"Hovorový výraz pro blufování."
"Ach tak."
„O´Briene, jestli něco znám, je to má vlastní mysl," upjatě pronesla Troi. Exoticky vypadající poloviční Betazoidka seděla s dokonalým držením těla, ramena vzpřímená, páteř neshrbenou. Riker s O´Brienem sklouzli na židlích o kousek níže. Dat také sklouzl, protože je chtěl napodobit.
"Nikdy bych," pokračovala, "neužila svých dovedností způsobem, o kterém jste hovořil."
"Možná si nemůžete pomoct."
Zadívala se na něho svýma velkýma očima. "Vím, že jste rozčarovaný..."
"To vůbec nemusíte být empatička, abyste to zaznamenala, že?"
"Ale no tak, O´Briene," nevydržel Riker. "Budete rozdávat nebo co?"
"Ne. Zapomeňte na to. Koukněte, nejdřív jsem byl nervózní, když jsme nechali hrát Data." Pokynul k androidovi s bílou kůží, který se na něho zahleděl s neskrývanou zvědavostí; slabě osvětlenou místností žhnuly jeho žluté oči. "Napadlo mě: 'Skvělý, jak asi převezu chlápka, kterej má v hlavě počítač?' To bylo ale předtím, než jsem zjistil, že ho můžu blufováním roznést na kopytech."
Dat se mu automaticky zadíval na nohy, pak ale chápavě vzhlédl. "Ach. Rozumím. Další živočišná metafora."
O´Brien přikývl. "Ale Troi... podívejte, poradkyně, jen mám strach, že i když to nemáte v úmyslu, tak nějak přesto zachycujete emoce, třeba jen podprahově, a - "
Deanna zvedla ruku. "Už nemusíte říkat nic, O´Briene. Úplně vám rozumím." Vstala a chladně prohlásila: "Možná by bylo nejlepší, kdyby místo mě hrál někdo jiný. Začínám si myslet, že poker není hra pro mě."
"Nech toho, Deanno..." začal Riker.
"Mám nějakou práci," uzavřela tónem, který naznačoval, že jakákoliv další slova budou zbytečná. Obrátila se a za šustění dlouhé zelené sukně zmizela.
"To nebylo moc milé, O´Briene," vytkl mu Riker. Otráveným výrazem ve tváři dával najevo, že nežertuje.
"Dobře, dobře, možná jsem na ni byl trochu tvrdší. Potom se omluvím, ano? To nic nemění na tom, že zase potřebujeme čtvrtého hráče."
"Na lodi jistě musí být někdo, kdo by měl zájem se zúčastnit," dohadoval se Dat.
"Co takhle kapitán?" nadhodil O´Brien po chvilce přemýšlení. "Vsadím se, že by si s radostí trochu provětral vlasy... takříkajíc."
Riker se na něho zadíval. "Myslíte, že dokážete blufováním přechytračit kapitána?"
O´Brien si v duchu vyčaroval obraz strašlivého Picarda, jak se na něho dívá a tím důrazným hlasem odsekává slova: "Vašich deset a zvyšuji na dvacet." Pomalu přikývl. "To je fakt," dal mu za pravdu. "Tak kdo tedy - "
V té chvíli se otevřely dveře a vstoupila Beverly Crusherová, hlavní lékařská důstojnice na lodi.
Crusherová byla ztělesněním protikladů. Působila téměř jako víla, to však byl pouze dojem. Posádka rychle zjistila, že za přístupem neviňátka stojí železná vůle.
Právě se po ročním působení v Lékařském oddělení Hvězdné flotily vrátila na loď a mnozí ten návrat přivítali.
Crusherová chvíli postávala a rozhlížela se. "Myslela jsem si, že je tu Deanna. Omlouvám se."
"Měla něco na práci," poznamenal O´Brien.
"Aha." Crusherová se zarazila a prohlédla si všechny tři muže kolem stolu. "Co to hrajete?"
"Poker," informoval ji Dat. "Karetní hru slučující prvky náhody s - "
"Později, Date," okřikl jej Riker, jehož mysl se začala ubírat stejnou cestou jako ta O´Brienova.
A O´Brien se zase na Crusherovou usmíval stejně jako Riker. První důstojník vypadal pod plnovousem téměř jako sám ďábel. "Hrála jste někdy... poker?" otázal se.
"Už je to spoustu let," přiznala Crusherová po krátkém zamyšlení. "Byla jsem tehdy mladá holka. Já, pár kamarádek a několik kluků jsme hrávali svlík - "
Zmlkla a odkašlala si. Dat přemýšlel, proč jí trochu zrudly tváře. "My, no, hráli jsme něco podobného. Od té doby jsem už ale nehrála. Nepamatuji si, co přebíjí co. A takové věci."
"Máme místo," nabízel O´Brien až příliš horlivě.
"No... jo, proč ne?" souhlasila Crusherová, došla k židli a posadila se. Mile se na všechny usmála. "Všechno mi pomalu vysvětlete, ano?"
O´Brien se podíval na Rikera a tiše zavrkal.
Dat jí poskytl jedinou radu, která jej napadla. "Pozor na kopyta."
Shlédla si k nohám a zamračila se.
* * *
I Picard se mračil.
Zkušený kapitán Enterprise hleděl v kajutě na obraz admirála Williamsové, která pohled opětovala. "Komandér Riker je jedním ze základních činitelů toho, že Enterprise funguje bez problémů, admirále," odpověděl kousavě. Rázoval po kajutě, ruce za zády. "Nemohu říci, že by mě těšilo, že jej budu muset postrádat."
"Litujeme náhlosti tohoto kroku, kapitáne," klidně pronesla Williamsová. Byla jen o několik let starší než Picard a přesto měla dlouhou a vynikající minulost. Také měla všechny správné konexe v Hvězdné flotile a velice rychle se přizpůsobila přijímání velitelských rozhodnutí z bezpečí kanceláře. "Avšak situace, která na Ráji nastala, vyžaduje, aby tam dohlížel komandér Riker, z důvodů, které jsem načrtla. Proč je to takový problém? Obáváte se, že se bez jedničky neobejdete?"
"'Obešli' jsme se i dříve, admirále," odvětil Picard, "a dobře to víte. Vlastně jsem ho sám vyzval, aby nás opustil a přechodně přijal místo klingonského prvního důstojníka. Nicméně toto mi připadá jako lehkovážné užívání lidských

zdrojů a trochu plýtvání. A trhlinu ve velení není nikdy příjemné zacelovat."

Cosi na jejím výrazu v Picardovi vyvolalo dojem, že právě do něčeho šlápl. Williamsová se příjemně usmála. "Tak s tím vám podle mě můžeme pomoci, kapitáne. Za prvního důstojníka máme dočasnou náhradu."

V Picardově hlavě se rozezněla rudá siréna. "Náhradu?"

"Přesně tak. Náhradu."

"Jakou náhradu?"

"Dočasnou."

"Admirále, pohybujeme se v kruhu." Odmlčel se, přistoupil k obrazovce o krok blíž a ztišil hlas do důvěrného tónu. "Karen... co se k čertu děje?"

Admirál Karen Williamsová se nuceně usmála. "Tobě taky nic neunikne, Picarde."

"Převelení Rikera je jen částí celé věci, že?" pomalu pronesl Picard. "Pro Hvězdnou flotilu je úplně stejně důležité, aby se ten dočasný první důstojník dostal na Enterprise. Dobrá, Karen." Posadil se, jako by mu to mohla pomoci připravit se na to, co jej čeká. "Jaký je s tím důstojníkem problém?"

"Nic mimořádného," ujistila jej Williamsová. "Pravdou je, že je to vynikající důstojník. Svrchovaný taktik. Úžasná osobní přitažlivost."

"Ten problém je - "

"Je to šílenec."

Picard zmateně zamrkal. "Prosím?"

"Je to neřízená střela. Vesmírný případ."

"Můj bože. A tenhle člověk je důstojník Hvězdné flotily? Jak je to možné?"

"Protože jeho psychologický profil je čistý. Hodnocení má úplně v normě. Stresové a adaptační reakce jsou prvotřídní. Podle všech testů, které máme, je ten muž stabilní."

"Ale - "

"Ale podle všech důstojníků, pod kterými kdy sloužil, je ten muž nemožný. Dělá si, co se mu zachce a kdy se mu zachce. Nějak to vždycky dobře dopadne... jeho instinkty jsou absolutní. A on spoléhá jen na ně. Zná pravidla, dělá si ale, co chce - problém je, že se dodneška nezmýlil. Samozřejmě dostal několik důtek, ale nic tak vážného, aby mu to zaručilo propuštění. Na Nimitzu vydržel tři měsíce a to je u něho téměř rekord."

"To je loď Andyho Borjase."

"Přesně tak."

"Borjas je dobrý člověk."

"No, ten tvůj dobrý člověk informoval Hvězdnou flotilu, že buď Skameneho převelí, nebo ho on vystřelí z šachty na fotonová torpéda."

"Skameneho?"

"Tak se jmenuje, Kvido Skamene."

Picard se rozpačitě poškrábal na hlavě. "Co udělal, že Borjase tak rozčílil?"

"Zachránil nějaké životy."

Teď byl Picard opravdu v koncích.

"Tomu nerozumím."

Williamsová vzdychla a Picard měl dojem, že ten příběh už vyprávěla několikrát. "Jakási hvězdná soustava měla nestabilní slunce a geologický tým z Nimitzu zkoumal na jedné z jeho planet, jaký to má dopad na tamější životní prostředí. Avšak stav slunce se začal zhoršovat mnohem rychleji, než se očekávalo, a kvůli součinnosti magnetického záření a slunečních erupcí byly transportéry mimo provoz. A nejen to, i loď sama se ocitla v nebezpečí. Borjas měl starost o bezpečí zbytku posádky a rozhodl se oblast opustit."

"Zvolil, že obětuje výsadek v zájmu záchrany lodi," poznamenal Picard. "To není nikdy snadné rozhodnutí."

"Ano. Skamene s tím rozhodnutím nesouhlasil. Bez Borjasova vědomí se zmocnil raketoplánu a opustil Nimitz jen několik vteřin předtím, než měla loď odletět. Dostal se na povrch planety, zběžně prozkoumal oblast, kam byl výsadek přenesen, našel jej, dopravil na palubu a vzlétl. Měl štěstí, že Borjas nařídil odlet podsvětelnou rychlostí a ne warpem, jinak by je raketoplán nikdy nedohonil."

"Čili jakmile převzal Skamene iniciativu, Borjas došel k závěru, že výsadek nemůže jen tak odepsat."

"Řekněme jen, že k tomu byl Borjas přinucen a nelíbilo se mu to. A když chtěl Skameneho po návratu potrestat a nechat ho zavřít do cely, komandér... no, všechno to budete mít v hlášení."

"Připadá mi to jako by Skamene, navzdory svému nadšení... možná nebyl zrovna přínos pro Hvězdnou flotilu."

"Jean-Lucu, porazil simulaci Kobayashi Maru."

Picard si nebyl úplně jistý, zda slyšel správně. "Co? Bez podvádění?"

"Ano. Skamene všem vypálil rybník. Programátoři drželi týdenní smutek."

"Jsem ohromen."

"Všichni jsme ohromeni. Skamene je ohromující důstojník. Ale chybí mu kázeň. Potřebujeme někoho, kdo jí ho naučí."

"A k tomu jsem byl zvolen já."

"Ve Hvězdné flotile nevládne právě demokracie, kapitáne, ale... ano. Jste zvolen."

Kapitola třetí

Mark Masters přecházel po kanceláři Jacksona Cartera. Masters odpovídal popisu většiny teraformovačů - houževnatý, šlachovitý a prošedivělý. Boty s měkkou podrážkou nevydávaly na Carterově naleštěné podlaze žádný zvuk. Carter jej beze slov sledoval.

"Smrdí to!" řekl konečně Masters.

Carter svolně přikývl. "Tak nějak."

"Máme smlouvu s Federací! Smlouvu na výlučná teraformovací práva."

"Já to vím," odvětil Carter. "Byl jsem jedním z těch, kdo tu smlouvu podepsali. Neříkáš mi nic, co bych nevěděl."

"No, řeknu ti něco, co já nevím! Pracujeme dobře! Jo, jde to pomaleji, než bylo v plánu. K čemu nám ale sakra Federace posílá monitorovací a průzkumnou skupinu?"

"Proč ne? Planeta je velká."

"To si děláš legraci, že jo? Devadesát procent je neobyvatelných a on tomu říká velká planeta."

Masters odkráčel k oknu Carterovy kanceláře. Ta se nacházela ve druhém patře; být výš už nešlo, žádné budovy se třemi patry tady v Hvězdičce nebyly.

Okno poskytovalo překrásný výhled na peklo jménem Ráj.

Kdysi, sotva před pár lety, nebyl na planetě život vůbec žádný. Neměla ani jméno, pouze identifikační číslo. Kdysi měla obyvatelstvo, život. To však bylo před mnoha staletími, kdy se samo obyvatelstvo vyhladilo zvěrstvy proti životnímu prostředí a nesmyslnou válkou. Planeta byla dodnes pro humanoidní život neobyvatelná.

Byl to dokonalý typ planety k teraformaci.

Předložili Federaci žádost, zaručili, že planetu upraví pro kolonizaci, a zavázali se, že všechny činnosti budou jen a jen v zájmu mírového soužití. Jinými slovy, že nebudou v pustině vyvíjet zbraně.

Federace souhlasila a teraformovači - celkem 112 osob - pojmenovali svůj nový domov "Ráj". Vzhledem k zuřivým větrům, věčným sněhovým bouřím, obtížně dýchatelnému vzduchu, těžce ionizované atmosféře a nehostinné krajině to rozhodně nebylo vhodné pojmenování.

Nejprve museli postavit provoz na úpravu atmosféry, který začal pomalu zásobovat malou oblast správnými atmosférickými podmínkami. To samo o sobě trvalo dlouhé, svízelné měsíce, a výsledkem byla Hvězdička, první město na povrchu Ráje po kdovíkolika staletích. Mělo jen pár čtverečních kilometrů a bylo poněkud neutěšené. Ale byl to domov.

Budovy byly hrubé a funkční a ve vzduchu se neustále vznášel kalný opar - důsledek interakce mezi upravenou atmosférou a tou přírodní. Budovy nesly věčný příkrov nečistoty a teraformovači už snahy o jeho odstranění dávno vzdali. Místo toho se na domech, vepsané do špíny, každý den objevovaly nadávky nebo pochybné zprávy. Další den nahradily nové zprávy a nová špína své starší protějšky.

Město bylo vybudováno bez ladu a skladu, což však nikdy nebyl problém, protože všichni věděli, kde co je. V noci se na budovách rozsvítily jasné, zářící cedule, které teraformovače lákaly do hospody za uvolněním a odpočinkem.

Jakmile byla Hvězdička založena, základní osazenstvo teraformovačů nabylo plného počtu 112. Stavěly se domy a objevovaly se stanice vědeckého výzkumu. Připravovaly se plány na stavbu dalších atmosférických center, dalších měst. Prováděly se studie realizovatelnosti sítě tunelů pro rychlejší, bezpečnější spojení mezi budoucími městy. Avšak to všechno zabíralo čas.

A objevily se překážky...

"Jde o ty Divoké věci, co?" zeptal se Masters a stále hleděl z okna. "Dozvěděli se o Divokých věcech a jsou nervózní."

"Nikdo přítomnost Divokých věcí nepředpokládal," tišil jej Carter. "Není to nic než genetická nešťastná náhoda."

"Neměly se dostat ven. Jsem hlavní vědec. Je to moje vina." Otočil se ke Carterovi. "Vzdám se funkce. Federace pravděpodobně hledá hlavu, která by mohla padnout, a bude to ta moje. Když půjdu dobrovolně, společně s rodinou, tak možná - "

Carter se jej snažil uklidnit zvednutím ruky. Cosi na něm vyzařovalo klid. Měl prošedivělou kštici, kulatou, vousatou čelist a úsměv tak setrvalý, že jste si zpočátku mysleli, že určitě nechápe tíži situace. Carter si byl ale vždy vědom každičkého aspektu, každého hlediska. Díky tomu se byl schopen soustředit na lepší stránku věci. A nevypadal při tom jako tetka z vesnice.

"Nebudou padat žádné hlavy. Všechno bude v pořádku. Federace nechce nic přebírat. U nich to takhle nefunguje. Chtějí jenom pomoct."

"A co když o jejich pomoc nestojíme?"

"To bychom byli pitomci. Marku, my nezávodíme. Nejde tady ani o hrdost. Máme společný cíl," vlídně hovořil Carter. "A mimo to, ten chlápek, který bude federačnímu týmu velet, není nikdo jiný než komandér William T. Riker."

Masters se na něho rozpačitě zadíval a pokrčil rameny.

Carter si povzdechl a zklamaně zavrtěl hlavou. "Vyprávěl jsem ti o něm. Přece ten, co jsem s ním vyrůstal ve Valdezu."

Masters se zamračil. "Nevzpomínám si, že bys mluvil o nějakém..." Pak se mu tvář rozjasnila. "Počkej. Člověk, cos mu říkal Kulový blesk?"

"Jasně, přesně ten."

"Člověk, co - "

"Přesně tak. Zase on."

Masters se zašklebil. "No, tak toho musím poznat."

"Bude seti líbit."

"Bude mě nenávidět."

Carter se uklidňujícím způsobem usmál. "Neboj, Marku. Nenávidíme tě všichni."

* * *

Enterprise spanile letěla prostorem a elegance toho pohybu byla ve zřejmém rozporu s robustností její konstrukce.

Avšak v kapitánově pracovně se William Riker spanile vůbec necítil. Otočil se tak prudce, že téměř srazil kapitánův model Stargazeru.

"Převelen?" zopakoval. To slovo znělo tak odporně.

"Jenom na měsíc. Je to rozhodně dočasné, Jedničko, ujišťuji vás. A určitě to nijak nesouvisí s prací, kterou tu odvádíte."

"Kapitáne..." Riker přecházel pracovnou jako lev v kleci. Picard poklidně seděl za stolem a soucítil se zmatenými pocity svého zástupce. "Jestli to má něco společného s vašimi obavami o mou přepracovanost..."

"Ne." Picard zavrtěl hlavou. "Očividně jsem se nevyjádřil jasně. Je to rozkaz Hvězdné flotily. Mají pocit, že když jste vyrůstal v drsné krajině Aljašky, jste pro vědecký a poradenský tým přidělený na teraformovanou planetu ten nejvhodnější velitel."

"Nejsem vědec."

Picard stiskl rty. "Pak jim budete asi muset radit, že?"

Riker otočil židli a obkročmo se na ni posadil. "O teraformovačích je známo, že mají vlastní hlavu a rady od cizích lidí nepřijímají dobře."

Picard přeletěl pohledem informace o Ráji a pomalu přikývl. "I já s nimi mám takové zkušenosti. Avšak jejich vůdce Jackson Carter má pověst - "

"Počkejte. Jackson Carter?"

"Ano? Proč se ptáte? Vy ho snad znáte?"

"Máte tam jeho životopis?"

Picardovi poslali všechny záznamy související s Rájem a klíčovým tamějším personálem. Vyvolal si na obrazovku Carterovy osobní údaje. "Ano."

"Místo narození?"

Picard přelétl na správnou řádku a oči se mu rozšířily. "Valdez, Aljaška."

Riker udeřil do stolu. "Tomu nevěřím! Prskavec!"

"Ze skutečnosti, že jste se narodil na tomtéž místě jako pan Carter a zřejmě jej znáte podle směšné přezdívky usuzuji, že jste byli přátelé."

Po Rikerově tváři se rozlil úsměv. "Dobrá dedukce, kapitáne."

"Inu, ve volném čase dělám detektiva," skromně poznamenal Picard.

Rikerovy myšlenky byly miliony kilometrů - a několik desítek let - daleko. "Můj bože... Prskavec. Po všech těch letech."

"Proč 'Prskavec'?"

"Protože jako prskavec zkrátka vypadal, ať už to k čertu bylo cokoliv," vysvětlil. "Ten obličej, ta osobnost. Všechno na něm prostě říkalo 'Prskavec'. Někdo mu tu přezdívku dal a ona se ujala."

"A ten někdo - "

"Jsem byl já," nesměle přiznal Riker. "Ani jemu se ta přezdívka nelíbila. Vrátil mi to tím, že mi říkal - "

Hlas se mu vytratil a Picard, v němž se probudila zvědavost, se zeptal: "Jak vám říkal?"

"Nijak. Byla to hloupost." Picard neviděl Rikera tak vyvedeného z míry od doby, co se komandér dozvěděl, že mu Troi lhala ohledně sexuální apetence Betazoidů. První důstojník vypadal vždycky tak nekonečně sebejistý, až Picard neodolal nutkání trochu jej neškodně popíchnout. "Nemusíte mi to říkat, Jedničko, pokud si to nepřejete."

"Dobře."

"Nicméně - "

"A sakra."

"Samozřejmě vám k tomu mohu dát rozkaz."

Riker sebou trhl. "Kapitáne, opravdu bych byl raději, kdybyste mě nenutil - "

"Nutit vás?" Zdálo se, že je Picard v šoku, zatímco říkal: "Jedničko, jestli něco dokáži respektovat, je to potřeba osobního soukromí členů mé posádky a jejich právo na ni."

"Děkuji, pane," vděčně vydechl Riker.

"Nicméně - "

"Ach bože..."

* * *

Deanna Troi odpověděla na volání tím, že stiskla komunikátor. "Tady Troi."

"Deanno? Tady Beverly. Kde jsi?"

"Paluba osm, simulátor."

"Omlouvám se, nechtěla jsem tě přepadat - "

"To je úplně v pořádku. Jen jsem si chtěla užít o samotě trochu ticha."

"Aha."

Deanna se jejímu mlčení usmála.

"Nechtěla bys za mnou přijít?"

"Pokud ti to nebude vadit."

"Vůbec ne."

O chvíli později Beverly vstoupila a pomalu se zastavila.

Rozprostíral se před ní oslnivý pohled. Krajina se táhla, kam až dohlédla, rozeklaná a posetá krátery, a v dáli se jako

prsty světa, který hladí sám sebe, zvedala ohromná pohoří. Obloha byla mihotavě duhová, stuhy barev se doopravdy chvěly.

Crusherová se rozhlédla a spatřila Deannu Troi, jak v tureckému sedu poklidně sedí na úzké vyvýšenině. Deanna se nedívala na ni, ale přímo na rozvlněnou oblohu.

Beverly se bála cokoliv říct, aby nezničila kouzlo okamžiku; pomalu přešla na druhou stranu a posadila se asi metr za Troi. Zůstaly tak po neurčitou dobu, neboť čas zdánlivě zpomalil nebo dokonce úplně zmizel.

"Pějící nebesa," ozvala se nakonec Troi.

"Pějící? Já nic neslyším."

"To ani nemůžeš," odvětila Deanna. "Musíš naslouchat sama sobě."

"Cože?"

"Tohle místo se nachází na mém světě a je určeno k přemítání a rozjímání. Poskytuje nám nádherný soulad... ale pouze v duchu." Otočila se ke Crusherové, tmavé oči doširoka otevřené. Beverly si téměř dokázala představit, že za nimi vidí tančit hudební skladby. "Abys slyšela ladnost melodie... musíš být správně naladěná."

Beverly zavřela oči, pročistila si mysl, snažila se soustředit na své nitro.

Nic. A nahlas přiznala: "Nic."

"Nikdo hudbu neslyší okamžitě. Musíš se k tomu propracovat. Pokud slyšíš hudbu, dosáhla jsi prolnutí harmonie se světem a se sebou sama. Hudba ti v hlavě může hrát jen tehdy, jsou-li ty dvě pohromadě. Zkouší se tak empatické síly."

Beverly vycítila, že se ve vzduchu vznáší nedokončená myšlenka. "A jak dopadla dnešní zkouška pro tebe?"

Troi pomalu natáhla dlouhé nohy, vstala a rozpustila si vlasy. "Hudba je dnes slabá," přiznala.

"A co je příčinou? Jestli jde o ty karty, tak mě to mrzí. Nechtěla jsem se zničehonic objevit a zabrat ti místo - "

Troi se na ni pobaveně zahleděla. "Tys mi zabrala místo?"

Beverly nešťastně přikývla.

"Šlo ti to špatně."

"Nechci o tom mluvit."

"Jak si přeješ."

"Hra naštěstí skončila, když si kapitán Picard kvůli něčemu zavolal komandéra Rikera."

Troi se zvolna posadila, jako by byla panenkou, ze které uniká vzduch. "Odchází."

"Kdo?"

"Komandér Riker."

Beverly se zamračila a posadila se vedle Troi. "Jak to víš?"

"Vycítila jsem kapitánovy zmatené myšlenky, což byl důvod, proč jsem přestala hrát. Kapitán mi řekl, co se děje, a požádal mě, abych o tom s Willem nemluvila dřív, než tak učiní on sám."

"A udělal to?"

Zdálo se, že se Troi znovu soustřeďuje na něco vzdáleného. "Ano. A Will je rozpolcený. Ale půjde. Musí to udělat."

"A jak se kvůli tomu všemu cítíš?"

"Na tom nezáleží."

"Mně ano."

Troi se tomu usmála a poklepala Beverly po ruce. "Víš... tak dlouho jsem Willa neviděla a myslela jsem si, že ho dokážu dostat z hlavy. Pak jsme se znovu setkali a já měla pocit, jako bychom nikdy nebyli od sebe... a přesto jsme byli. Je to tak marné. Všechno."

"Co všechno?"

"Úplně všechno. Třeba O´Brien. Nechtěl, abych hrála, protože si myslel, že při něčem tak všedním, jako je poker, nedokážu ovládat své empatické dovednosti. Lidé už jsou zkrátka takoví, Beverly. Myšlenky jsou jejich soukromé útočiště. Myslí na věci, které by je ani ve snu nenapadlo realizovat. Když tedy narazí na někoho, kdo ty myšlenky dokáže vycítit, mají z takové osoby strach."

"Já z tebe strach nemám," namítla Beverly. "A kapitán... bože, ten na tebe spoléhá."

"Poznal mě a věří mi. Pro mnohé na lodi zůstávám záhadou. Neznají mé schopnosti. Například nechápou, že když nechtějí, abych věděla, co si myslí, mohou mě blokovat. A že zachycuji empatické pocity, pouze pokud provedu jisté duševní přípravy. Nemůže k tomu dojít 'náhodou'. Empatie je úsilí založené na spolupráci, není to žádné... co já vím... 'myšlenkové znásilnění' nebo tak něco."

"Dej jim čas. Změní názor. Lidé jsou prostě nervózní z věcí, kterým tak úplně nerozumí." Beverly se usmála. "Ještě před několika staletími bylo u lidí normální, že když narazili na něco, co neznali, automaticky se k tomu stavěli třemi různými způsoby: zabili to, znečistili to, anebo se na tom snažili vydělat peníze. Hodně jsme se polepšili, zaplať pánbůh. Ale ať jsme dosáhli čehokoliv, jen to dokazuje, jak moc na sobě ještě musíme pracovat."

Troi přikývla a dál sledovala hru světel. V černočerné temnotě jejích očí hrály duhové barvy.

Beverly se také dívala a napínala uši. Pořád nezaslechla ani tón. "Opravdu hrozně ráda bych tu hudbu slyšela," zoufala si.

"Tak zkus nejdřív něco jednoduššího."

"Jako co?"

"Tlukot svého srdce. Jsi doktorka. Když uslyšíš tlukot svého srdce, bude to první krok k tomu, že uslyšíš hudbu Pějících nebes." Usmála se. "Nemluvě o výhře v pokeru."

* * *

Riker si v kajutě balil vše potřebné, když tu se ode dveří ozval zvonek.

"Dál." Dopředu ale věděl, kdo to bude.
Kývl na Deannu, která právě vstoupila. Dveře se za ní se zasyčením zavřely.
"Řeči se šíří rychle, poradkyně?"
"Zprávy si na hvězdné lodi vždycky cestu najdou."
"To je řečeno velice formálně," usmál se.
Došla k němu, lehce změnila směr a posadila se do nedalekého křesla. "Zdá se mi, že tam, kam jedeš, je to velice drsné."
"To ano."
"Všem nám budeš chybět."
Dal si do zavazadla další dvě košile. "Provedla jsi průzkum veřejného mínění?"
"Budeš mi chybět."
"Ach tak." Otočil se a široce se tomu usmíval. "No... určitě to nebude tak hrozné. Byla léta, kdy jsme se neviděli vůbec."
"Komandére Rikere, máte snad dojem, že jste panoval mým myšlenkám všechny dny našeho odloučení?" otázala se škádlivě.
"Samozřejmě, že ne," odvětil škrobeně. "Koneckonců, já jsem si na tebe nevzpomněl ani jednou."
"To ani já na tebe."
Rty mu zvlnil úsměv. Pak mu myslí prolétlo to, co chtěl říci. Samozřejmě nepromluvil. Nemohl jí říct: Ani jednou jsem si na tebe nevzpomněl. Ani na tvé hedvábné vlasy či sladký hlas. Nikdy jsem si nevzpomněl na něžné laskání tvých slov. Tmavé oči, ve kterých se může člověk ztratit. To mi nikdy, ani na okamžik, neprobleskло hlavou.
Pomalu se k němu přiblížila a ve vzdálenosti asi jednoho metru se zastavila, ruce založené na prsou. Neodpověděla, neboť nic neřekl... pouze se usmála tak, jako on. Hlavou se jí míhaly myšlenky, které nevyslovila nahlas. Neřekla: Byl jsi jen sotva rozeznatelnou vzpomínkou. Ani jsem si nevzpomínala na to, jak silně tvé srdce tlouklo společně s mým. Jaké ve mně tvé silné ruce vyvolávaly pocity. Jak se ti dělaly vrásky kolem očí, když jsi se smál. To všechno jsou jen velice matné záchvěvy rychle pomíjející paměti.
Nic z toho nebylo vyřčeno.
Chvíli jen stáli; Riker poté natáhl ruku. Troi ji uchopila a silně s ní potřásla. "Nashledanou, komandére. Dejte na sebe pozor. I nadále na vás budu stejným způsobem nemyslet."
"Opatrujte se, poradkyně. Myšlenky na vás mne nebudou zaměstnávat o nic víc než kdy jindy."

Ve Skrytých vrších na Ráji, vzdálených mnoho světelných let od Enterprise, Vůdce Divokých věcí v očekávání zavyl.

Kapitola čtvrtá

První slova, která Borjas pronesl, byla: "Je mi to líto."
Picard jej přišel pozdravit, protože se jeho protějšek právě přenesl na Enterprise. Nějaký ten pátek už Andrewa Borjase neviděl a překvapilo jej, jak přepadle jeho starý přítel nyní vypadá. Zároveň s omluvou sestupoval z plošiny, jako by měl strach, že když se nebude kát, Picard jej nepustí zpátky.
Picard potřásl Borjasovi rukou a překvapeně zamrkal. "Líto, Andy? Propána, co je ti líto?"
"Že jsem tě do toho zatáhl. Můžu tě ujistit, že vědět, že chce Hvězdná flotila hodit ten horký brambor tobě, nikdy bych o jeho převelení nežádal. Prostě bych ho strčil do transportéru a ten bych nastavil na maximální rozptyl."
"Andy!" Picard byl v šoku. Borjas byl nejmírumilovnější člověk, jakého Picard znal. Takové řeči jeho povaze hrubě neodpovídaly.
Byly i potenciálně škodlivé. Picard si všiml, že O´Brien přirozeně ze všech sil poslouchá. Poslední, co Picard potřeboval, byly šířící se řeči o vzpurném prvním důstojníkovi.
"Promluvíme si o tom u mě v kajutě," pokynul mu Picard.
* * *
"Čaj? Ne... ty piješ kávu. Slabou, bez cukru."
"Bez kofeinu. Už takhle mám nervy nadranc." Za několik okamžiků už Borjas mlsně usrkával kávu a s obdivem se rozhlížel po Picardově kajutě. "Máš to tu hezké."
"Mám pocit, jako bych tu skoro nežil," připustil Picard. Posadil se naproti Borjasovi, obočí zvednutá, a čekal, až druhý kapitán něco řekne. Nic se však nedělo a Picard nakonec nadhodil: "Tenhle muž ti dělá problémy."
"Problémy! Jeden za druhým. Nemá rozum, je tvrdohlavý, neposlušný..."
"To jsou velice vážná obvinění. Chceš tím říct, že doopravdy neposlouchá rozkazy?"
"Ano. Vlastně," opravil se, "ne tak úplně."
"Andy," pomalu začal Picard a snažil se to pochopit, "neměla by to být obtížná otázka. Buď ty rozkazy neposlouchá, nebo poslouchá."
"Nedokážu s ním vyjít, Jean-Lucu!" zoufal si Borjas a rozlil trochu kávy. Picard rychle vytáhl utěrku a napravil to. "Na průzkumné lodi jako Nimitz je potřeba, aby každý důstojník byl týmový hráč. On týmový hráč není. Alespoň ne v mém týmu. Orientuje se jenom sám na sebe."
Picard přikývl. Bylo bez debat, že na Enterprise (a na jakékoliv hvězdné lodi) bude muset Skamene být také týmovým hráčem.

"Vadilo by ti," zeptal se Picard, "kdybych ho sem nechal přivést? Abychom si mohli všichni tři promluvit?"
"Já si ho zpátky nevezmu, Jean-Lucu. I když mám strašně špatný pocit, že spadl do klína zrovna tobě, já si ho zpátky nevezmu."
Picard se konejšivě dotkl Borjasova ramena. "Neříkám, že bys něco takového měl udělat. Přání Hvězdné flotily byla naprosto jasná a já je samozřejmě splním. Nicméně bych doufal, že pokud máme možnost vyjasnit si věci předem, možná se vyhneme některým nešťastným náhodám, které tě nakonec přivedly k tak krajnímu zoufalství, jak je patrné ze tvých zpráv velení."
"Tak fajn." Dotkl se komunikátoru. "Borjas Nimitzu."
"Nimitz, " zazněla rázná odpověď. "Tady Nielson."
"Ať se komandér Skamene přenese na Enterprise."
Zatímco Borjas vydával rozkazy vlastní lodi, Picard se spojil s můstkem. "Poručíku Worfe, na palubu se dostaví dočasná náhrada za pana Rikera. Prosím, přivítejte ho v hlavní transportní místnosti a doprovoďte jej do mé kajuty."
"Ano, pane."
"Doufám, že ho ten tvůj člověk zvládne," opatrně poznamenal Borjas. "Skamene se umí docela rozdivočit."
"V tom případě je to práce pro Worfa jako dělaná," odvětil Picard s lehkým úsměvem.
* * *
Worf čekal v transportní místnosti s lehkou netrpělivostí a rozmrzelostí. Nelíbilo se mu, že Riker odchází.
"Dostáváme signál," řekl svým nejprofesionálnějším tónem O´Brien.
"Energii," vyzval jej Worf.
Za několik vteřin jiskření zmizelo a na plošině se rozhlížel Kvido Skamene. Vypadalo to, že si všechno vrývá do paměti a v duchu si to třídí pro pozdější použití.
Pohledem se dostal k Worfovi a znehybněl.
Zírali jeden na druhého. Skamene pak řekl: "Nevěděl jsem, že budu na klingonské lodi."
"Jiný Klingon než já tu není," zaduněl Worf.
"Ach tak." Odmlčel se, jako by soustřeďoval myšlenky. "A jak se nějakému Klingonovi podařilo, že slouží na hvězdné lodi?"
"Vás bych se mohl zeptat na totéž."
Skamene se usmál, úsměv se však nedostal až do očí. Napřáhl ruku a sestoupil z plošiny. "Komandér Kvido Skamene."
"Poručík Worf." Uchopil Skameneho ruku a pevně mu s ní potřásl.
"Bude mi potěšení s vámi pracovat, poručíku," poklidně prohlásil Skamene. "Připadáte mi jako důstojník, kterého dokážu respektovat."
Worf mu pustil ruku.
"Děkuji," kývl.
Zdálo se, že je Skamene s tím, co v transportní místnosti viděl, spokojen. "Domnívám se, že mě váš kapitán chce vidět."
"Požádal mě, abych vás odvedl do jeho kajuty."
"Aha."
"Věřím, že je tam i kapitán Borjas."
"Aha." Znovu se usmál, a tentokrát i očima. Z nějakého důvodu to Worfovi připadalo méně příjemné než předtím. "Neměli bychom ho nechat čekat."
* * *
Borjas dopil kávu a nervózně rázoval Picardovou kajutou. "Možná," přemítal, "ještě není pozdě na to, abychom to celé zastavili."
"Obávám se, že je," namítl Picard. "Už jsme komandéra Rikera vysadili na Hvězdné základně 42, kde se sešel jeho tým a odkud je transportní loď odveze na tu teraformovanou planetu. V mém velení už zeje díra."
"Určitě máš důstojníky, kteří by ji zacelili."
"Ach, ti by s tím neměli problém, ujišťuji tě."
"No, tak - " Borjas zagestikuloval, jako by tím hovor skončil.
"Ale žádost Hvězdné flotily tak nezněla," připomenul mu Picard.
Borjas si zhluboka povzdychl a v tu chvíli se ozval zvonek.
"Dále," zavolal Picard.
Dveře zasyčely, otevřely se a stál v nich Skamene, ruce za zády v obvyklém přehlídkovém pohovu. Za ním bylo vidět Worfa.
"Děkuji, poručíku," rozloučil se Picard. "Věřím, že už se o všechno postaráme sami." Poznámka mířila na Worfa, ale když ji Picard pronášel, díval se na Borjase. Ten lehce zbledl, zjevně nespokojen. Dveře se zavřely.
Skamene pomalu vkráčel a Picard si uvědomil, že to není jen pomalost... je to opatrnost. Navzdory skutečnosti, že vstupuje do kajuty velícího důstojníka hvězdné lodi, on vůbec nic nepovažoval za samozřejmé. Vstupoval na cizí místo a předpokládal, že na něho může čekat past.
Opatrnický? Snad až příliš paranoidní? Pak si Picard vzpomněl na události, k nimž došlo, když si parazitičtí vetřelci přivlastnili těla členů Hvězdné flotily. Potýkáte-li v životě neustále s neznámým, je opatrnost nezbytná.
Kde ale leží hranice mezi zdravými a nezdravými obavami?
Skamene střelil pohledem k přilehlým místnostem, které tvořily zbytek Picardovy kajuty. Neviděl tam, v duchu si ale dělal rychlý obrázek o tom, zda je vše v pořádku. Nakonec pohlédl na Picarda a kývl.

"Kapitáne," pozdravil s téměř neznatelnou úklonou. Pak se podíval na Borjase, provedl přesně tentýž pohyb a zopakoval: "Kapitáne."

Picard dlouho mlčel. Nechat působit ticho, to byl skvělý indikátor osobnosti. Nervózní, defenzivní osoba cítí potřebu vyplnit mlčení slovy, jako by měla strach poskytnout někomu jinému čas na přemýšlení.

Skamene neřekl vůbec nic. Pouze vyrovnaně čekal. Picard měl dojem, že by tak vydržel klidně i hodinu. Na komandérově tváři nebyl absolutně žádný výraz.

Mlčení porušil Borjas. "To novému velícímu důstojníkovi nic neřeknete, Skamene?" zavelel.

Skamene se na něho neutrálně zadíval. "To už jsem udělal, pane."

"Ano, čistá pravda," přitakal Picard. Pohlédl na Borjase, který se zřejmě obrňoval trpělivostí, a zeptal se: "Víte, proč jste převelen na Enterprise, komandére?"

"Rozkazy Hvězdné flotily, pane."

"A víte, kdo dal k těm rozkazům podnět?"

Nezdálo se, že by to Skameneho sebeméně zajímalo. "Neodvažuji se o rozhodnutích Hvězdné flotily pochybovat, pane."

Borjas si pohrdavě odfrkl. "Kdy vás pravidla naposledy zajímala, Skamene?" chtěl vědět.

"Vždy," dostalo se mu klidné odpovědi.

"Kapitán Borjas má pocit," vložil se Picard, jelikož usoudil, že chozením kolem horké kaše ničeho nedosáhnou, "že nechováte nic než opovržení k předpisům obecně a k němu osobně obzvlášť. Tady budeme mluvit otevřeně. Za tyto dveře se nic nedostane. Žádám vás, abyste mluvil upřímně, bez jakýchkoliv obav z obvinění. Jak vidíte kapitána Borjase?"

Borjas vrhl po Picardovi pohled, který říkal: a je to tu.

"Myslím, že kapitán Borjas je ke své práci způsobilý," odvětil Skamene.

Borjasovi poklesla čelist. Kdyby byla o pět centimetrů níž, dotkla by se podlahy.

"Plnil povinnosti v souladu s předpisy a jeho osobnímu chování a vystupování nelze nic vytknout." Skamene zvedl obočí a dodal: "Omlouvám se za otevřenost, ale tak to cítím."

"Vám se nedá věřit!" vyjekl Borjas. "Stojíte tu a předstíráte, že si nemyslíte, že jsem neschopný!"

Picard nemohl uvěřit tomu, co vidí. Borjas byl jedním z nejklidnějších, nejvyrovnanějších osob, které znal. A teď se chová... jako blázen, z čehož obviňoval Skameneho.

"Vím, o co vám jde," zajíkal se Borjas. "Snažíte se, abych vypadal jako šílenec, zatímco vy tu budete stát jako zosobnění klidu. K ničemu vám to ale nebude. Mě neoblbnete."

Picard se díval z jednoho na druhého. Hlasitě si odkašlal. "Kapitáne Borjasi, možná nadešel čas k návratu na vaši loď. Oba máme vlastní úkoly - "

Borjas vypadal, jako by dostal facku. "Jean-Lucu, přece mu na to neskočíš. Nemůžeš přejít na jeho stranu."

"Nepřecházím na ničí stranu. Jen se snažím dělat svou práci." Picard se cítil jako jediný příčetný člověk v místnosti.

Zdálo se, že Borjas náhle dostal nápad.

"Skamene, ukažte mu ruku. To je rozkaz."

"Kterou ruku, pane?"

"Víte sakra dobře kterou. Pravou."

Skamene poslušně natáhl ruku, dlaní k zemi.

"Otočte ji!"

"Kapitáne, už to zašlo dost daleko," začal Picard podrážděně.

Skamene beze slova otočil ruku a Borjas na ni okamžitě ukázal. "Vidíš? Podívej se na to, Jean-Lucu! Udělal to, aby mě dopálil!"

Picard se překvapeně zadíval na tenké jizvy, které se táhly po Skameneho ruce. "Jak k tomu došlo, komandére?"

Skamene pokrčil rameny. "V ruce mi praskla sklenka, pane. Není o tom moc co vyprávět."

"Není o tom moc co vyprávět!" Borjasův hlas vyletěl o oktávu výš. "Udělal to schválně, aby šel na ošetřovnu a ne do cely."

Skameneho ústa sebou škubla. "Pane, pokud si přejete tomu věřit, rozhodně vám nebudu odporovat."

"Vidíš, Jean-Lucu! Vidíš!"

"Děkuji, kapitáne Borjasi. Ještě si promluvíme."

Borjas stál s ústy dokořán. Pak je téměř mimoděk zavřel. Ledově na Picarda pohlédl a upjatě pronesl: "Děkuji, kapitáne Picarde. Bylo mi, jako vždy, potěšením. Užijte si svého zástupce."

Narovnal ramena a upjatě vyšel z Picardovy kajuty.

Picard jej sledoval a pak se otočil ke Skamenemu. Ten na něho bezelstně hleděl a Picard mu pokynul, aby se posadil. I kapitán si sedl a výsledkem bylo, že je rozděloval stůl. Velitel Enterprise složil prsty do stříšky a sjel Skameneho hodnotícím pohledem.

"Nejsem si jistý, co se tu právě stalo," pomalu prohlásil Picard, "ale Andrew Borjas je dobrý člověk. Tvrdí, že potřebujete dohled. Hvězdná flotila souhlasí. Souhlasíte vy?"

"Samozřejmě," odvětil Skamene.

"Proč?"

"Všichni potřebujeme dohled. Kdokoliv se může zlomit, kdykoliv."

"Ne lidé, kteří prošli výcvikem Hvězdné flotily," rezolutně namítl Picard.

"Výcvik." Skamene mluvil na Picarda, ale jeho pozornost byla někde jinde. "Výcvik proti neznámu. Když ale čelíte neznámu, jak mohou vědět, k čemu vás vycvičit? Kdykoliv." Luskl prsty. "Přesně takhle."

"Nesouhlasím," odvětil Picard.
Skamene pokrčil rameny. "Ti nejjistější se také nejdříve zlomí."
"Samozřejmě s výjimkou vás."
"Ne," zavrtěl hlavou Skamene.
"Tak jak potom vysvětlíte svou vlastní jistotu?"
Nastalo zamyšlené ticho. "Možná už jsem se zlomil," uvažoval Skamene.
Picard vstal a pomalu obešel stůl, ruce za zády. Skamene jej nesledoval pohledem, nýbrž nadále hleděl před sebe. "Na jakési planetě jste zachránil několik lidí," řekl nakonec.
"Ano."
"Ignoroval jste kapitánovy rozkazy."
"Kapitán neřekl, že si nemohu vzít raketoplán."
Picard se zarazil uprostřed kroku a otočil se ke němu. "Řekl snad, že můžete?"
"Ne."
"A co řekl?"
"Měl práci s opouštěním oblasti. Nechtěl jsem ho rušit. Tak jsem si ho vzal z vlastní iniciativy."
"Což znamená, že jste se neptal, jelikož jste věděl, že odpověď by zněla ne."
"Nevím, jak by odpověděl," podotkl Skamene.
Každé slovo, které Picard vyslovil, bylo obalené ledem. "Měl jste tušení."
"Já tušení nemám rád. Jsou ledabylá. Jako opouštění členů posádky." Otočil se a poprvé probodl Picarda přímým pohledem. "I to je ledabylé."
Picard se předklonil, jednu ruku na opěradle Skameneho křesla a druhou na stole. Nakláněl se nad komandéra, od jehož tváře jej dělila pouze minimální vzdálenost. "Na této lodi se počítá," uvědomil jej upjatě, "schopnost komunikace. To by nemělo být složité. Neustále máte na uniformě komunikátor. Má to svůj důvod."
Skamene se na zmíněný přístroj podíval bez většího zájmu a Picard pokračoval: "Máte-li plán, zmíníte se o něm. Máte-li otázku, položíte ji. Máte-li názor, řeknete ho nahlas. Vždycky jsem přístupný všem návrhům. Tato loď a posádka jsou celek, který bude fungovat jako jeden organismus. Je to jasné?"
"Ano, pane."
"Teorie, že je něco dovolené, protože to není výslovně zakázané, je dětinská a já ji nebudu u svého prvního důstojníka tolerovat. Je i tohle jasné?"
Skamene stále nevypadal nijak zvlášť vyděšeně či uctivě. Maximálně se trochu nudil. "Ano, pane," zopakoval.
Picard o krok ustoupil. "Poslali vás sem, abyste se něco přiučil."
"Bude mi ctí, pane."
Picard si nebyl jistý, jestli to Skamene myslí jako ironii, nebo ne. "Co tím myslíte?"
"Nic víc, než co jsem řekl, kapitáne."
"Ach tak," trochu otráveně zareagoval Picard. "Dobrá, komandére. Nechám na palubu přenést váš osobní majetek a dohlédnu na to, aby vám byla přidělena kajuta. Krátce poté uspořádám obecnou poradu, na které vás představím klíčovému personálu. To bude vše."
"Ano, pane."
Skamene vstal a vydal se ke dveřím. V okamžiku, kdy se otevřely, Picard zavolal: "Skamene."
Kvido se otočil.
"Komandér Riker byl na této lodi velice oblíbenou osobou. Nebude lehké ho nahradit, ani dočasně. Budete jako pod lupou."
"Děkuji za varování," nesměle poznamenal Skamene.
"Hodně štěstí při výkonu úřadu na Enterprise."
Skamene vyšel z kapitánovy kajuty. Když se dveře za novým prvním důstojníkem zavřely, Picard proti své vůli pocítil první náznaky znepokojení.
Nahradit Rikera bude opravdu velmi těžké.

Kapitola pátá

"Otři si boty, Rikere."
Rozkaz byl pronesen velice majetnickým tónem a když jej Riker uslyšel, začal se široce usmívat. "Tohle," odvětil, "říká muž, v jehož pokoji byl neustále takový nepořádek, až jeho rodiče tvrdili, že už si nepamatují, jakou barvu má podlaha."
Carter vstal a s úsměvem obešel stůl. Riker právě vstoupil do jeho kanceláře a na sobě měl těžký termální oblek, jenž byl tak vycpaný, že v něm vypadal jako lední medvěd. Carter jej objal a poplácal po zádech; objemná bunda při každém úderu vydávala funivé zvuky.
"Kulový blesk!" prohodil vesele.
"Ach bože," škubl sebou Riker, "prosím tě, neříkej mi tak, Jacku. Můžeš? Máš to vůbec zapotřebí?"
"Víc, než si myslíš, blesku... dobrá, Wille," dodal se smíchem, když si všiml Rikerova opravdově zoufalého výrazu. Ustoupil, uchopil Rikera za ramena a prohlížel si jej od hlavy až k patě. "Co to máš k čertu za úbor? V Hvězdičce máme docela teplo."
"To rozhodně," přitakal Riker. Rozmáchlým gestem zahrnul celou planetu. "Generátor atmosféry funguje skvěle. Ale

my přiletěli raketoplánem a standardním postupem je obléct se tak, jako bychom čekali, že se raketoplán porouchá."

"Opatrnosti není nikdy nazbyt. Udrží tě při životě."

Naznačil Rikerovi, aby se posadil, a vrátil se za stůl. Riker otočil židli a obkročmo na ni usedl. "Kdybych nevěděl, že jsi to ty, vůbec bych tě nepoznal. Prošedivělý, hlava zasněžená jako kopce tady kolem," ukázal na šedobílé vlasy, které na přítelově temeni už začínaly řídnout. "Bradka, co vypadá jako sůl a pepř - Ježíši, Jacku, je z tebe úplný stařec."

"Je mi jen o pár let víc než tobě," namítl Carter.

"Já ale prožil prvotřídní léta," s kamennou tváří prohlásil Riker.

"No jo. Rikere, tys byl chytrák, už co jsme vyrůstali na Aljašce, od doby, kdys mi přišil toho Prskavce. A i dneska jsi chytrák, jediný rozdíl je, že jsi chytrák s bradkou. I když, upřímně řečeno, cokoliv, co zakryje ten tvůj ksicht, je věc k lepšímu."

"Ten ksicht mi poskytoval dobré služby," odvětil Riker. V dálce slyšel dout větry Ráje. Trochu mu to připomnělo staré časy ve Valdezu. "Každé ženě ve Valdezu se ten ksicht líbil. Dokonce i Eleanor Buchové. Pamatuješ se na ni?"

Carter se zamračil. "Buchová. Eleanor Buchová. Ne - "

"Ale no tak!" Riker natáhl ruku a dloubl jej do ramene. "Určitě si pamatuješ. Říkali jsme jí knihomol Buchová; nejchytřejší holka v okolí, největší prosťáček pod sluncem, a měla obě ruce levé. Ta kdyby vypadla z loďky, netrefila by vodu."

Carter obrátil oči v sloup a snažil se rozvzpomenout. "Eleanor Buchová, Eleanor Buchová, bože, na tu už jsem nepomyslel aspoň..."

Dveře do Carterovy malé, přecpané kanceláře se otevřely a Riker se otočil. Vstoupila pozoruhodná žena a Riker cítil, jak mu z tváře mizí krev.

"...no, aspoň pět minut," dořekl Carter, vychutnávaje si ten okamžik, "Ellie, vzpomínáš na Willa Rikera? Wille, Eleanor Carterová. Dříve Eleanor Buchová."

Riker se díval z jednoho na druhého. Chování přepnul na autopilota, bez zaváhání vstal a natáhl před sebe ruku. Eleanor jí s úsměvem pevně potřásla. "Komandére Rikere," pronesla s náznakem zasněné formálnosti. "Velice pozorně jsme sledovali vaši kariéru. Je hezké vědět, že chlapec od nás je v análech Hvězdné flotily tak důležitou postavou."

Rikerovi se podařilo znovu zprovoznit ústa. "Vy dva jste manželé?"

"Ne, Wille," podotkl Carter. "Když jsi odešel ke Hvězdné flotile, adoptoval jsem ji,"

"Ale Jacku, buď milý," protestovala Eleanor. "Povězte mi, komandére... pořád vám říkají Kulový blesk?"

"Ach bože," vzdychl Riker. "Ne, přátelé mi říkají Wille. I když na Enterprise mě občas oslovují Jedničko."

"Jedničko?" ujišťoval se Carter. "To znamená, že tam velíš."

"Ne, nevelím," opravil jej Riker. "Jsem zástupce velitele."

"Tak proč ti neříkají Dvojko?" chtěl vědět Carter.

"Protože už to tak je," odpověděl Riker a začínal být trochu popletený.

"Už to mám. Když jsi muž číslo dvě, jsi Jednička. Kdo je tedy na vaší lodi muž číslo jedna?"

"Kapitán Picard," prozradil mu Riker.

"A ty mu říkáš Dvojko?" dotázal se Carter. "Protože jestli ne, myslím, že máš důvod si stěžovat."

Riker vrhl po příteli rozhořčený pohled a s tichou prosbou o pomoc obrátil zrak k Eleanor. Začínal si přát, aby dostal jiný úkol, jako třeba procházet se po hraniční čáře v Neutrální zóně úplně nahý.

"Přijmi, prosím, omluvu za poznámky mého již brzy bývalého manžela," prohlásila Eleanor. "Hluboce jej miluji, někdy ale říká hlouposti. Třeba když je vzhůru."

Carter dělal, jako by jej zasáhla přímo do srdce.

"Ne, to je v úplném pořádku," povzdechl si Riker. "Nikdo člověka neuvede do takových rozpaků jako staří přátelé. A nikdo na to také nemá takové právo."

"Promluvila skutečná oběť," vlídně pronesl Carter.

"Jsem zástupce inženýra," představila se Eleanor formálně a povytáhla se, aby mohla usednout na desku Carterova stolu. Pohybovala se s nenucenou ladností a Riker žasl, že si toho jako mladík nevšiml. Carter očividně ano. "Už jsem zařídila, že se vědecký tým, se kterým jsi dorazil, bez potíží ubytoval. Právě si procházejí naše záznamy a seznam experimentů. Máš tu tři dobré lidi. Ještě štěstí, že jich Hvězdná flotila neposlala víc; nejsme tu zrovna vybaveni na hosty."

"Z čehož vyplývá, že budeš nocovat u nás," vesele prohodil Carter.

Riker se snažil omezit nadšení na minimum. Nebylo to obtížné. "Opravdu?"

"No samozřejmě," ujistil jej Carter. "Kde jinde?"

"Nechtěl bych vás otravovat..."

"S tím si nedělej hlavu," smetl to ze stolu Carter. Předklonil se a upřímně se usmál. "Budeme tě mít u sebe moc rádi, Wille... za předpokladu, že ti tak mohu říkat. Jsme přece pořád přátelé, ne?"

Riker se zašklebil. Začínal si vybavovat všechny praštěné, nekonvenční, příjemné Carterovy vlastnosti, které z něho dělaly tak cenného kamaráda. "Samozřejmě, že jsme. Neboj se, Eleanor," dušoval se, "pokusíme se tě nezdržovat dlouho do noci košilatými vyprávěnkami o našich hrdinských činech."

"No, budeme se muset držet na uzdě," zchladil jej Carter. "Přece jen musíme jít naší malé příkladem."

Riker zamrkal. "Vaší malé?"

"Naší malé. Mojí a Ellieině." Usmál se. "To jsou věci, co?"

"Naštěstí," čtverácky poznamenala Eleanor, "naštěstí se vyvedla po své matce." Pak se začala s chichotáním svíjet, protože ji Carter lechtal v pase. Sklouzla ze stolu a vyhrkla: "Půjdu domů všechno připravit."

"Skvěle," přikývl Carter, "a nezapomeň někam zavřít Štěpu."

"Kdo je Štěpa? Nějaké domácí zvíře?"
"Štěpa je naše dcera," informovala jej Eleanor.
"Kolik je jí let? Osm? Devět?"
"Patnáct."
Riker zalapal po dechu. "Můj bože! Vy máte doma puberťačku? Jacksone... je mi jenom třicet dva. To je strašné! Teď si připadám starý. Nemohli jste s ní pár let počkat?"
Carter pohlédl na Eleanor. "Ne."
Riker se díval z jednoho na druhého a tiše vydechl: "Ach."
"Prostě je jí patnáct," řekla Eleanor, "a táhne jí na třicet dva. Děti na Ráji vyrůstají velmi rychle. Musí. Jacku, proč bychom ji měli zavírat? Abychom před ní chránili Willa?"
"Nebo jí před Willem," opravil ji Carter. "Koneckonců, Wille... přece nechceme, aby se lidé dozvěděli, proč přesně se ti říkalo Kulový blesk, že ne?"
Riker si znovu hluboce povzdychl. Měsíc. Už jen ta doba, kterou strávil tady v kanceláři, mu připadala jako měsíc.
* * *
Když vzal Carter Rikera ven, všichni tři vědci už měli prohlídku Hvězdičky za sebou. Riker se zdržel komentářů ohledně všudypřítomného nepořádku, jenž byl v příkrém kontrastu s prostředím na Enterprise, která byla jako ze škatulky. Úzké cesty byly poďobané drobnými krátery a výmoly a lidé pořád někam chvátali. Museli mít oči na stopkách, jinak se mohli dvakrát s někým srazit.
Zastavili před jakousi nízkou budovou a Carter na ni pyšně ukázal. "Tohle jsme postavili hned po provozu na úpravu atmosféry."
"Sklad zásob?"
"Nic takového."
"Lékařské zařízení?"
"Samá voda;"
"Ubytovna?"
"Samozřejmě, že ne." Carter si opovržlivě odfrkl. "Hospoda."
"Jsem takový hlupák," žasl Riker.
Carter ukázal dovnitř. "Nechtěl bys - "
Riker zvedl ruku a vlídně kývl. "Možná později. Po inspekci. Co je támhleto?" Ukázal na velkou budovu s okny, ve kterých se točily větráky.
"To nechceš vědět."
"Pokud tomu tak nebylo předtím, tak to rozhodně chci vědět teď."
Carter vzdechl. "Laboratoř genetického inženýrství. Snažíme se vytvořit zvíře, které by v tom dokázalo přežít." Ukázal na východ.
Riker střelil pohledem k linii obzoru. Atmosférický provoz vytvořil obyvatelnou bublinu, v níž se nacházela Hvězdička, půl druhého kilometru široké oko hurikánu. Za hranicí města bylo ale ten hurikán dobře vidět. Nelítostný, nepříjemný povrch Ráje byl temný, rozbouřený a nevábný. Obloha se vlnila v agonických vírech a těžce ionizovaná nebesa proklál blesk. Zdálo se, že právě nesněží, vítr však vál nepochybně velice silně.
Nebylo divu, že na tomto typu planet byly transportéry a senzory téměř neúčinné. Kdo by ale chtěl vědět, co se na povrchu tak nehostinného světa děje, natož aby jej chtěl osobně navštívit.
"Přežít v tomhle?" nevěřícně zopakoval Riker.
Carter přikývl. "Většina bytostí žijících v krutých klimatických podmínkách má nějaké zvíře, které nosí břemena nebo slouží k dopravě osob. Něco, na co se můžeš spolehnout, když jdou stroje do háje, což se na tomhle místě stává se znepokojivou pravidelností. Velbloudi, polární psi, odolní koně... všichni jsou plodem svého prostředí a jsou pro lidi užiteční. Ale tohle místo," - mávl rukou - "nám nic neposkytlo. Na druhou stranu, být tu původní život, nemohli bychom to tu kolonizovat."
"A místo toho jste se tedy snažili vytvořit vlastní."
"Za to se na nás nemůžeš zlobit," bránil se Carter.
"A?…"
Carter se zhluboka nadechl a pokrčil rameny. "Nepodařilo se. Zjistili jsme, že genetické inženýrství není naše parketa. Jednou jsi dole, jednou nahoře, tak něco."
Riker se na něho pozorně zadíval. Nenechal si něco pro sebe?
"No tak," pobídl ho Carter a poplácal jej po zádech. "Moje žena na nás čeká."
Vydali se ke Carterovu malému, avšak bytelnému domovu.
A kdesi ve stínech svitu hvězd cosi zavrčelo.

Kapitola šestá

Hluboce zavrčel.
Beverly Crusherovou tím na chvíli poplašil. Dokonce od Skameneho o krok ustoupila a pomalu zopakovala: "Je to jen běžná prohlídka, komandére. Prosím, sundejte si vršek uniformy."
Skamene ji sjel pohledem. "Vy první."

Crusherová vydechla přes stisknuté zuby. "Ne na prvním rande. Mějte rozum, komandére. Oba máme práci. Je to standardní provozní procedura a oba to víme."

"Prohlídky jinde byly zběžnější," namítl.

"Pravidla na této hvězdné lodi jsou striktnější," pronesla upjatě. "Tak do toho."

Chvíli o tom prohlášení uvažoval a rozepnul si sako uniformy. Za pár okamžiků si přes hlavu přetáhl černé tričko.

Beverly stála zády k němu a vyhodnocovala nějaké údaje na diagnostickém lůžku. Otočila se k němu a začala říkat: "Začneme s...", když tu se jí dech zadrhl v hrdle.

Hruď měl hustě porostlou černými chlupy, které ale ani zdaleka nezakrývaly jizvy, které mu brázdily trup. Hleděl přímo před sebe a Beverly jej zatím pomalu obešla, odhalila tedy podobně příšerné rány na zádech. Několik vteřin obnovovala svůj profesionální přístup. Když se jí to podařilo, vrátila se zpátky před Skameneho.

"To není ve vašich lékařských záznamech," podotkla.

"No a?"

"No a?" Nedokázala skrýt nevíru. "To jsou ohromné jizvy."

Nezdálo se, že by ji slyšel.

Rozhodla se, že zkusí jiný přístup. "Mohu je odstranit. To umí každý schopný lékař. Cožpak tomu nerozumíte?"

Do té doby se na ni nedíval, hleděl do svého nitra. Teď si ji ale bez obalu prohlížel a ji intenzita toho pohledu znepokojovala. Pak se pomalým, dobře uváženým způsobem, který provázel všechny jeho pohyby, dotkl čela. "Můžete odstranit jizvy tady?"

Beverly si uvědomila, že před sebou svírá držák na dokumenty, jako by to byl štít. Velmi rychle si začala o této osobě dělat obrázek a uvědomila si, že je to někdo, kdo si cení otevřenosti. Spustila podložku, čímž vyslala tichou zprávu: Jsem tu kvůli vám. Můžete se mnou mluvit. Poslouchám. Došla k němu a přejela mu prsty po zvrásněných zádech.

"Jak?" zašeptala.

Zhluboka se nadechl; následoval dlouhý, kolísavý výdech. "Orionští piráti," odpověděl tiše. "To mě přimělo vstoupit do Hvězdné flotily."

"Slyšela jsem, že mohou být příšerní."

"Slyšela jste dobře." Zdálo se, že jeho mysl odplouvá. "Oba mí rodiče jsou zámožní, mocní lidé. Když jsem vyrůstal, měl jsem tedy všechno. Byl jsem strašlivě rozmazlený. Neměl jsem žádný zvláštní cíl, o nic jsem se nestaral. Měl jsem šest osobních jachet, věříte tomu? Šest."

Crusherová slabě hvízdla. Osobní jachty byly přinejlepším luxus. Šest, to bylo něco neslýchaného.

"Měl jsem všechno. Měl jsem lodě, rodiče a bohatství. A měl jsem přítelkyni" - oči se mu zakalily - "Glorii. Měli jsme se brát. Týden před svatbou jsme se vydali na pořádný výlet. Však víte, naposledy spolu, než z nás budou staří manželé. Jste vdaná, paní doktorko?"

Nadechla se.

"Ovdověla jsem."

"Ach." Vyzařoval z něho soucit. "Možná to nechcete slyšet..."

"Ne, to je v pořádku." Položila mu ruku na předloktí. "Chci. Pokud... se pak budete cítit lépe. Chci vám pomoci."

"To... to je od vás velice laskavé." Zaťal zuby. "Ti orionští parchanti neměli o laskavosti ani ponětí."

"Padli jste jim do pasti?"

Kývl. "Byla to jen projížďka, nic víc, zůstávali jsme stále hluboko na území Federace. A ti orionští piráti... najednou, najednou byli u nás. Jejich kapitán, jmenoval se Wynsteen... nikdy nezapomenu na žádostivý pohled v očích té zrůdy, když spatřil Glorii. Oba nás zajali, vzali nám loď. Byli jsme..."

Umlkl a hruď se mu třásla. Skamene položil ruku na doktorčino rameno a snažil se uklidnit sebe i vzpomínky, které se mu draly z hlavy ven. "Omlouvám se. Nemůžu. Nemůžu vám říct podrobnosti. Každou noc se mi o nich zdá, vzpomínám si, jak mě Gloria prosí, křičí mé jméno, škemrá, abych něco udělal. Já byl ale bezmocný. Nechali ji tak, abych se mohl dívat, přinutili mě sledovat, jak ji..."

Skamene se předklonil a ukryl tvář do dlaní. "Můj otec má velký vliv, jak jsem už říkal. Uplatnil svou moc. Přiměl Federaci zakročit, ale nějakou dobu to trvalo. Příliš dlouhou dobu. Mě nechali při vědomí, aby zjistili, kolik utrpení vydržím."

Pomalu spustil ruce a usmál se na ni. "Překvapil jsem je. Překvapil jsem sebe. Gloria... ta nic nevydržela..."

"Zabili ji?" šeptla Beverly.

Přikývl. "Dali ji orionským otročím dívkám s pokyny, že ji mají zlomit. To udělaly. Na dva kusy." Chvíli hleděl do prázdna a pak obrátil zrak k Beverly. "Tyhle jizvy nosím," pronesl šeptem, "kvůli Glorii. Chápete to, doktorko?"

Uchopila jednu z jeho rukou do obou svých. Zapůsobila na ni její síla a velikost. Jako by jí proudila řízená energie. Vybavila si tvář svého milovaného Jacka a jak se jí srdce zatvrdilo, když zemřel.

A Wesleyho. Vzpomínala si, že ji viděl zblednout, když se tu zprávu dozvěděla. Vzhlédl k ní těma mladýma, nevinnýma očima a řekl - "Mami?"

Crusherová se poplašeně otočila.

Na ošetřovnu vstoupil zastupující praporčík Wesley Crusher a na jazyku měl otázku. Když si ale velice pozorně prohlédl Skameneho a matku, kteří právě prožívali na první pohled docela intimní okamžik, objevila se mu v očích otázka další.

Vedle Wesleyho stál jeho kamarád jménem Paul Estin, i když na lodi si vysloužil přezdívku Skútr. Statný a podsaditý Skútr byl v příkrém kontrastu s vysokým a hubeným Wesleym. Zatímco byla Beverly Crusherová mimo loď, Wesley tak dospěl, že ho jen stěží poznávala a až teď si uvědomovala, jak moc se začíná podobat mladému Jacku Crusherovi.

Skútr se uchichtl. "Asi jsme někoho vyrušili..." Hlas se mu vytratil. "U K'olkra! Co se vám stalo?"

Skamene neodpověděl. Místo toho si oblékal uniformu. "Doktorko... možná to může počkat na jindy..."
"Ne," prohlásila rezolutně. "Teď. Wesley, můžeš přijít později?"
"Jasně. Eh..." Automaticky natáhl ruku. "Wesley Crusher."
Skamene ruku přijal, pevně s ní potřásl a pohlédl na Beverly. "Máte doma teenagera? Jsem ohromen."
Beverly se krátce usmála.
"Skamene," představil se Wesleymu. "Kvido Skamene."
"Nový první důstojník," domyslel si Wesley.
Skamene kývl.
Potřásl i Skútrovou rukou a ostře jej pobídl: "No tak, chlapče, určitě umíš stisknout víc. Přesně tak." Skútr zvýšil tlak, jak nejvíc mohl. "Správně. Lidé se soudí podle stisku ruky. Potřesení rukou byl původně způsob, jak se ujistit, že protivník nemá zbraň. Také tím ale dáváš najevo, že se dokážeš bránit beze zbraně."
Wesley kývl k jizvám. "Vypadá to, že vy jste se mohl bránit lépe."
"Wesley!" okřikla jej Beverly.
Skamene se slabě usmál. "Chlapec má pravdu. Všichni jsme si prošli souboji, které bychom si přáli vyhrát. Dobrá, doktorko, dokončeme tu prohlídku."
Wesley se Skútrem rychle zmizeli z ošetřovny a Skamene se položil na vyšetřovací lůžko. Ve chvíli, kdy se za nimi zavřely dveře, Skútr vyhrkl: "Viděls toho chlápka? Má tělo jako mapu!"
"To by stačilo, Skútre," rychle jej zarazil Wesley. "Všechny lékařské záležitosti jsou tajné. Neměli bychom o tom mluvit. Rozumíš?"
"Jasně, úplně," ujistil ho Skútr. Naznačil, že si zamyká pusu a zahazuje klíč a rozhodil ruce v gestu ode mě ani slovo.
* * *
Skamene kráčel kolem Worfovy kajuty, když tu zaslechl, jak někdo umírá.
Alespoň to tak znělo. Skamene by přísahal, že pod ním duní podlaha a sbor hlasů zoufalým křikem žádá o smrt, která by je osvobodila od mučení, jež musejí snášet.
Překvapivé bylo, že ostatní si jdou klidně dál, jako by se nechumelilo. Co to s těmi lidmi prokristapána je?
Skamene ignoroval zvonek a začal bušit na dveře. "Tady je komandér Skamene," zakřičel. "Vydržte! Hned sem zavolám bezpečnost!"
Strašlivé nářky, které se linuly zevnitř, ustaly a jakýsi ostrý hlas zrušil uzamčení dveří. Dveře se otevřely a Skamene tam jen tak stál, pěst napřaženou k dalšímu úderu.
V místnosti seděl Worf a v náručí držel cosi, co vypadalo jako strunný hudební nástroj. Avšak smyčec, který ležel položený přes struny, byl tak velký, že vypadal spíše jako zbraň. No, ale jestli tahle věc vydávala zvuky, které právě slyšel, opravdu to byla spíše zbraň než hudební nástroj.
Skamene přejel pohledem z nástroje na Worfa. "Co to k čertu bylo?"
"Chus'ugh," odvětil Worf.
"Vy jste kýchl?" otázal se Skamene.
Worf se zamračil ještě víc než obvykle. "Kdybych byl kýchl, nebyl byste na nohou."
Skamene vstoupil a dveře se za ním se zasyčením zavřely. Stále nevěřícně hleděl na nástroj. "Myslel jsem, že tu někoho vraždíte."
"Vidím, že žádný první důstojník nedokáže ocenit kvalitní zvuk," posteskl si Worf. "Komandér Riker je vynikající zástupce velitele, ani on ale nechápe sílu klingonské hudby."
"ChuS'ugh." Skamene chvilku převaloval to slovo v ústech. "'Velký kravál', že?"
Worf zamrkal. "Je to hrubý překlad, ale ano. Mluvíte klingonsky?"
Pokrčil rameny. "Povrchně. Trochu rozumím, ale za boha neřeknu ani slovo."
"Poznal jsem to podle vaší výslovnosti chuS'ugh. "
Skamene se zasmál. Stalo se tak poprvé od chvíle, kdy dorazil na palubu.
Nebyl to příjemný zvuk.
"Domnívám se," poznamenal, "že pouzí lidé nejsou schopni pojmout velkolepost klingonské hudby."
"Většina lidí není," přisvědčil Worf.
"Nikdy bych si nedovolil pochybovat o schopnostech válečníka tak znamenitého, jako jste vy."
Worf uznale kývl. "Na lodi se říká, že vy sám nosíte jizvy bitvy."
Skamene zvedl obočí. "Řeči se šíří rychle. Překvapuje mě, že doktorka Crusherová - "
"Pochybuji, že by byla zdrojem ona," namítl Worf.
"Ó ano," zamyslel se Skamene. "Byli tam dva mladíci. Myslím, že syn Crusherové a 'Skútr'..."
"Tím by se to vysvětlilo," usnesl se Worf. Chvíli mlčel. "Jen zřídka narazím na člověka, který by byl hrdý na své jizvy."
Skamene pomalu přikývl. "Pomáhají mi... vzpomínat na rodiče... a jejich předčasnou smrt."
Worf do té doby ladil chuS'ugh, teď se však zarazil a vzhlédl. "Na rodiče."
"Přesně tak." Skamene zvedl nezvykle vypadající sošku. "Co je to?"
"Klingonská erotická plastika."
Skamene ji zase rychle odložil.
Zatímco se procházel po Worfově kajutě, šéf bezpečnosti z něj nespouštěl oči. Klingon měl neodbytný pocit, že první důstojník hledá možné pasti. Chvályhodné.
"Jak byli zabiti vaši rodiče?" chtěl vědět Worf.
Komandér po něm vrhl postranní pohled. "Nevěděl jsem, že se Klingoni zajímají o věci osobní povahy."

"Já se o ně zajímám," odvětil Worf. "V mládí jsem ztratil rodiče."

Skamene si jej prohlédl s novým zájmem. "Vychovali vás rodiče ve Federaci?" Když Worf přikývl, Skamene pokračoval: "Tím se to vysvětluje. Mí rodiče - " zaváhal. "Mí rodiče byli osadníci. Snažili se vystavět si po prožitých obtížích nový život." Usmál se. "Často neměli ani dva kredity, kterými by mohli o sebe skřípat, vždycky ale nějak vypadali šťastní. Nikdy se nevzdávali. Otec vždycky viděl prolétat nějakou tu přepychovou osobní jachtu a říkal: 'Jednou... jednou budeme mít taky takovou.'"

Pak smutně dodal: "Nikdy se to nestalo. Žili jsme na pohraniční planetě... otec byl hydroponický farmář. Hlídkové lodě Federace se objevovaly jen příležitostně. Oni to věděli."

"Oni?" pobídl jej Worf.

"Romulanské nájezdnické oddíly."

Worf cítil, jak mu mrazí v zádech. Nic ale neřekl a Skamene pokračoval. "Nikdy nezapomenu ty zvuky... bylo mi dvanáct, možná třináct, a myslel jsem, že se hroutí nebesa. Zvuky výstřelů z fázerů... víte, nikdy si neuvědomíte, jak zní výstřely z lodního fázerů, dokud nejste na zemi a nemíhají se všude kolem vás. Utíkal jsem domů, jako by to byl nějaký úkryt. Pak si pamatuji, že pode mnou jakoby vybuchla zem. Letěl jsem," téměř se usmál Skamene, "a vzpomínám, že jsem si myslel: 'Asi jsem mrtvý a letím do nebe.' A pak si pamatuji..." Zmlkl, jako by se snažil nalézt slova. "Znáte plexicore?"

"Samozřejmě," prohlásil Worf. "Je o dva stupně méně kompaktní než materiál, ze kterého jsou vyrobena okna na Enterprise. Přesto je velice odolný."

"Nerozbitný, správně?"

Worf přikývl.

Skamene se odporně zasmál. "Chcete něco slyšet? Plexicore se může rozbít, když na něj dopadne tělo mladíka, kterého pohání romulanská exploze."

Worf vytřeštil oči, když si ten náraz představil. "Vy jste to přežil?"

"Zjevně ano," uchichtl se Skamene a o tak traumatickém zážitku mluvil pozoruhodně vesele. "Moc si toho nepamatuji... Ležel jsem tam několik dní, nejsem si jistý jak dlouho. Nabýval jsem vědomí a zase jsem ho ztrácel. Vzhledem ke ztrátě krve a šoku je zázrak, že jsem neumřel."

"Řečeno mírně," doplnil Worf.

"To se ale nestalo. Nakonec mě našli nějací místní, tělo bezmála rozřezané na kusy, a nějak mě pozašívali, abych vydržel, než dorazí lodě Federace. Federační doktoři měli samozřejmě mnohem kultivovanější postupy a nabídli, že se o má zranění postarají poněkud... estetičtějším... způsobem. Ale já odmítl."

"Protože byli vaši rodiče zabiti."

Otočil se na Worfa. "Myslíte si, že jsem blázen?"

"Ne," ujistil jej Worf. "Sám znám trauma, které může taková událost přivodit."

"Chápu."

Skamene došel ke stojanu, na němž visela Worfova široká, stříbrná šerpa. Chvíli se jí dotýkal a pak pohlédl na Worfa. "Není to nepohodlné?"

"Ano."

"Tak proč ji nosíte?"

"Protože to je nepohodlné."

Skamene stál a založil si ruce za zády. "Tomu nerozumím."

"Klingonské uniformy se vyrábějí z kovu a kůže. Jsou upocené a nepříjemné. Takové dráždění udržuje válečníka neustále ostražitého. Uniformy Hvězdné flotily jsou navrženy k," - trochu se znechuceně zašklebil - "příjemnému nošení. Člověk je v nich potom spokojený."

"Takže ji nosíte, abyste se udržel v protivné náladě."

"Správně."

Skamene přikývl. "Funguje to."

"Děkuji."

V té chvíli zapípal komunikátor na Worfově uniformě. Worf se jej dotkl, čímž odpověděl.

"Tady Picard," zaznělo rázně. "Vím, že nejste ve službě, poručíku, ale potřebujeme vás na můstku. Máme tu krizovou situaci."

"Budu tam okamžitě," slíbil Worf. Už odložil hudební nástroj a natahoval se po šerpě.

"Dobře," pochválil jej Picard. Pak dodal: "Přál bych si, aby tu byl komandér Riker. Jde o situaci, ve které vždy vyniká. Picard konec."

Worf pohlédl na Skameneho, jehož výraz nyní přesně odpovídal jeho jménu.

O vteřinu později zapípal i Skameneho komunikátor. Komandér stál s rukama v bok a nijak se nesnažil odpovědět.

Worf si upravil šerpu (a tajně zkontroloval, jestli je skrytá dýka na místě) a zachmuřil se. "Volání byste neměl ignorovat."

Komunikátor znovu zapípal.

"Samozřejmě," ledově přitakal Skamene. "Nechtěl bych kapitána urazit." Dotkl se komunikátoru a ostře pronesl: "Tady Skamene."

"Komandére Skamene," dostalo se mu strohé odpovědi, "nejsem zvyklý čekat na odpověď tak dlouho."

"Ano, pane. Promiňte, pane."

"Potřebujeme vás na můstku." Odmlčel se. "Komandér Riker chápal, že být v pohotovosti je nutné neustále. Věřím, že to tak vidíte i vy."

"Děkuji, že jste mi to řekl, kapitáne," odvětil. "Riker... omlouvám se. Skamene konec."
Chvíli jen tak stál, tvář jako masku bez výrazu. Worf poznamenal: "Komandér Riker byl velmi oblíbený důstojník."
"To ano," pronesl Skamene jen s náznakem zájmu. "Něco vám řeknu, Worfe. Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal... a už mi leze na nervy."

Kapitola sedmá

"Bože, komandér Riker je úžasný."
Eleanor Carterová zahlédla v dceřině očích jí dobře známý jas. Když se před mnoha, mnoha lety (i když by to nikdy nepřiznala) na mladého Williama Rikera dívala, měla v očích totéž. Přesto nikdy nelitovala životního rozhodnutí, jež učinila, když Riker odešel ke Hvězdné flotile a starší, avšak neméně zajímavý Jackson Carter k ní stočil svůj zkoumavý pohled.
V průběhu let si uvědomila, že mezi Rikerem a jejím Jackem je podstatný rozdíl. Riker si vystačil sám, Carter však nutně potřeboval někoho, kdo by mu pomohl udržet tělo a ducha pohromadě. A "Knihomol" Eleanor se s velkou radostí objevila a uspokojila tu potřebu, stejně jako všechny ostatní.
Odtáhla zeleninu z plamene. "Ať ti nevypadnou oči, Štěpi," okřikla ji přísně a bojovala se svaly, které sebou cukaly ve snaze vytvořit jí na tváři úsměv. "Je dost starý, aby byl... přítelem tvého otce."
"Ale no jo."
Štěpánka naštěstí Eleanor neotloukala o hlavu, jak v jejím věku vypadala ona a jak se chovala. Eleanor se, řečeno ohleduplně, vyloupla až o hodně později. Zato její dcera byla příjemným spojením živosti a inteligence. Štěpánka byla štíhlá, nicméně zaoblená na správných místech. Měla krátké černé vlasy, nějak se jí ale vždycky podařilo, že jí ofina zakrývala jedno z očí, což ji činilo ještě přitažlivější.
V mrknutí oka byla schopna přejít od flirtování k věcnému přístupu, přesně jak si situace žádala. Když se probíraly technické záležitosti, Carter skutečně žádal stejnou měrou o radu jak svou manželku, tak dceru.
Carter na planetě Ráj rád říkal, že žádný jedinec nesmí být nazbyt. Všichni musejí být k užitku. Hranice mezi dětstvím a dospělostí byla tedy příslušným způsobem setřena, - teenageři dostali zodpovědnost dospělých a jednalo se s nimi, jako by na jejich přínosu záleželo.
Na Ráji přišla dospělost hned, jak ji byl člověk schopen zvládnout.
* * *
Riker s Carterem seděli v obýváku Jacksonova prostého, funkčního domova. Pokoj byl zařízen spartánsky, nábytek byl vyrobený z masivního, spolehlivého materiálu a nijak zvlášť se nehonosil jakoukoliv ozdobnou funkcí. Riker si listoval starou knihou, Kapitánem Bloodem od Sabatiniho, ale otočil se ke Carterovi, jenž si procházel plány na zítřejší činnost.
"Stavba dalšího genatu jde podle rozpisu," zvolna pronesl Carter. Riker se na něho tázavě zadíval a Carter doplnil: "Generátoru atmosféry."
Riker zavrtěl hlavou. "Kde na to bereš tu trpělivost?" zeptal se. "Uvědomuješ si, že ses pustil do projektu, který nedokončíš ani za celý život?"
"Á, když já ti nevím," zapochyboval Carter. "Mám v plánu žít věčně."
"Ach tak."
"Ano, tak."
"A pokud jde o tohle..." Riker zvedl knihu. "Cožpak nevíš, že tiskoviny jsou pasé?"
Carter si zhluboka povzdychl. Vstal a pomalu vrtěl hlavou. Došel k Rikerovi, vzal mu tu knihu a promluvil, jako by káral dítě. "Wille, Wille, Wille," vydechl. "Ty vůbec ničemu nerozumíš, viď?"
Riker se usmál a opřel se o stůl. "Dopřej mi kousek osvěty," zaškemral. "Vysvětli mi to jednoslabičnými slovy."
V té chvíli se otevřely dveře do kuchyně a vyšly z nich Eleanor a Štěpánka, v rukou dvě mísy přetékající jídlem. "Večeře," zavolala Eleanor.
O chvilku později už seděli kolem jídelního stolu a Riker se s předstíraným zájmem díval na sbírku zeleniny před sebou. "Vypadá to skvěle," pochválil.
"Prdlajz," nesouhlasil Carter.
Manželka na něho pohlédla s neskrývanou zlostí. "Jacku! Dalo mi to hodně práce!"
"Já vím, Ellie," ujistil ji. "Nemluvím za sebe. Ale jak si vzpomínám, Will byl vždycky spíš na maso s bramborem."
"Ach, omlouvám se," řekla Ellie. "Wille, syntetizátor by pro tebe honem ještě mohl něco udělat. Jen jsem si myslela, že by sis radši dal něco, co vyrostlo na téhle planetě."
"Na téhle planetě," důrazně zopakoval Carter a zvedl dost podivně vybarvenou mrkev. "Skutečně se nám podařilo dostat do půdy živiny. Kdysi nám země nedávala nic. Teď máme celé hektary, na kterých něco roste."
Riker se usmál přítelově nadšení, vzal si mrkev a polovinu jí ukousl.
"Vynikající."
"Tak se to musí dělat, Wille," pokračoval Carter. "člověk proti planetě, po malých krůčcích. Lidstvo vidělo, co se před desetiletími stalo," dodal ponuře, "s konceptem teraformace naráz. Na tom je vidět, jak snadno se může technika zvrhnout."
"Teď je z tebe odpůrce techniky, Jacksone?" ptal se Riker, zatímco mu trochu moc srdečná Štěpa vršila na talíř zeleninu. "Tvrdíš, že člověk je příliš mechanizovaný? Že pro něho stroje dělají příliš?"

"Ne, nejsem proti technice," ušklíbl se Carter. "Vím, že bychom například bez chemických prostředků nemohli ani začít zvelebovat tenhle svět. A přiznávám, že si občas syntetizuji dobrý steak. Stroje jsou dobrý sluha, ale špatný pán. Ty to ale asi nechápeš."

"Samozřejmě, že chápu," odsekl Riker.

"Nojáásně."

"Opravdu!" podrážděně si trval na svém Riker.

"No tak, Jacku," začala Ellie a položila servírovací lžíci.

Carter ji ale neposlouchal. Místo toho se natáhl, vzal Rikera za ruku a otočil ji. "Podívej se," vybídl jej, dloubaje mu do dlaně. "Pamatuju si, žes měl ruce hrubé jako my všichni. A teď tohle. Kůže jako dětská prdýlka. Ani hrubá, ani rozpraskaná. Tvůj problém je, že ti loď všechno dělá lehké a příjemné."

"Tak to jen sotva," odvětil Riker a odtáhl ruku.

"Právě že přesně tak. Četl jsem o těch věcech. Teď jsi na lodi třídy Galaxy, co?"

"Na Enterprise," přikývl.

"Jasně, jasně, pro mě za mě. Všechno se ovládá hlasem, až na několik panelů, které jsou hlaďoučké. Žádná ošklivá tlačítka, kterými by sis mohl ublížit." Carter se usmál od ucha k uchu. "Společenské místnosti, bazény, simulátory. Nejpohodlnější život na světě."

Věděl, že si ho přítel jen dobírá, přesto se ale Riker trochu naježil. "Nevydržel bys tam ani týden, Jacksone."

"Jasně, jasně. Mohl bych umřít nudou. Tady se pořád děje něco, co tě donutí ušpinit si ruce."

V tu chvíli se rozlétly slabé, průsvitné vchodové dveře.

Riker vyskočil ze židle a otočil se - právě včas, aby viděl, jak se po něm s tlamou dokořán vrhá vrčící hromada kožešiny a staví na odiv přísernou dvojitou řadu ostrých zubů.

Obluda dopadla Rikerovi na prsa a srazila jej k zemi. Riker rukama poslepu mlátil kolem, až chytil stvůru za krk a odtahoval ji od sebe. Jen několik centimetrů od obličeje po něm divoce chňapaly nebezpečné čelisti.

"Do prdele!" zařval Carter a vyskočil. Všechno se odehrálo v rámci asi tří vteřin a Carter byl celou tu dobu ztuhlý leknutím. Teď se vzpamatoval, chytil stvůru zezadu a snažil se ji servat ze vzpírajícího se Rikera.

Štěpánka s křikem couvala a Ellie převrátila kulatý stůl, takže z něj udělala štít mezi divokým zvířetem a dcerou.

Riker tu obludu ani pořádně neviděl. Všímal si jen čelistí, které se jej snažily hryznout, v tlamě velké jako jeho obličej. Zaplavoval jej smrdutý dech a vrčení té bestie bylo hluboké jako pulzování warp motorů. Will se se zvířetem rval, skrčil pod ním nohy a vykopl jako uvolněná pružina.

Tím pádem ale Carter, který zrůdu stále tahal za kůži na hřbetě, neměl čas uhnout a ona dopadla přímo na něho.

Najednou se objevily Štěpa s Ellie a v rukou třímaly dlouhé elektrické bodce. S dokonalou koordinací - chvilková hysterie zapomenuta - zapíchly bodce stvůře do boku. Ta sebou zazmítala, zavyla a slezla z Cartera, jenž lapal po dechu a držel si bok.

Stvůra vyskočila na všechny čtyři, bručela a snažila se vyrazit různými směry; v tom jí vždy zabránily bodce.

Rikerovi se konečně podařilo tasit fázer. Mise na planetě nevypadala jako nebezpečný úkol, přesto si ho ale sbalil.

"Ustupte!" vykřikl a všichni okamžitě uposlechli. Stvůra ho zahlédla, připravila se ke skoku, a Riker vystřelil, zbraň nastavenou na těžké omračení.

Paprsek stvůru srazil, převrátil na záda a mrštil jí o protilehlou stěnu. Police, které na ní visely, se zhroutily a zvíře zasypaly knihy.

Stvůra vyskočila na nohy a znovu vyrazila.

Riker znovu vystřelil, tentokrát nepřerušovaně. Obluda pod ničivou palbou zakolísala a Ellie si strčila prsty do uší, aby odstínila vysoké kňučení fázeru.

Zvíře se svalilo a s posledním zlostným zaprskáním se přestalo hýbat. Riker pustil spoušť a palba ustala.

Rozhostilo se mrtvé ticho. Riker se na to stvoření dlouze zadíval. Pokrývala je hnědá srst, kterou občas probleskl šedý chlup, bylo velké jako dva psi husky, a tělo snad tvořil jen jeden velký sval. Trojúhelníková hlava se zdánlivě skládala jen z čelisti. Krátký ocas sebou křečovitě trhal.

"Co to sakra je?" chtěl vědět Riker.

Stvůra najednou vyskočila. V přechodné dezorientaci vrazila do pohovky a převrátila ji. "Zabij to! Zabij to!" křičela Štěpánka.

Riker rychle nastavil fázer na smrtící paprsek. Obludu zaujal Štěpánčin křik a obrátila k ní pozornost. Carter, ruku stále přitisknutou k boku, se jí snažil zastoupit cestu.

"K zemi!" vykřikl Riker. Vystřelil.

Stvůra jednou zavyla a zmizela.

Všichni tam dlouho jen tak stáli, lapali po dechu a snažili se uklidnit.

* * *

Riker se pomalu otočil k příteli. "Že bys mi o tom něco pověděl? Třeba jak se to sakra dostalo dovnitř? Kde máte ostrahu?"

"Mysleli jsme, že jsme je všechny pozabíjeli," odpověděl Carter. "A jelikož na planetě nežije nic kromě nás, ostrahu tu moc nepotřebujeme."

Ellie právě dokončovala upevňování obvazů na manželově boku. Mark Masters, hlavní vědec Hvězdičky, také zaskakoval jako hlavní lékařský důstojník. Právě Cartera doprohlížel a potvrdil, že nemá zlámané kosti či jiná vážná zranění.

Už jim syntetizovali a instalovali náhradní dveře. Až na rozbitý nábytek a skličující náladu by nikdo nepoznal, že tu sotva před hodinou lidé bojovali o život.

"To byl příklad zvířat, která jste se pokoušeli vytvořit?" zeptal se Riker.
Carter pomalu kývl. "Je to moje blbost. Zkoušel jsem si hrát na boha a výsledkem jsou tyhle stvůry."
"Udělali jsme, co jsme považovali za správné," nevrle odsekl Masters a díval se při tom na Rikera. Prvnímu důstojníkovi Enterprise bylo jasné, že Masters se bezprostředně cítí zahnaný do kouta. "Všichni jsme se z minulosti poučili."
"Ale prozíraví jste zrovna dvakrát nebyli," odvětil Riker.
"Co to jako má znamenat?" vyjel Masters.
"Má to znamenat, že když vytvoříte něco tak zvráceného, můžete jen čekat, že se to obrátí proti vám."
Masters se začal zvedat, ruce zaťaté v pěsti, Carter jej ale ostrým slovem zarazil. Masters se na Rikera dál mračil, ale posadil se.
"Když jsme začali, nešlo o nijak zvlášť divoká zvířata," pomalu vysvětloval Carter. "Geneticky jsme spojili několik druhů, které byly známé odolností a s volností nechat se ochočit. Z velké části jsou to hukorové, ačkoliv jsme je křížením propojili s - "
Riker zvedl ruku. "Detaily můžeš vysvětlit vědcům," zastavil jej. "Řekni mi jen tohle: jaký byl výsledek?"
"Výsledkem bylo to, co jste viděl," podrážděně poznamenal Masters.
"Svým způsobem jsme dosáhli toho, čeho jsme chtěli," podotkl Carter. "Zvířata, která jsme stvořili, byla schopná přežít v pustinách Ráje. Jsou odolná, neúnavná a z mláděte vyrostou v dospělce za necelé čtyři týdny. A navíc mají úžasnou schopnost skladovat potravu. Jako velbloudi."
"Ale?..." Riker čekal, až to dokončí.
Masters a Carter se na sebe podívali. Carter nakonec řekl: "První byli v pořádku, ale asi když se začali křížit... zvrhli se. Nedali se zvládnout. Začali jsme jim říkat Divoké věci a sedí to."
"Proč jste je nezlikvidovali?"
"Měli jsme to v plánu," ujistil jej Masters. "Pak ale vypadl jeden z generátorů energie. To oslabilo pole, které Divoké věci věznilo, a několik jich uteklo do pustiny."
"Už je to víc než rok," doplnil Carter. "Vyrazili jsme je odlovit a já jsem si myslel, že jsme je dostali všechny. Mimochodem, ta, kterou jsi rozstřílel na atomy, za což jsem ti vděčný, byla očividně stará. Pravděpodobně poslední, která nějak utekla našim senzorům."
"Jednu věc nechápu," pronesl Riker.
"Jen jednu?" zeptal se Masters nevinně.
Riker jej nevnímal. "Jak tam vlastně přežily? Co proboha jedly?"
Carter si s Mastersem znovu vyměnil pohled a Masters pomalu řekl: "Jedna druhou."
"Cože?" šeptl Riker.
"Samice pokaždé vrhnou velké množství mladých," vykládal Masters a snažil se, aby to znělo velice neosobně a učeně. "Mnohem víc, než je potřeba k zachování rodu. A tak dospělí sežerou ty nejmenší kusy a matky se starají o zbylé až do dospělosti. V tom okamžiku potomci..."
"Dokončí cyklus," navázal Carter. "Někdy. Také mohou žrát členy smečky, kteří jsou příliš staří, aby utekli nebo se jim ubránili. Nebo ostatní ze skupiny, kteří onemocněli, zranili se a podobně."
"Absurdním způsobem," prohlásil Masters, "je to opravdu velice účelné."
"'Absurdním způsobem' je mírně řečeno!" žasl Riker. "Jacksone, nemohu uvěřit, že ses k tomu projektu propůjčil!"
"Propůjčil!" Carter udeřil pěstí do opěrky křesla a trhl sebou bolestí, kterou mu ten pohyb vyvolal v boku. "Tohle není žádný dobročinný spolek! Teraformace je boj o přežití s planetou, která dává výrazně najevo, že tě tu nechce. A abys přežil, musíš dělat všechno, co jde."
"I když to znamená stvořit rasu kanibalů?" znechuceně odsekl Riker.
"To rozhodně nebyl náš záměr," namítl Carter, "a myslím, že ty to víš. Kromě, toho jsme si mysleli, že jsme tu chybu napravili. Očividně to byl omyl, jsem si ale jistý, že už žádný nezbývá."
Nastalo dlouhé ticho.
"Budete to hlásit Hvězdné flotile?" zeptal se Masters.
"Co si myslíte vy?" odvětil Riker.
Masters rozhodil rukama. "Věděl jsem to. Věděl jsem, že se jim nedá věřit." Vstal a začal divoce rázovat místností. "Říkals, že je to tvůj starý kamarád. Že prý ho můžeš ovládat."
Riker se na Cartera pobaveně zahleděl.
"Ovládat moi?"
"Jen mě to tehdy napadlo," bránil se Carter.
"Zavřou nám to tady," zoufal si Masters. "Vím to. Tak to u nich funguje."
"Nic tu zavírat nebudeme," unaveně pronesl Riker. "Jacksone, drží tenhle chlap vůbec někdy hubu?"
Carter vrhl pohled k Mastersovi. "Málokdy."
"Dík, kámo," kysele poznamenal Masters.
"Tak podívejte," řekl Riker a lehce se předklonil. "Celá tahle událost se rozhodně musí dostat do hlášení. Kdybych se o ní nezmínil, zanedbal bych povinnost. Avšak v jakém rozsahu se o ní a o její vážnosti zmíním, to už je na mém úsudku."
"A co to znamená?" Masters se stále cítil nejistě.
"To znamená, že mám možnost dát starým přátelům šanci," vysvětlil Riker. "Znamená to, že jsem tu na jeden měsíc, vzpomínáte? Budu mít spoustu času zjistit, jak se tu věci mají a jak se celá operace řídí. Pak mohu učinit všechna nutná doporučení. A pokud už Divoké věci opravdu nejsou problém a pokud vaši lidé opravdu dokáží všechno zvládnout,

jsem si jistý, že odstoupit od smlouvy nikoho ani nenapadne."
Chvíli mlčel a pak na Masterse rozpřáhl ruce. "Spokojený?"
Masters se pomalu usmál. "To vypadá fér." Podíval se na Cartera a dodal: "Jsem ohromen. Tvůj kamarád vypadá jako správný chlap."
"Děkuji," prohodil Riker, i když ta poznámka nebyla adresována jemu.
"Není zač," odvětil Masters. "Když vezmu v úvahu, že vám říkali Kulový blesk..."
Zpoza něho se ozval zřetelně ženský smích a Riker ukryl tvář do dlaní. "Ty toho nikdy nenecháš, co, Prskavče?"
"Ne, dokud to vyvolává reakce, které znám a líbí se mi," odvětil Carter.
Štěpánka se dívala z jednoho dospělého na druhého. "Nechápu to. Proč vám říkají Kulový blesk?"
"Až budeš starší," odmítl ji Carter.
Štěpánka otráveně vydechla.
"Jsem dost dospělá, abych tu dělala všechno ostatní. Proč nemůžu slyšet něco, co za to stojí?"
A všichni dospělí v místnosti sborově pronesli: "Až budeš starší."

Kapitola osmá

Deanna Troi cítila kapitánovu náladu. Stejně jako všichni ostatní v konferenční místnosti.
"Kde je k čertu Skamene?" chtěl vědět.
Ta otázka patřila všem přítomným. Worf, který už se usadil, prohlásil: "Viděl jsem ho před několika minutami. Říkal, že hned přijde."
"Hned přijde." Když ta slova vyřkl Picard, zněla poněkud zlověstněji. "Že hned přijde."
Troi se rozhlédla. Všude se volně vznášely emoce a ona se snažila každou z nich připsat určitému zdroji. Z kapitána cítila zlost, z Geordiho La Forge zmatek, z Beverly Crusherové soucit (soucit s kým?) a z Worfa...
Její mysl se Worfa zalekla. Něco s tím Klingonem bylo, něco, co ji znepokojilo. Nebývalo to tam vždy...
Ne. Věděla, kdy k tomu došlo, kdy se mezi ní a Worfem poprvé vztyčila ta zeď. Rozhodla se, že se tím nebude zabývat, neboť vzpomínky byly stále příliš bolestivé.
V tom okamžiku se dveře do konferenční místnosti se zasyčením otevřely a vstoupil Skamene.
Geordi, Worf a Dat ze zdvořilosti vstali. Picard zůstal sedět jako přimražený.
"Žádal jsem, abyste se dostavil s náležitou rychlostí, komandére," ostře jej napomenul Picard.
"Ano, pane," vyrovnaně odvětil Skamene. "Omlouvám se."
Pomalu a s rozmyslem obešel konferenční stůl k prázdnému křeslu. Usadil se, pak si založil ruce, opřel se lokty o stůl a netrpělivě se zahleděl na kapitána.
Deanna se okamžitě pokusila získat z něho povrchový dojem, obecný náčrt toho, jakým typem člověka je.
"Domnívám se," říkal Picard pomalu, "že na řadě je trocha seznamování." Rychle vyjmenoval všechny své důstojníky, kvůli protokolu dokonce i ty, se kterými se už Skamene setkal, a na oplátku zase představil komandéra jim.
Skamene na každého z nich lehce kývl. Pohledem se však zastavil u Deanny.
Jeho neústupné oči se střetly s jejíma.
Cítila vlny empatie. Měla zdrcující pocit, že ve Skamenem je toho tolik, nesmírně mnoho, v pozoruhodných hlubinách...
Které se prudce zavřely. Blokoval ji. Blokoval... ji!
Nevěděla, jestli se má rozesmát, nebo vyjeknout. Celé to trvalo jen chvíli, už však došlo k výměně velkého množství informací.
Ale ne všech.
Mohla použít síly. Lidé ji mohli blokovat, to ano, ale kdyby se do toho opřela, kdyby se soustředila, mohla ty bloky prorazit. V kritických situacích, kdy kapitán potřeboval informaci, aby učinil rozhodnutí, na němž závisel něčí život, se chovala přesně tak.
Nicméně teď taková situace nenastala. A aby se silou dostala do Skameneho mysli... to pro ni nebylo správné. To by neudělala, něco takového nemohla udělat. Nedbat na přání druhého by bylo ekvivalentem znásilnění.
Kdyby se k něčemu takovému rozhodla, zničilo by to její vnitřní klid. Neměla by v duši rovnováhu a nebyla by schopná slyšet Pějící nebesa.
Zdálo se, že se Skamene její porážce směje, čin, který chápal jen on. Troi se přinutila k úsměvu a pohlédla mu do očí, vypadalo to však, že on už hledí jinam, jako by se mu mysl zatoulala kamsi daleko z lodi. Přesto instinktivně věděla, že tomu tak není.
"Poradkyně?" To promluvil Picard, jenž vycítil, že se něco děje.
Obrátila se k němu. "Ano, kapitáne?"
"Problém?"
"Vůbec ne."
"To rád slyším." Odmlčel se. "Moc bych si přál říct, že ani my žádný problém nemáme, to však bohužel není pravda. Na planetě Culinan nastala situace, která vyžaduje naši okamžitou pozornost.
Culinan je už po mnoho let monarchií a lidé touží po změně. Mnozí měli pocit, zeje současný vládce Rýne začal příliš utiskovat.
Nedávno," pokračoval, "se vládce Culinanu rozhodl, že je ochoten poprvé v dějinách planety uspořádat svobodné

volby. Požádal Federaci, aby mu pomohla s jejich realizací. Na pomoc mu byl vyslán tým diplomatů - pouze jako pozorovatelé a rádci, jak jistě chápete."

"Samozřejmě," přikývla Troi.

"Nuže," vykládal dál Picard, "volby byly úspěšně ukončeny, Ryne byl hlasováním sesazen -" opřel se dlaněmi o stůl " - a usoudil, že se mu odejít nechce. Označil volby za neplatné a prohlásil se vítězem. Lidé se začali bouřit. Ryne pohotově vzal velvyslance jako: rukojmí a nyní tvrdí, že pokud mu Federace nepomůže povstání potlačit, zajatce zabije."

"Sympaťák," zamumlal Geordi.

"A tak poslali nás. Warpem šest bychom tam měli být za šestatřicet hodin, pokud to není problém, pane La Forgi."

"Enterprise si pobrukuje jako nová, kapitáne," ujistil jej La Forge a s úsměvem dodal, "díky svému hlavnímu inženýrovi."

"Ani by mě nenapadlo, že by to bylo zásluhou někoho jiného. Zpátky k věci. Jelikož je to vážná diplomatická záležitost, uvažuji o tom, že výsadek povedu osobně. Názory?"

"Z taktického hlediska je to špatný tah," ihned zareagoval Worf. "Riziku pro kapitánův život je nutné se v rámci možností za každou cenu vyhýbat."

"Nevím, kolik možností tentokrát máme." Obrátil se ke Skamenemu a velice uváženě se zeptal: "Co si o té věci myslíte vy... Jedničko?"

Tak. Opravdu to řekl. Tím, že použil přežitý vojenský termín, který s takovým uspokojením a klidem používal u Rikera, učinil krok k tomu, že Skameneho přijme jako jeho náhradníka, byť dočasně.

Deanna Troi se s velkým zájmem dívala z kapitána na Skameneho. Toto byl přesně typ situace, kdy by se Riker ostře pokusil udržet na uzdě Picardovo nutkání vést své lidi vždy a všude. Většinou se Willovi podařilo mu to vymluvit. Občas ne a v takových případech se zdálo, že je Riker trochu nabručený.

Skamene našpulil rty a pokrčil rameny. "Jen běžte. Jste oprávněn riskovat, že vás zabijí."

Úplné ticho.

"Chcete tím říct," pronesl Picard pomalu a snažil se pochopit, co právě slyšel, "že si nepřejete vést ten výsadek?"

"Ne. Chci tím říct, že když to chcete udělat místo mě, je to vaše právo." Zamračil se. "Nebo chcete tvrdit, že ne, kapitáne?"

"Samozřejmě, že nechci!" odsekl Picard hlasem ostřejším, než by se mu líbilo.

"Chci tím říct," pokračoval Skamene, "že pokud si přejete vést výsadek, fajn."

"A co si o tom myslíte vy?"

"Že to vypovídá o tom, jak málo mi věříte." Naklonil se nad stůl, najednou napružený jako struna. Upjatě prohlásil: "Protože být tu Riker, neváhal byste ho tam poslat. Správně?"

Picard měl nutkání to okamžitě popřít. A pak, téměř ke svému překvapení, si uvědomil, že kývá.

"Dobrá," zamyslel se. "Vy si myslíte, že to zvládnete? Tu situaci na Culinanu?"

"O to tu nejde, ne? Jde tu o to, jestli si to myslíte vy."

Ostatní členové posádky se neustále dívali ze Skameneho na Picarda a zpátky. Jako by sledovali tenisový zápas.

"Nepošlu vás do situace, o níž si myslíte, že ji nezvládnete," prohlásil Picard.

"Taková situace neexistuje."

Picard potlačil ohromený úsměv. "Až tak jste si jistý."

"Ano."

Skameneho výraz se za celou dobu nezměnil, nedal najevo ani sebemenší náznak emoce. Tvář z kamene, pomyslela si Troi.

Picard dlouho mlčel. Pak se opřel a řekl: "Proveďte. Sestavíte výsadek, komandére, a povedete ho."

Skamene lehce kývl. Nic víc.

Picard se otočil k Beverly. "Doktorko, připravte ošetřovnu pro potenciální zraněné, i když doufám, že žádní nebudou. Ze všeho nejvíc chceme ty diplomaty odtud bezpečně dostat, aniž bychom porušili Základní směrnici. Bude to trochu jako balancovat na laně - bez záchranné sítě."

* * *

Když porada o několik minut později skončila, Picard mlčky kývl na Troi. Deanna už byla s kapitánem natolik sladěná, že vycítila jeho přání promluvit si s ní v soukromí ještě před tím, než cokoliv naznačil.

V okamžiku, kdy se za ostatními zavřely dveře, Picard Troi oslovil. "Nuže, poradkyně? Dojmy?"

Ani nemusel specifikovat, z čeho či z koho že má dojmy na mysli. Oba věděli, o čem spolu mluví.

"Komandér Skamene má velice silnou mysl," odvětila pomalu. "Velice silnou vůli. Svým způsobem ji má téměř tak silnou jako vy. Chybí mu ale vaše ochota nic neskrývat. Je velmi opatrný."

"Uzavřený?"

"Obezřetný."

"Něco skrývá."

Usmála se. "To snad my všichni."

Přikývl a vstal. Pomalu prošel kolem celé stěny místnosti. Oknem vyhlédl na ubíhající hvězdy. "Jak moc ho ještě můžete zkoumat?"

"Neudělám nic, čím bych porušila jeho právo na soukromí," prohlásila neoblomně. "O to mě nemůžete žádat, kapitáne."

"Nikdy bych to neudělal," ujišťoval ji.

Zaváhal a Troi poznamenala: "Stále vám to dělá starosti."

Picard přikývl a otočil se k ní. "Ve Hvězdné flotile se šušká o tom, že náš komandér Skamene je vesmírný případ."
Obočí se jí spojila. "Oni si myslí, že je blázen?"
"Ano, někteří jsou toho názoru."
"Tak co pro rány boží dělá ve vysoké funkci na hvězdné lodi?"
"To je tím," vysvětlil Picard, "že nemají důkaz. Jaký z něho máte pocit, poradkyně? Nejlepší odhad. Je komandér Skamene duševně zdravý?"
"Ano."
"Je šílený?"
"Ne."
Zamrkal a trochu se usmál. "Vypadá to, že jste si docela jistá, vezmeme-li v úvahu, že máte jen povrchové dojmy."
"Nevykládejte si to označení nesprávně, kapitáne. Co je povrchové pro mě, to by ne-Betazoid soustavným sondováním zjišťoval tři měsíce. A nebylo by to tak spolehlivé." Odmlčela se, jelikož cítila, že kapitán má stále pochybnosti. "Šílenství se u člověka zjišťuje velice snadno. Myšlenkové vzorce jsou náhodné a nekontrolované. Nebo mohou být některé aspekty v nepoměru s ostatními... například paranoia. To by u komandéra Skameneho zjistil i můj povrchový průzkum. K záležitostem přistupuje originálně, snad až nepochopitelně, ale šílený není."
"Originálně," uvažoval Picard. "Například obrácená psychologie. Chce se sakra ujistit, že zůstanu na lodi, a tak mě místo toho pohání, abych šel na povrch."
"Přesně tak," usmála se Troi.
"Vy si myslíte, že něco takového udělal."
"Připadá mi to jako možnost. Rozhodně se nezalekl představy, že by vedl výsadek. On se vlastně nezalekne ničeho. Jako by..." Hlas se jí vytratil a ona si něco uvědomila. "Nebojí se bolesti."
"Prosím, poradkyně?"
Snažila se najít slova, kterými by to nejlépe vyjádřila a znovu si přála, aby byla čistokrevným Betazoidem a dokázala komunikovat telepaticky, neomezena neohrabaným slovníkem. "Bolest na sebe v lidech bere mnoho podob," začala. "Bolest ze smrti, bolest z rozpaků, bolest z vyloučení ze společnosti... je to velmi silná emoce a jedna z nejsnáze zachytitelných. A... necítila jsem ji z něho."
"Což znamená, že ji nemá?"
"Což znamená, že ji potlačuje natolik, že se jí nemohu bez obtíží dotknout. A to je neobvyklé."
"Zvláštní," poznamenal Picard. "Existuje rčení 'na toho bolest nemůže', které většinou vyjadřuje, že je někdo opilý nebo jiným způsobem pod příjemným závojem popletenosti."
"Komandér Skamene rozhodně není 'popletený', kapitáne."
"To je svatá pravda," přisvědčil Picard. "A já se nemohu zbavit dojmu, že bych měl být krajně opatrný v tom, jak s ním jednám."
Picard se otočil a zamířil na můstek, kam jej následovala i Troi. Na okamžik ji zarazilo vidět Skameneho v křesle Willa Rikera. Pak si uvědomila, že to není Rikerovo křeslo, ale křeslo zástupce velitele. Skamene samozřejmě nemá sedět nikde jinde.
Přesto ji to píchalo jako připínáček v srdci. Pročistila si hlavu, obnovila duševní rovnováhu a došla ke svému křeslu na druhé straně.
Picard přistoupil k velitelskému křeslu, ale ještě se neposadil. Když chtěl vydat rozkaz, nikdy to nedělal. "Pane Crushere," oslovil Wesleyho, "nastavit kurz na Culinan, warp šest."
Wesleyho prsty přelétly panel a chlapec s jistotou přikývl. "Kurz zadán, pane."
Picard zlehka trhl rukou. "Vpřed."
Enterprise ladně zatočila a přešla na warp.
Picard se usadil a pohlédl na Skameneho. Díval se, jak mlčící komandér pozoruje můstek a vrývá si do paměti každičký detail. Nakonec se zeptal: "Co si myslíte o našem můstku, komandére?"
Skamene, pohled stále upřený před sebe, odpověděl: "Technicky je velice působivý, kapitáne."
Picard se zvídavě předklonil. "Nemohl jsem si nevšimnout důrazu na slově 'technicky'. Můstek vám po nějaké stránce připadá nedostatečný?"
Skamene pomalu zavrtěl hlavou. "To nechcete vědět, pane. Rozčílí vás to."
Všechny hlavy se otočily a Picard byl nejzmatenější ze všech přítomných. "Komandére Skamene," řekl opatrně, "ať jste měl s kapitánem Borjasem jakékoliv neshody, na Enterprise věci děláme jinak. Když nás něco znepokojuje, vyjádříme se otevřeně, beze strachu z represálií. To je ten druh komunikace, o kterém jsem už mluvil. Ujišťuji vás, že ať máte na srdci cokoliv, vyslovíte-li se klidným a rozumným způsobem, nerozčilím se."
Skamene klidně a rozumně řekl: "Tak třeba ten kluk musí odejít."
Wesley zbledl jako stěna.
Zpoza Skameneho zaduněl Worf. "Ten kluk?"
"A ten stroj taky," dodal Skamene.
Dat se otočil a pohlédl na Skameneho.
"Do mé pracovny, hned," rozčileně přikázal Picard.
"Nemyslím, že bychom měli jít do pracovny," namítl Skamene.
"A to proč?"
"Nechce se mi pracovat."
Picard pomalu vstal a čněl tak nad Skamenem. Skamene zůstal moudře sedět. "Musíme si promluvit," procedil mezi zuby Picard.

Troi se dívala z jednoho na druhého. Vlny hněvu z Picarda ji téměř ztloukly jako cosi živého. A Skamene - Klidný. Pokojný. Vyrovnaný.

Hlas měl ale tvrdý jako ocel. "Kapitáne, ptal jste se na můj názor. Varoval jsem vás. Nedbal jste na to. Vyjádřil jsem se. A teď jste na mě naštvaný."

"Troi instinktivně věděla, co se honí kapitánovou hlavou. Picard byl zahnán ke zdi. Mohl Skamenemu přikázat, aby si s ním promluvil v soukromí, dokonce ho tam mohl nechat odnést Worfem, což byl Worf zřejmě připraven udělat. Skamene jej ale otevřeně provokoval. Tak tedy dobrá. Otevřená provokace, otevřená dopověď. "Vy," pevně prohlásil Picard, "se naučíte respektovat ostatní členy posádky."

"Dokážu respektovat," kontroval Skamene. "Také dokážu pochybovat. Můstek hvězdné lodi není místo pro děti a, mrzí mě to, pane Crushere, ale já to tak cítím. Jste 'zastupující praporčík', ať už to znamená cokoliv. Já to tedy nevím. Někdo snad ano?"

Picard ostře odpověděl: "Znamená to, že si pan Crusher svými činy vysloužil odpovědnou pozici na můstku - "

"Pozici, kterou by mohl, a měl, zaujmout kdokoliv z šedesáti vhodných lidí na této lodi, z nichž všichni prošli Akademií Hvězdné flotily. A co se týče toho androida u operační konzole - "

Picardovi se silně nelíbilo být v pozici, kdy musí bránit lidi na svém můstku, Skamene toho ale očividně neměl v úmyslu jen tak nechat. "Pan Dat je cenným členem osazenstva můstku."

"To se mi nelíbí, pane," nesouhlasil Skamene. "Nelíbí se mi, když jsou stroje, lhostejno jak dokonalé - promiňte, Date - ve vlivné pozici. Víte o katastrofě při experimentu s M5*, kdy se snažili dát velení lodi počítači namísto kapitána?"

"To už jsou desítky let," odsekl Picard. "Pan Dat je mnohem vyspělejší než byl M5."

"Hvězdná flotila stále provádí výzkum, aby pochopila mou skladbu a funkce," nápomocně dodal Dat.

Nepomohlo to. "No to je úžasné!" zavrtěl hlavou Skamene. "Má na starosti operační oddělení a my ani pořádně nechápeme, jak vůbec funguje!"

Skamene vstal a řečí těla otevřeně Picarda vyzýval. "Komandére," pronesl Picard nebezpečně tiše, "postoje, které vyjadřujete, jsou naprosto nepřijatelné u někoho, kdo nosí tuto uniformu."

"Kapitáne," zamyšleně se ozval Dat, "vy a komandér Riker jste vyjádřili

-

*Epizoda klasického Star Treku Absolutní počítač (pozn. překl.)

tytéž obavy."

Picard se zarazil uprostřed myšlenky a otočil se k Datovi.

"V minulosti jste naprosto jasně prohlásil, že děti nemají na můstku co dělat," upomenul jej Dat.

"Ano, ale..." Picard najednou zjistil, že se nedokáže podívat Wesleymu do očí. "Tehdy jsem ještě neznal schopnosti pana Crushera."

"A," pokračoval Dat svědomitě, "jak si vzpomínám, komandér Riker, stejně jako komandér Skamene, vyjádřil znepokojení z práce se strojem. A tak i když s názory komandéra Skameneho samozřejmě nesouhlasím, zdají se mi v úplném souladu s dřívějšími lidskými reakcemi."

"Ano, ale," zamával Picard bezmocně rukama, "tady jde o způsob, jakým to komandér Skamene řekl."

V tu chvíli se Skamene posadil a vypadal kajícně. "Omlouvám se, kapitáne," řekl upřímně. "Příště se pokusím vyjádřit svůj názor taktněji."

O nějakou dobu později vstoupila Troi do Picardovy pracovny. Kapitán seděl za stolem a hleděl do prázdnoty vesmíru. Troi stála, ruce založené za zády, dokud Picard nepromluvil.

"Udělal mi to, že?"

Zvedla obočí. "'To', kapitáne?"

"Udělal ze mě před posádkou pitomce."

"Vědí, že jste se za ně pral, pane."

Vstal a obešel stůl. "Tak proč to vypadalo, jako bych ho týral?"

"Ztratil jste smysl pro rovnováhu."

"Ano, to ztratil," potvrdil. Vzdychl. "Přemýšlel jsem o tom, čím Skamene tak rozhodil Andyho Borjase a byl jsem ve střehu víc, než jsem měl. Proto jsem to přehnal. Poradkyně, pokouší se mě Skamene přinutit ztratit nervy?"

Zamyslela se. "Věřím, že je to snaha o kontrolu. Chce ovládnout situaci. A možná ho jen zajímá, jestli vás dokáže přinutit ztratit nervy."

"Proč?"

"To nevím." Odmlčela se. "Ale existují způsoby, jak to zjistit. Způsoby, které nezahrnují duševní sondy."

"To zní, jako byste potřebovala detektiva," prohodil Picard. Trochu se usmál. "Kde je Dixon Hill, když ho opravdu potřebujete?"

"Nebo Sherlock Holmes." Opětovala úsměv. "Jsou ale i jiné způsoby. A já je najdu."

* * *

Vyšla z pracovny a spatřila Skameneho, jak sedí ve velitelském křesle a vypadá bezstarostně. Vkročila na můstek, minula jej a beze slova přešla po rampě k turbovýtahu, on ale za celou dobu ani nevzhlédl.

Vrátila se do kajuty a dlouho o situaci uvažovala.

Čeho se snaží Skamene dosáhnout? Má snad nějaký plán? Reaguje jen instinktivně?

"Vesmírný případ," pronesla nahlas. Veselý, odtažitý termín, který měl dodat lesku jedné děsivé představě: tajemství vesmíru, tíživost věčné noci a soustavná potřeba umělé ochrany u někoho způsobila, že se sesypal. Něco se navzdory všem psychologickým přípravám a všem jistotám prostě zlomilo.

Jak mohlo být neznámo otestováno, když bylo, podle definice, neznámé?

Ale Skamene nebyl šílený. Tím si byla jistá.
Posadila se k monitoru počítače, vyvolala si Skameneho služební záznam a dala se do práce.

Kapitola devátá

I když byl terén Hvězdičky pochopitelně zarovnán, aby na něm bylo možné vystavět zdejší takzvané turistické středisko, pár skalisek se ještě našlo.
William T. Riker na jednom právě seděl a zamyšleně hleděl k nebi.
Vzpomněl si na staré báje o bozích, kteří se provinili proti svým představeným, byli vyhnáni a už nikdy nesdíleli království nebeské. Rikerovo ego samozřejmě nebylo tak nafouklé, aby se považoval za boha. Kráčel však mezi hvězdami, sledoval, jak jejich zářivé šiky ubíhají kolem něho a přijímal to jako každodenní jev. Bral to jako samozřejmost.
A když se teď díval na oblohu, která tam jen tak stála, hvězdy byly jako nehybné kapky světla na černém pozadí, zkrátka to nějak nebylo správné.
Riker toužil přinutit planetu, aby vyrazila warpem dva, vrhla se ke hvězdám a přivedla je tak blízko, aby se jich mohl znovu dotýkat.
Ne, žádný bůh. Pouhý smrtelník, který začínal chápat, jak se bůh cítí, když je odsouzen k životu na světě smrtelníků.
Za zády se mu nečekaně ozval tichý hlásek. "Komandére?"
Riker se otočil a dopředu věděl, koho uvidí. "Ahoj, Štěpi."
Plaše se usmála a došla k němu. "Asi chcete být sám, že?"
"Ptáš se, jestli by mi vadila tvá společnost?" Kývla.
"Bez obav."
Posadila se na skálu vedle něho, snad o maličko blíž, než bylo nutné. Odsunul se o pár centimetrů, aby mezi nimi opět byla rozumná vzdálenost.
"Co si zatím o naší planetě myslíte?" zeptala se.
"No, když si odmyslím tu Divokou věc, která se mě včera snažila schramstnout, je tu nádherný klid," pronesl mile. "Tvůj otec je skvělý člověk a snaží se lidem tady vydřít slušné živobytí."
Ležérně pokrčila rameny. "Asi jo."
Riker se usmál. Potomci významných lidí se svými rodiči nikdy příliš nevzrušovali; ať už předkové dosáhli čehokoliv, vždycky převládal přístup "jo, ale je to jenom táta" nebo "jo, ale je to jenom máma".
"Chybí vám loď?" prohodila.
"Jaks to poznala?"
"Podle toho, jak zíráte do nebe. Jako by hvězdy byly váš domov."
Přikývl. "To skutečně jsou. Dějiny vesmírných cest a průzkumu jsou svým způsobem stejné jako to, co se děje tady na planetě."
Pochybovačně se rozhlédla. Kdesi v dálce, daleko za útulným příkrovem přeměněné atmosféry, oblohou projel blesk. "Děláte si legraci, co?"
"Ne, nedělám," ujistil ji a musel se smát.
"Cesty vesmírem jsou okouzlující," podotkla roztouženě. "Kráčet do neznáma až ke vzdáleným planetám, poznávat cizokrajné formy života - "
"Které tě chtějí sežrat," dokončil.
Zavrtěla hlavou a šťouchla ho do ramene. "Neutahujte si ze mě. No tak. Průzkum vesmíru se s tímhle vůbec nedá srovnávat."
"Díváš se na cestování vesmírem z dnešního hlediska a srovnáváš ho se stavem tohoto světa, jak vypadá dnes. To není v žádném případě správné. Počátky průzkumu vesmíru byly tak nebezpečné, že tehdy nahoru posílali jen zvířata."
Zamrkala. "Zvířata řídila hvězdné lodě?"
"Žádné hvězdné lodě neexistovaly!" zasmál se. Natáhl před sebe ruce, dlaněmi k sobě, a jednu od druhé roztáhl asi tak na čtvrt metru. "Používaly se asi takhle velké schránky. No, to přeháním, ale o moc větší nebyly. Tehdejší průzkumník vesmíru - říkalo se jim astronauti - nemohl dělat nic jiného než několik dní v kuse sedět, a schránky zase dokázaly jenom obíhat Zemi. Když přistáli na Měsíci, šlo o významnou událost."
"Máte přítelkyni?"
Riker překvapeně zamrkal. Zapomněl, že hovor s Wesley Crusherem, jenž se obvykle zarytě soustředil na jediné téma, nebyl typickým příkladem konverzace, kterou člověk zpravidla vedl s teenagerem. Povídání o tom, jaký podíl zásluh mají na vesmírných cestách minulost a současnost, Štěpánku najednou přestalo zajímat. A podle směru, kterým se téma vydalo, ji to zřejmě nezajímalo ani předtím.
"Přítelkyni?" zopakoval.
"Na lodi," upřesnila. "Prostě přítelkyni. Nebo," zaváhala, "snoubenku. Nebo manželku. Nebo manželky."
Rozesmál se. "Ne, ani manželku, ani manželky."
"Žádná děvčata, která by vám byla blízká."
"Ach, mně blízké ženy tam jsou."
"Jak blízké?"
Zvědavě se na ni zahleděl. "To jako chceš jména a data narození?"
Odvrátila pohled k nebi. "Jen mě zajímá, jak to, že chlap jako vy nemá ani jednu ženskou, nic víc. Myslím tím, že bych

si myslela, že někoho..."
"Ale ale..." Zmlkl.
Horlivě se předklonila. "Někoho tam máte, že jo?" V hlase se jí mísila netrpělivost se... zklamáním? Je to možné?
"Je tam někdo s kým... si, řekněme, po emocionální stránce rozumím."
"Takže ji máte pořád v hlavě."
Přikývl. "To je velmi příhodně řečeno."
"Takže spolu chodíte."
"Chodili jsme. Teď jsme přátelé. No, možná víc než přátelé, ale... je to trochu složité."
"Já jsem na složitý věci dobrá."
Povzdechl si. "Řeknu jenom, že mezi námi něco bylo a my se zdráháme to znovu rozdmýchat, protože... na to není vhodná doba."
"Řekl kdo?"
Riker se zasmál a potřásl hlavou. "Ty jsi jako pes, co se zakousl do kosti. Tebe se člověk hned tak nezbaví, co?"
"Ani nápad."
"A co ty?" otázal se Riker a doufal, že trochu usměrní diskuzi. "Máš někoho?"
"Tady?" vysmála se mu. "Nechte si ty vtipy, ano?"
"On tu není nikdo v tvém věku?"
"No jasně, že je. Zdejší kluci jsou ale tak... zastydlí."
"To se změní."
"Mně se nechce čekat," namítla prudce.
Položila ruku na Rikerovo koleno.
Riker na ni chvíli hleděl a pak ji velice opatrně a klidně zvedl a odstranil.
"Štěpi..." vydechl.
"Děti mi říkají Štěpánko," podotkla plná naděje. "Zní to dospěleji."
"Dospělí ti ale říkají Štěpo," připomenul jí Riker tak vlídně, jak jen dokázal. "Já jsem dospělý. A jsem přítel tvého otce. A... no, dávám přednost zralejším ženám."
Jakmile to řekl, přál si, aby byl vymyslel něco lepšího.
"Zralejším," zuřila tiše. "Máte vůbec tušení, co já tu mám za odpovědnost? Jak tvrdě pracuju? Jak se tu můžu po boku dospělých den za dnem přetrhnout? Když ale nevidíte nic než věk, komandére Rikere, pak je to váš problém." Vstala. "V takovém případě si ale nejsem jistá, co jsem podle vás naznačovala, když jsem dávala najevo zdvořilý zájem. Pokud mě omluvíte, musím překontrolovat nějaké půdní vzorky. Vy tu samozřejmě úplně klidně zůstaňte a dál si myslete na zralejší ženy svého života." Otočila se a odkráčela.
Riker si povzdechl. Proč chtěl každý teenager, na kterého narazil, co nejrychleji vyrůst?
* * *
Očividně podrážděný Wesley Crusher seděl na hraně jednoho z lůžek na ošetřovně. "Nemůžu uvěřit, že jsi na jeho straně, mami. Vždyť jsi neslyšela, co říkal."
"Wesley, teď ne, prosím. " Beverly Crusherová pečovala o čelo vzlykající čtyřleté dívenky jménem Jenny; holčička ležela a třásla se. Její matka stála poblíž a rozčilením nevěděla, co s rukama.
"Všechna ta krev," naříkala. "Myslela jsem, že je - "
"Nic jí není. Je ti něco, sluníčko?" Beverly se na děvčátko usmála. Doktorka právě setřela poslední zbytky krve z drobné tvářičky. Sice zůstala ještě nějaká ve vlasech, s tím ale nebude žádná práce.
Holčička popotáhla.
"Říkala jsem jí, ať neutíká," bránila se matka už podesáté od chvíle, kdy s hystericky křičícím dítětem vrazila na ošetřovnu. Na ženině halence doposud zbyly krvavé skvrny, které se mísily se slzami.
"Opravdu to bude v pořádku," znovu ji ujistila Beverly. Zdálo se jí, že matka je mnohem rozrušenější než dítě. "Zranění hlavy vždycky vypadají mnohem hůř, než jaká ve skutečnosti jsou. Hodně to krvácí, ale - podívejte se sem. Tady je ta tržná rána."
A skutečně, vysoko na dívčině čele byl vidět zdroj krvácení. Něco přes centimetr dlouhý, vypadal ošklivě a zarudle, ale nebylo to nic vážného.
Beverly se natáhla pro malé zařízení, které mělo povrch podobný pomerančové kůře. Podržela je nad dívčinou hlavou; na dítě chvíli z útrob přístroje dopadala slabá záře. "Nebude to vůbec bolet," prohlásila Crusherová.
"Opravdu?" nedůvěřovala jí dívka.
"Opravdu?" nedůvěřovala jí matka.
"Opravdu," potvrdila Beverly. Položila zařízení na dívčino čelo. Holčička reflexivně ucukla, čekajíc bolest, žádná se ale nedostavila. Po pár minutách doktorka přístroj sňala a čelo bylo zase celé; vidět bylo jen narůžovělou čárku, která však už mizela a splývala s pokožkou.
"Tak," kývla Beverly. "Hotovo."
"Nic víc?" chtěla vědět Jenny.
"Nic víc," přisvědčila doktorka. "Můžeš vstát..."
"Ale pomalu," varoval ji Wesley. "Přece bychom nechtěli, aby ti upadla hlava."
Po dívčině tváři přelétl polekaný výraz a Beverly vrhla po svém geniálním synovi otrávený pohled. "Dělá si legraci, Jenny."
"Dělám," potvrdil Wesley.
Jenny se opatrně posadila a držela se za krk, jen aby se ujistila, že hlava pořád drží.

"Snažila jsem se na ni dávat pozor," provinile se hájila matka.
"To je v pořádku," podotkla Beverly. "Hvězdnou loď mohou stavět sebepečlivěji, ale běžící dítě vždycky najde nějakou ostrou hranu, o kterou si může rozbít hlavu. Odteď trochu přibrzdíš, ano?" pobídla Jenny, která horlivě přikyvovala.
Beverly se dívala, jak obě odcházejí, a vrtěla hlavou. "Před několika stovkami let," prohlásila, "by jí kvůli takové drobnosti hned na začátku museli do hlavy kovovou jehlou vstříknout anestetikum, které by jí tam udělalo takovýhle otok." Palcem a ukazováčkem naznačila kruh. "Pak by to zašili. Pak by museli stehy vytahat. A zůstaly by jizvy."
"To zní příjemně," poznamenal Wesley.
"Asi tak, jako jsi mluvil ty," odsekla a vzpomněla si, že ji naštval. Lehce ho praštila přes koleno. "'Upadne ti hlava.' Můj bože, Wesley, kde jsou tvoje způsoby? Všude slýchám, jak jsi dospěl a získal si pověst, zatímco jsem tu nebyla, a ty pak řekneš něco takhle skvělého."
"Jenom jsem si dělal legraci. A navíc, všichni si nemyslí, že jsem tak dospělý."
"Jestli se budeš chovat takhle, nebude si to myslet nikdo." Energicky uklízela nástroje.
"Mělas ho slyšet, mami. Komandér Skamene prohlašoval, že bych neměl být na můstku."
"Komandér Skamene tě nezná a neví, co všechno dokážeš," poklidně bránila prvního důstojníka.
"Tak by neměl dělat ukvapené závěry. Měl by věřit úsudku kapitána Picarda, že tam patřím."
Zavřela zásuvku a vypadala trochu posmutněle.
"Mám-li být upřímná, Wesley... nemyslím, že komandér Skamene vůbec někomu věří. Má toho za sebou hodně."
Wesley zvědavě naklonil hlavu. "Například?"
"Například věci, o kterých nemohu mluvit," škrobeně odvětila matka. "Věci, které chrání lékařské tajemství. Například neměl bys být někde jinde?" dodala a laskavě mu čechrala vlasy. "Mám práci."
"Dobrá, dobrá." Sklouzl z postele a dal si odchod, ale ještě se otočil a řekl: "Mimochodem, O´Briena hrozně zajímalo, jestli přijdeš příští týden na poker."
Škubla sebou a vyhnala syna z ošetřovny.
* * *
Wesley zamířil k Přední desítce, kde si měl v úmyslu promluvit s Guinan. Matka měla samozřejmě pravdu, přesto však měl pocit, že to tak úplně nechápe. Když nežila na Enterprise, Wesley zjistil, že uši lodní barmanky jsou vždy soucitné a chápající. Svým způsobem možná víc, než ty matčiny. Pokud mu Guinan něco poradila, Wesley měl pocit, že je na jeho úsudku, zda ji poslechnout nebo ne.
Avšak u matky pozoroval přístup "když mě neposlechneš, tak proč ses ptal?"
Vpadl do baru a náhle se zarazil.
U jednoho stolku seděl Skamene a pohrával si se sklenkou. Vzhlédl a zadíval se Wesleymu do očí. Chlapec se chtěl vyhnout hádce a otočil se k odchodu.
Skamene pohnul pouze rukou. Pokynul Wesleymu prstem a tím mu dal jasně najevo, že chce, aby si k němu přisedl.
Má vyšší hodnost, nešťastně si pomyslel Wesley. Naprázdno polkl, došel ke Skamenemu a posadil se naproti němu.
Skamene si jej chvíli pozorně prohlížel. "Něco jsem si o tobě zjistil."
"Opravdu?" Wesley neměl ponětí, co si o tom má myslet.
Skamene přikývl. "Pěkně působivé. Prý ti říkají Mozkový trust."
Wesley si povzdechl. "Tu přezdívku nesnáším."
"Proč? Protože se pak stydíš za své úspěchy?"
Wesley překvapeně vzhlédl. "Přesně tak."
"Nesmíš dopustit, aby ti někdo dělal takové věci," rezolutně prohlásil Skamene. "Musíš je přinutit, aby vystoupili na tvou úroveň. Nesnižuj se na jejich."
Usrkl a Wesley jej pln zvědavosti sledoval. Vzpomněl si na malou Jenny a ukázal na Skameneho tvář. "Mamka by mohla dát ty jizvy do pořádku. Třeba tu, co máte na obličeji."
"Myslíš tuhle?" Dotkl se jí. "Jizva z šermování v Heidelbergu. Můj otec tam totiž šerm vyučoval. Naučil mě všechno, co znám... samozřejmě ne všechno, co znal on." Odmlčel se. "Neměl možnost."
"Proč?" chtěl vědět Wesley.
Skamene mlčel a pitval Wesleyho očima.
"Mohu ti věřit?" zeptal se nakonec.
"No... jasně," odvětil Wesley.
"Myslím opravdu věřit. Například nepotřebuji, aby se cokoliv z toho doneslo tvé matce."
"Pokud si to nepřejete, nic jí neřeknu," přikývl Wesley. Byl úplně zmatený. Myslel, že ho Skamene nemůže vystát, a komandér se teď choval, jako by Crusher byl něco jako jeho dlouho ztracený bratr.
"Moc..." Skamene zmlkl a váhavě znovu začal. "Moc o sobě nemluvím. Není to dobrý nápad. Nezveřejňuj části své osobnosti."
"Rozumím," přitakal Wesley, a nerozuměl.
"Ale ty," - uznale na něho pohlédl - "ty mi připomínáš mě, když jsem byl ve tvém věku."
Wesley přimhouřil oči a snažil se spatřit nějaký společný rys. Na první pohled nic. "Když to říkáte, pane."
"Říkám." Přikývl. "Tak pitomá nehoda. Víš, když šermuješ, máš mít na špičce kordu bezpečnostní čepičku."
"Abyste nikoho neprobodl," doplnil Wesley.
Skamene se nepatrně usmál. "Přesně. Abys nikoho neprobodl." Umlkl. "Otec a jeho nejlepší student bojovali úžasný zápas. Byli skvělí. Čepele se doslova rozmazaně míhaly. Ten souboj člověk spíš slyšel, než viděl."
Skamene na dlouho přestal vyprávět a Wesley jej pobídl: "A...?"

"A při jednom výpadu studentovi právě ta bezpečnostní čepička spadla. Nevšimli si toho, student ustoupil a učinil dlouhý výpad, čepel projela těsně pod spodním chráničem masky." Poklepal si na krk u límečku uniformy. "A prošla dál. Vyšla na druhé straně tátova krku." Lehce hvízdl a demonstroval to.

Wesley cítil, jak mu z tváře mizí krev. "Bože," šeptl. "Viděl... byl jste tam?"

"Samozřejmě, že jsem tam byl," odměřeně odvětil Skamene. "Viděl jsem, jak otec sklouzl z toho kordu, a s křikem jsem se k němu rozběhl. A ten student byl tak vyděšený, že ucouvl a kord odhodil. Neviděl, že jsem hned za ním, kord proletěl kolem..."

"A tak jste přišel k té jizvě," s náhlým porozuměním řekl Wesley.

Skamene přikývl. "Měl jsem vážně štěstí. Pár milimetrů na jednu stranu a už nemám oko. Kdyby šel na druhou stranu, přistřihl mi ucho. Ale takhle..." Pokrčil rameny.

"To muselo být strašné. Kolik vám bylo?"

"Byl jsem kluk." Odmlčel se a poposedl si blíže k Wesleymu. "Proto jsem tak zareagoval. Když jsem byl mladý, nebyl jsem připravený a viděl jsem něco strašného; můžu ti říct, že už jsem nikdy nebyl stejný. A tak jsem měl strach, že tě tu do něčeho tlačíme. Užívej si, že jsi kluk. Nikam nechvátej. Být dospělým není zase tak úžasné."

"Že ne?" pousmál se Wesley. Cítil, že se se Skamenem baví.

"Ne, není. Když jsi mladý, myslíš si, že vyrosteš a v hlavě se ti objeví odpovědi na všechno. Konečně nebudeš hloupý. Dospělost ale znamená, že si uvědomíš, že hloupost je věčná a fatální."

"No to nevím," namítl Wesley. "Znám spoustu chytrých dospělých. Jako mámu. A kapitána Picarda."

"Všichni jsou hloupí," zopakoval Skamene odhodlaněji. "Hlouposti jsou různého stupně a některým lidem se ji daří skrývat lépe než jiným. Je nám ale vrozená."

Pak pomalu potřásl hlavou. "Vidíš. Vidíš, co se stane, když se ti v mládí stane něco špatného? Je z tebe rozmrzelý cynik jako já. Máš štěstí, že se tím nemusíš trápit."

Wesley váhavě sklopil zrak a poté znovu vzhlédl. "Vím, jaké to je," řekl. "Táta mi umřel, když jsem byl ještě malý."

Skamene vypadal sklíčeně. "Ne. Ach jo, chlapče, mrzí mě to. To jsem vůbec netušil. Myslel jsem, že tvůj otec je důstojník někde tady na lodi. Žiješ jenom s mámou?"

Wesley přikývl. "Chvíli jsem tu žil sám, pak se ale máma na Enterprise vrátila. Je skvělý, že je zpátky, ale, však to znáte, prostě se ke mně pořád chová, jako bych byl kluk. Já dostal tolik zodpovědnosti, zatímco byla pryč, že je těžké být tím, co očekává, a taky tím, co očekává kapitán Picard, a ještě mezi tím přepínat."

"Buď tím, co očekáváš ty, a ať si přepínají ostatní," rozhodně mu poradil Skamene.

Wesley si náhle uvědomil, kolik je hodin. "Sakra. Musím jít na hodinu astrodynamiky."

"Tak to radši běž," usmál se Skamene zase tím strašně divným úsměvem, Wesley se však rozhodl, že nemá čas o tom přemýšlet. No tak je Skamene trochu neobvyklý. Všichni mají své manýry. Wesley vstal a k jeho překvapení udělal Skamene totéž; první důstojník mu podal ruku. Wesley s ní potřásl jak nejsilněji dokázal a Skamene stroze kývl.

Wesley se začal usmívat. Nic vám tolik nezvedne sebeúctu, jako pevné potřesení rukou. Zastupující praporčík vyrazil a byl se sebou velice spokojený. Pak se zastavil, otočil a řekl: "Jste úplně jiný než komandér Riker." Odešel.

Skamene opět usedl a všechny známky pohody na něm okamžitě zmizely. Tělo se navrátilo k napjaté, ztuhlé póze. Dokud za sebou spíše nevycítil než zaslechl tiché kroky, jen tam tak zahloubané seděl.

Rozhlédl se a spatřil podivnou ženu. "A vy jste - ?"

"Guinan," odpověděla příjemně melodickým hlasem. "Jsem barmanka."

Zamračil se. "Nejste v lodních záznamech."

"Lichotí mi, že jste si to ověřil." Usadila se naproti němu. Na sobě měla dlouhé, splývavé modré šaty, které nevypovídaly nic o tvarech jejího těla. Na hlavě jí vratce seděl barevně sladěný klobouk, jenž vypadal jako létající talíř.

Koutkem oka si už dříve všiml, jak se vřele a upřímně usmívá na ostatní. Teď však její úsměv vyjadřoval tentýž smutek jako ten jeho.

Připadalo mu to povzbudivé.

Pokračovala: "Prostudoval jste si lodní personál."

"Jen podstatné důstojníky, hned jak jsem se dozvěděl o cíli svého převelení. Zbytek jsem si prošel, když zbyl čas."

"Přesto," namítla, "se chováte, jako by věci, které vám někdo řekne, byly pro vás nové."

Zahleděl se na ni a zjistil, že jej uchvacuje. Na zlomek vteřiny se otevřel, což bylo déle, než kdy udělal. "Lidé o sobě mluví rádi. To nemohou dělat, když ví, že už to všechno víte také."

Pomalu zavrtěla hlavou. "Pro vás je to hra, že?"

Neodpověděl.

Hlas se jí změnil, byl hlubší a důraznější. "Tihle lidé jsou moji přátelé."

Stále nic neříkal.

"Nechte Beverly Crusherovou být."

Zamrkal a úlevou vydechl. "A je to tu," prohlásil.

"Výzva."

"Ano."

"Výhrůžka."

"Vy mi tedy vyhrožujete?" otázal se s lhostejném pobavením.

"Slibuji. Slibuji potíže."

"Potíže můžete dělat i teď."

"Vy jich můžete nadělat víc. A taky můžete vykonat mnoho dobrého, ale musíte to udělat sám. Když vás zastavím, nikdy se nezlepšíte."

Pohlédl na ni úkosem. "Co tím chcete říct?"
"Chci říct: nechte Beverly na pokoji. Pro všechny vaše duševní hry je tabu."
"Duševní hry," zopakoval napjatě. "To si o mně myslíte?"
"Drží smutek."
"Za manžela?" Ve tváři se mu zračila otevřená nevíra. "Už je to deset let. Víc než deset."
"A za všechny ty dny, za všechna ta léta se nezbavila tušení, že se její manžel nějak objeví ve dveřích. I když viděla, jak ho pohřbívají. Dodnes si tu nespravedlnost nepřiznala."
"Víte toho hodně," prohodil Skamene.
"Vím všechno," odtušila.
"Všechno?"
"Ano. Je to tak jednodušší. Aspoň si nemusím vybírat." Odmlčela se. "Beverly je chodící otevřená rána. Nedotýkejte sejí."
"Nebo co? Poštvete na mě Picarda?" zasmál se.
"Něco horšího. Troi."
Skamene se opřel a díval se na Guinan, jako by se snažil zjistit, zda žertuje, nebo ne. "Troi."
"Ano. Postavil jste si tolik zdí, že se k vám Picard nedostane. Ale Troi ano."
"Máte divokou představivost, Guinan," odvětil Skamene. "Tak zdi, ano?"
Přikývla. "Zdi z kamene. Avšak daleko za těmi zdmi, tam, kde se skrýváte, dobře víte, co Troi dokáže."
"Spálit."
Zvědavostí lehce naklonila hlavu. "Prosím?"
"Spálit," zopakoval. "Trója... spálila sama sebe. Něco vstoupilo do toho skvělého města, něco, v jehož útrobách se cosi skrývalo, a přemohlo je. A Tróju spaloval nádherný jas, po němž pak zbyly jen rozvaliny."
"Trójský kůň."
Přikývl. "Trójský kůň."
Vstal a zadíval se na Guinan. "Podle vás mě dokáže zvládnout."
"Snadno."
"Radši byste ji měla varovat."
"Nemám proč," odvětila Guinan. "Nemohu jí říct nic, co už sama neví."
"Ach tak," přikývl Skamene. "Chápu. Ona také ví všechno."
"Ne. Ale není líná jako já. Vybírá si. A zná správné věci."
"To je útěcha," poznamenal. Otočil se a odcházel.
Guinan za ním zavolala: "Také by neškodilo, kdybyste se naučil, jaký je rozdíl mezi správnými a špatnými věcmi."
Zastavil se, otočil a podivně se usmál.
"Vím, jaký je ten rozdíl," ujistil ji. "Jen nevěřím, že existuje."

Kapitola desátá

Deanna Troi se opřela a promnula si oči. Měla pocit, že už na tom pracuje celé hodiny. Pravděpodobně tomu tak bylo.
Vytáhla si nohy na křeslo a poklidně se usadila do tureckého sedu. Hleděla před sebe, oči se jí však počaly rozostřovat. Cítila tichý, rytmický tlukot svého srdce a soustředila se, dokud jí ten zvuk úplně nepřestoupil. Pak ho nechala utichnout, uklidnila se, a najednou se jakoby vznášela v lůně a tlukot matčina srdce působil jako vzdálená ukolébavka.
Mysl bloumala.
Skamene.
Velmi působivý záznam. Velmi působivý - a také jakási všehochuť. Uznání za chrabrost, duchaplnost a hrdinství se střídala se stížnostmi, obviněními - hněv, zuřivost -
Podle toho záznamu mohl být kapitán. Nejmladší kapitán flotily za posledních osmdesát let - ale nebyl. Všichni důstojníci by ho mohli mít rádi - ale neměli.
Proč?
Proč byl jeho život tak neovladatelný? Jak mohl tak bystrý a inteligentní důstojník dopustit, aby se vše vyvinulo tímto způsobem?
Jenom si ubližoval. Proč to dopustil?
Psychologický profil měl čistý.
Což znamenalo, že buď je špatný ten profil, což bylo vysoce nepravděpodobné, nebo že se něco přihodilo. Něco, co odstartovalo změnu.
Nebo...
...se ve skutečnosti plně ovládal.
Nebo kombinace obojího.
Jestli ale natolik kontroloval svou mysl, jak se mohl kontrole tak vymknout jeho život?
Co když -
Co když se mu nevymkl? Co když dělá přesně to, co chce?
Být pouhý komandér, být neoblíbený, být vesmírný případ.

Proč? Nedávalo to smysl.
Lidé si vážili uznání svých druhů. Ale Skamene nikoliv.
Skamene není člověk?
Zarazila se a přemýšlela. Nějaký maskovaný cizinec? Nebo, nedejbože, Q?
Po chvilce úvah to zavrhla. Cítila jeho myšlenky, byť jen krátce. Byl člověk. Vsadila by na to život.
Tím pádem jí tedy zbylo co? Že Skamene jedná v přímém rozporu se zažitými lidskými normami.
Což mohlo znamenat, že je blázen.
On ale není. I na to by vsadila život.
Myšlenky na to měl příliš uspořádané, přesné a kontrolované.
Znovu to slovo. Kontrolované.
Kontroloval se, nebo ne?
Přihodilo se něco, nebo ne? Toužil po uznání, nebo ne? Pokud ne, tak proč?
Zpomalila tlukot srdce, regulujíc přísun krve do mozku.
Předpoklad: Skamene není blázen.
Předpoklad: Skamene se kontroluje.
Pozorování: Skamene není oblíbený ani/nebo uznávaný velkým počtem lidí.
Domněnka: Skamene by mohl být oblíbený a/nebo uznávaný, pokud by si to přál.
Závěr: Nepřeje si to.
Otázka: Proč?
Protože: chce něco dokázat? Chce dát najevo nezávislost? Má strach z možné ztráty věcí, kterých by opačným přístupem dosáhl? Má pocit, že si je nezaslouží? Má pocit, že nejsou důležité? Nebo že jsou nebezpečné?
Co?
Co by to mohlo být?
Co by to mohlo být?
Deanna nechala srdce pomalu rozběhnout obvyklým tempem. Víčka se jí zachvěla a oči se prudce otevřely.
Díval se na ni další pár očí.
Trhla sebou a překvapeně se zajíkla. Zorné pole jí vyplnily Skameneho neotesané rysy. A zmizely.
Zavrtěla hlavou a snažila se uspořádat vyděšené myšlenky. Hlava se jí vzpamatovala právě včas, aby spatřila, jak se zavírají dveře její kajuty.
Nepředstavovala si to. Skamene byl v její kajutě a sledoval ji.
Jak dlouho? Sama si nebyla jistá, jak dlouho byla v meditativním tranzu, natož aby měla ponětí, jak dlouho ji Skamene pozoroval.
Vstala a protáhla si nohy, v nichž měla mravence, protože si je přeseděla. Nato spatřila na stole něco, co tam dříve nebylo.
Dvě šachové figurky.
Bílou královnu a černého krále.
Vzala je do ruky a prohlížela si je. Byly znamenitě vyrobené a instinktivně věděla, že nepocházejí z lodi. Někdo je ručně vyřezal. Byly překrásné.
Sdělení jí bylo jasné. Žena a muž, světlo a tma, každý schopný zdolat toho druhého. To by si ale žádalo strategii a mazanost.
Zvedla krále na světlo a obdivovala, jak se odráží od jeho hladkého, chladného povrchu. Dlouze na něj hleděla; byla si jistá, že by měla vidět ještě něco jiného, už ale nevěděla co.
Pak si všimla něčeho na králově podstavci. Malé praskliny, tak malé, že by ji zběžným pohledem neobjevila.
Náhoda? Nedopatření? Nebo jí Skamene něco naznačoval?
Dokonalý vzhled, který však měl drobnou vadu, již bylo třeba pozorně hledat.
"Otevírám hru," pronesla tiše.
* * *
"Chtěla jste mě vidět, poradkyně?" zeptal se Dat.
"Ano, Date," přisvědčila Deanna a opřela se. Dat se posadil naproti ní a trpělivě čekal. Všimla si, že lidé, kteří přišli do její kajuty, vždy nechali pozornost toulat po místnosti a úchvatných artefaktech a pokladech, které tam měla vystavené. A to nemluvíme o exotičtějších předmětech z Betazedu.
Ale navzdory tomu všemu se Datova pozornost nikam nezatoulala. Pouze seděl a čekal, až bude poradkyně pokračovat; příjemným příšeřím, které si udržovala v kajutě, žhnuly jeho zlaté oči.
"Zajímalo by mě," navázala, "co víte o planetě Ianni."
Datovy oči se na zlomek vteřiny zdánlivě zahleděly dovnitř, jako by si prohlížel něco, co vytiskl jeho mozek, "Ianni, pátá planeta ze sedmi v soustavě Roze," odpověděl pohotově. "Člen Federace. Kyslíko/dusíková atmosféra, dýchatelná. Humanoidní populace, při posledním sčítání lidu - "
Výklad trval pět minut, a android si nemohl pomoci a cítil slabý záchvěv překvapení. Poradkyně Troi jej ani jednou nepřerušila. To bylo velice nezvyklé. Kdykoliv byl požádán o informaci, v devíti případech z deseti byl zastaven někde uprostřed. Šlo o podivný lidský zvyk.
Vzpomněl si, jak se jednou pro změnu snažil chovat víc jako člověk a osoby, které s ním mluvily, přerušoval slovy: "děkuji, to je vše," nebo dokonce: "zmlkněte." Ten experiment neměl dlouhého trvání.
Když skončil, Troi přikývla. "Děkuji, Date. Bylo to velice zevrubné. Bohužel je většina z toho, co jste mi řekl, i v lodních záznamech."

"To mne nepřekvapuje," odvětil Dat. "Poradkyně, smím se vás zeptat, proč se o tuto planetu zajímáte? Ale nechci vyzvídat."

Zarazila se a uvažovala. "Mezi námi dvěma, Date?"

"Pokud si to tak přejete," připustil Dat.

"Komandér Skamene před třemi lety sloužil na Montieru a velel výsadku, který přišel do styku s planetou Ianni. Nedlouho na to se začaly objevovat první stížnosti, že se s ním dá jen obtížně spolupracovat."

"Obtížně spolupracovat." Dat pomalu přikývl. "Musím přiznat, poradkyně, že má první setkání s doktorkou Pulaskou byla... napjatá. Zdá se mi, že komandér Skamene dává najevo tytéž předsudky proti technice."

"To se u komandéra Skameneho pozná těžko," podotkla Troi. "Zdá se, že ho mnohem víc zajímá výsledek jeho prohlášení než to, co vlastně říká."

"Aha." Dat se odmlčel. "Existují záznamy o tom, co se na Ianni stalo?"

"Jediné záznamy, které máme," řekla, "jsou zápisy ve složkách komandéra Skameneho." Předklonila se; na monitoru měla zobrazené zmíněné složky. "'Komandér Skamene jednal v nejlepším zájmu Federace a tváří v tvář obtížné situaci se plně řídil předpisy Hvězdné flotily.'" Opřela se. "To není zrovna pádné obvinění."

"K rozšíření našich informací musíme získat lodní deníky Montieru," podotkl Dat. "Kvůli tomu budeme muset kontaktovat samotnou Hvězdnou flotilu. To zabere čas. Samozřejmě se kdykoliv můžeme zeptat komandéra Skameneho."

Slabě se pousmála. "To," prohlásila, "podle mě není nejlepší volba. Zjistíte, že v psychologii je nejlépe klást otázky, na které už znáte odpovědi."

Dat se na ni zvědavě zadíval a naklonil hlavu. "Proč? Podle mě kladení takových otázek ničemu neposlouží."

"Á, poslouží to hodně," ujistila jej. "Lidi to přiměje mluvit."

"Lidé si stěžují," posteskl si Dat, "že to je má největší chyba. Mluvím příliš snadno. A podrobně."

"Nechápou, čím jsi zvláštní, Date."

Dat přikývl. "Jsem velice složitý."

"Kdybys mohl kontaktovat Hvězdnou flotilu - "

"Hned se o to postarám."

* * *

Riker se pomalu zvedl z křesla v obývacím pokoji Jacksona Cartera a tiše zasténal. Carter se postavil vedle něho a šklebil se. "Říkal jsem ti, že jsi z formy."

Zatímco si Carter svlékal oblek s tlustou podšívkou, Ellie oběma přinesla čaj. Riker si svršek už svlékl a zhroutil se zpět do křesla. Vrtěl hlavou. "Na Enterprise není moc lidí, kteří by měli lepší kondici než já. Ellie, jsi můj zachránce," prohlásil a vzal si čaj.

"Asi tam máte jiná kritéria," prohodil Carter a padl do protějšího křesla.

"Neposlouchej ho, Wille," nabádala jej Ellie a nesla čaj Carterovi. Uličnicky ji začal chytat a ona mu se smíchem utekla. "No to je geniální, Jacku! Hraj si, když mám v rukou horký čaj."

Znovu se k němu přiblížila a podala mu šálek. Blahosklonně jej přijal, zničehonic jej odložil na stolek a chytil ji za pas. "A mám tě!" vykřikl a když ji k sobě stáhl, Ellie hraně vyjekla.

Štěpánka vystrčila hlavu z kuchyně a káravě zamlaskala. "Lidi, chovejte se podle svýho věku," vyčinila jim a vrátila se zpátky.

"Musíme se chovat podle svého věku," zkrouženě pronesl Carter a políbil Ellie na kořen nosu. Přehodila si nohy přes opěradlo a pohodlně se mu uvelebila na klíně. Vypadalo to, že tam nějakou dobu hodlá zůstat.

"Máš na lodi někoho blízkého?" zeptala se Ellie.

Riker odložil šálek a zasmál se. "Tahle otázka je asi ve vaší rodině běžná."

"Proč? Kdo ještě se tě ptal?"

Riker pokynul hlavou ke kuchyni.

"Ach tááák," domyslela si Ellie. "Chtěla vědět, jestli jsi volný a tím pádem použitelný k jejím vlastním hanebným potřebám."

"Proto ses přece ptala i ty, ne?" poznamenal Carter.

"Jako kvůli mým hanebným potřebám?"

"Správně."

Pozorně si manžela prohlédla. "Měla jsem na tebe vylít ten čaj, když už jsem k tomu měla příležitost. Byl by to krok správným směrem."

"A cos jí řekl?" chtěl vědět Carter. "Samozřejmě ale víš, že kdyby ses jí dotkl třeba jen prstem, rozlámu ti céšky."

"Nebuď směšný," zasmál se Riker.

"Ty si snad myslíš, že bych to nedokázal?" otázal se s kamenným výrazem Carter.

"No tak, každý, kdo zvládne potíže, kterými jsme právě prošli, tak lehce jako ty, by mě nejspíš přepral," řekl Riker. "Ty ale víš, že bych nikdy - "

"Samozřejmě, že to vím," přisvědčil Carter. "Vzpomínám si, žes neměl rád mladší ženy už tehdy, když jsi byl v jejím věku. A navíc, jelikož tu Will s námi bude měsíc, asi se nebude chtít zaplést s nikým. Řídí se heslem: 'pomilovat a nechat být.' Vždycky chceš mít výběr, co, Blesku?"

"I tak se to dá říct," suše odvětil Riker.

"On má ale dar," prohlásil Carter. "Žádná žena mu nikdy neodolala. Viď, chlape?"

"No..."

"Óóó," vzdychla Ellie. "Pravda vyšla najevo." Sklouzla z Carterova klína na opěrku. "Na Enterprise je nějaká, která

dělá nedobytnou?"
"Víceméně," poznamenal Riker a odmlčel se, protože hledal slova, která by mu připadala co nejméně trapná. "Je mimořádná a kdybych měl sklony se usadit, pravděpodobně by to bylo s ní."
"Samozřejmě," rozesmál se Carter, "nemám tušení, k čemu by jí byla mrtvola. Protože smrt je podle mě jediná věc, která by ti zchladila gondoly."
"To říká muž," ozvala se Ellie, "který se v den naší svatby objevil opilý u kostela a na čele měl napsáno: 'Raději kůlem proklatý než navždy ženatý.'"
"Svatební dar od přátel," vysvětlil Carter nevinně, "mezi kterými jsi navíc chyběl ty, Wille. Frajer, který musel co nejdřív utéct, aby se dostal na Akademii."
"Tehdy jsem byl hodně nedočkavý," zamyslel se Riker.
"A hodně popudlivý," dodal s náhlou vážností Carter. "Řekni, vyříkali jste si to s otcem vůbec někdy?"
"Našli... jsme společnou řeč," odvětil Riker.*
"To rád slyším," řekl Carter se skutečným zájmem.
"A co jste vy dva velcí chlapáci vlastně dneska dělali?" zeptala se Ellie.
"Lezli jsme po horách."
"Po horách?" Najednou vypadala nervózně. "Jacku, snad ne ve Skrytých vrších."
"Ne, ne, samozřejmě ne," odsekl. "Někde úplně jinde. Zlezli jsme stěnu Hrbolu. Dneska to tam bylo docela mírné."
"Mírné! Skoro mrzlo!" odporoval mu Riker.
"Jo. Mírné. Většinou tam mrzne doopravdy. No tak, Wille, v porovnání s kousky, na které jsme kdysi lezli, je to mraveniště."
Riker usrkl čaje a cítil, jak se mu hrudí šíří teplo. "Co jsou zač ty Skryté vrchy?"
"Jsou nebezpečné," poskytla mu Ellie vyčerpávající informaci.
"Dost hnusný," souhlasil Carter. "Spousta neviditelných puklin. Jen se tak procházíš a najednou je nad tebou šedesát metrů sněhu. Nebo spadneš ze srázu, který jsi kvůli větru neviděl. A tamější počasí je zvlášť ošklivý. Teda, ne že by někde na tyhle bohem zapomenutý skále bylo počasí něco extra, ale Skryté vrchy si v tomhle ohledu opravdu považujeme."
"Děkuji, žes mě tam nevzal."
"Za málo."
Všichni tři si povídali dlouho do noci. Když se Riker konečně dostal do postele, usnul v okamžiku, kdy hlavou dopadl na polštář.
Když se druhého dne kolem poledne probudil, rodina byla pryč.

-
*Viz epizoda Nové generace Faktor Ikarus – (pozn. překl.)

Kapitola jedenáctá

První komunikace mezi Enterprise a Culinanem nedopadla dvakrát slibně.
Ve chvíli, kdy Wesley Crusher navedl mohutnou hvězdnou loď na oběžnou dráhu, Picard vyšel z pracovny. Skamene beze slova vstal z velitelského křesla a posadil se vedle na místo prvního důstojníka. Picard si s ním vyměnil pohled a všiml si, že komandér vypadá opatrně, obezřetně neutrální.
O chvíli později se na můstku objevila Picardem přivolaná Deanna Troi. Skamene se po ní krátce podíval a než se obrátil zpátky k obrazovce, kývl.
"Volací frekvence," přikázal Picard.
"Hotovo," odvětil Worf a s planetou bylo navázáno spojení.
"Culinane, tady je Enterprise," autoritativně pronesl Picard. "Odpovězte, prosím. Jsme zde kvůli osobám, které jste zajali."
Po chvíli se ozval Worf. "Dostáváme odpověď, kapitáne."
"Na obrazovku, poručíku."
Zamihotaly se barvy a objevil se jakýsi muž. Měl hustou bradku a hlavu mu pokrýval výstřední vzor tvořený místy pečlivě vyholenými ve vlasovém porostu. Jeho oči vypadaly jako tenké, úzké štěrbiny; mluvil hrubým, hlubokým hlasem. "Tady je Ryne. Jsem prédorem Culinanu."
Picard lehce přikývl. "Přišli jsme vyjednat propuštění rukojmí, která jste zadržel."
"Na našem velkém náměstí," řekl Ryne, "se shromáždily miliony lidí. Žádají, abych odstoupil."
"Prédore," povzdechl si Picard, "chápu vaše znepokojení..."
"Skutečně?" jízlivě odvětil Ryne. "Máte na lodi hodně lidí?"
"Ano," odpověděl Picard, "ale nechápu - "
"Byl jste někdy v postavení, kdy všichni chtěli, abyste byl zbaven velení?"

"Prédore, naše pocity ohledně této záležitosti můžeme probrat ve volném čase. Zatím nám ale největší starosti dělají vaše rukojmí."

"Vaše starosti nejsou moje starosti. Chci tohle, kapitáne. Namíříte lodní zbraně na souřadnice, které vám dodám, a spustíte palbu. To pošle k pánu ty, kteří by se mě rádi zbavili, a upevní to mou pozici. Až to uděláte, můžeme si promluvit o podmínkách."

"To nepřichází v úvahu," pevně prohlásil Picard a zaťal zuby.

"Ale přichází. Já o tom uvažuji. Uvažuji o tom, jak moc jste odhodlaní zachránit ty své lidi?"

"Nenecháme na sebe tlačit," odmítl jej Picard. "Nezabijeme ani neomračíme vaše obyvatelstvo. I kdyby neexistovala naše Základní směrnice, udělat to, co navrhujete, by bylo absolutně neetické."

"Na žádné návrhy si nevzpomínám," poznamenal prédor Ryne. "Jen jsem stanovil, co musíte udělat. A řeknu vám ještě něco, kapitáne. Máte přesně jednu hodinu, abyste jednal. Pak zabiji prvního z rukojmí. A někoho dalšího, a pak ještě dalšího. Jednu hodinu. Celkem mám čtyři rukojmí a za pět hodin budou všichni mrtví."

"To je nepřijatelné," užasl Picard.

Ryne se usmál.

"Nežádám o vaše přijetí. Žádám o vaši moc. A vy mi ji poskytnete. Pokud o tom chcete mluvit dál, očekávám, že se sem vy nebo vaši lidé neprodleně přenesete. Dlouho ale čekat nebudu." Obraz zmizel.

* * *

Nálada mezi vyššími důstojníky v konferenční místnosti byla napjatá. Picard se otočil ke Skamenemu. "Zdá se, že váš první úkol má několik zádrhelů."

"Zvládnu je," chladně odvětil Skamene.

Picard se obrátil na Troi. "Poradkyně, co cítíte ohledně Ryna? Má strach? Je zoufalý?"

Pomalu zavrtěla hlavou. "Může se to jevit jako akt zoufalství," řekla, "ale prédor je úplně klidný. Vlastně si je jistý. Je u moci tak dlouho, až je přesvědčen, že mu nikdy nemůže být odejmuta. S jistotou ví, že situaci zevrubně analyzoval."

"On si opravdu myslí, že zabijeme jeho lidi?" nevěřícně se dotázal Picard.

"Nemohu podat přesné informace," posmutněla. "Pouze vím, že si je jistý výsledkem, který vyzní v jeho prospěch."

"Trochu tou jeho jistotou otřeseme," ozval se Skamene.

"Pane Date," oslovil Picard druhého důstojníka, "chci, abyste prozkoumal povrch planety. Nejideálnější by bylo, kdybychom se mohli na velvyslance zaměřit pomocí jejich životních údajů, přenést je sem a mít to za sebou."

"Souhlasím, pane," řekl Dat. "Životní údaje velvyslanců se však velice podobají údajům culinanského obyvatelstva. Nedá se to srovnat s tím, kdybychom hledali, například, nějakého Hortu.*

-

*Viz epizoda klasického Star Treku Ďábel v temnotě – (pozn. překl.)

V tuto chvíli jsem nucen zkoumat každého jedince a doufat, že naleznu tu hrstku, kterou potřebujeme."

"Přesto to udělejte. Komandére Skamene," odhodlal se obrátit k novému prvnímu důstojníkovi, "maximálně se řiďte taktem."

"Taktem. Ano, pane."

"Pořád mějte na mysli Základní směrnici. Žádné zasahování do vývoje společnosti."

"Základní směrnice. Žádné zasahování. Rozumím."

Skamene mluvil podle Picarda až příliš drze a kapitán chvíli uvažoval, že změní rozhodnutí a povede výsadek sám. Ze dvou důvodů ten nápad zamítl.

Za prvé, pokud Picard Skameneho neuvrhne do běžných situací, kterým první důstojník čelí, jeho vývoj jako důstojníka bude nadále stagnovat.

Za druhé, základní pravidlo velení bylo: rozhodni se a stůj si za tím. Jakékoliv rozhodnutí, i když se následně ukázalo jako špatné, lze obhájit tak, že na základě dostupných informací se jevilo jako správné. Avšak čachrování s rozhodnutími v důsledku ničilo morálku posádky a důvěru ve velícího důstojníka.

To Picard nedopustí. Zvlášť, když má na palubě vesmírný případ.

"Sestavil jste výsadek?" zeptal se.

Skamene přikývl. "S ohledem na nebezpečnost situace jsem měl pocit, že malý výsadek bude nejlepší."

Dat se napůl otočil i s křeslem. "Abyste zmenšil počet potenciálních ztrát?"

Ve Skameneho očích se zalesklo pobavení a Picard sebou kvůli tomu škubl.

"Date," pronesl Picard zvolna. "Musíte se naučit vyjadřovat citlivěji."

"Ach." Dat se na chvíli zamyslel. "Děláte to, abyste minimalizoval počet lidí, kteří už by se nemuseli vrátit?"

Picardovou myslí probleskla nevítaná myšlenka: Proboha, Skamene, vezměte si ho prosím s sebou. Nahlas to ale neřekl.

Skamene se rozhlédl. "Rád bych si vzal poručíka Worfa, poradkyni Troi a jednoho muže od bezpečnosti, kterého podle svého úsudku zvolíte vy, poručíku." Worf přikývl na souhlas a Skamene pokračoval: "Za pět minut se sejdeme v transportní místnosti."

"Až budete jednat s prédorem Rynem," nabádal je Picard, "buďte opatrní."

Skamene na to nic neřekl a Picard měl zničehonic pocit, že by měl být opatrný hlavně prédor Ryne.

* * *

Když se Skamene blížil k transportní místnosti, zaslechl, jak nějaký ženský hlas volá jeho jméno. Zpomalil natolik, aby jej mohla Deanna Troi dohonit.

"Nejste z první mise jako zástupce velitele Enterprise nervózní?" zeptala se, zatímco ostře kráčeli k transportéru.

"Vy to nepoznáte?" odvětil.
"Připadáte mi klidný."
"Tak tady máte odpověď."
"Nervózní byste ale být měl."
"Chcete tím říct, že nesplňuji vaše očekávání?" Zavrtěl hlavou. "To je ale mnohem víc váš problém než můj, nemyslíte?"
"Aha. Máte tedy jiný problém."
"A vy se budete muset šťourat o trochu hlouběji, abyste na něj přišla, co?"
"Možná ano." Zastavila se přede dveřmi transportní místnosti. Skamene se zarazil. "Půjdete se mnou?"
"Myslela bych si," opatrně poznamenala Troi, "že takovýto typ mise je už pro vás rutina... po té záležitosti na Ianni."
Dostala, co chtěla.
Na chvilinku z něho to poklidné, chladné vystupování sklouzlo a ji zavalila vlna emocí, které zmínka o té planetě vyvolala. Jako by z lahve šampaňského vylétla zátka, ven ale nevybublala příjemná sváteční tekutina, která člověka pošimrá v nose a s níž se oslavují mimořádné události.
Objevila se bolest, o níž přemýšlela, utrpení a... krev. Bože, spousta krve. Tolik krve. Krev na mých rukou, pomyslela si nesmyslně Troi, tolik krve na mých rukou. Zvedla dlaně před sebe.
Nic. Příval emocí opadl, jako kdyby někdo přehodil páčku; proud se vytratil.
Hruď se jí divoce zdvihala; položila na ni ruku, aby se uklidnila. Hledala v sobě nějaké neutrální místo, hledala rovnováhu; byla i nadále dezorientovaná.
Vzhlédla. Skamene ji sledoval zdánlivě z velké dálky, jako by stál na konci dlouhého tunelu. Promluvil tiše a ze značné vzdálenosti. "Prostudovala jste si mě. Jsem polichocen."
Kontroloval se. Byl klidný. Znovu vztyčil zábrany.
Deanna se vzchopila a s námahou prohlásila: "Jako poradkyně jsem odpovědná za to, že se obeznámím se všemi na palubě."
"Jak se obeznámíte?" zeptal se a přistoupil o krok blíž.
"Dostatečně."
"A kdo vymezuje to 'dostatečně'?"
"Já," odvětila rázně.
Přikývl. "Zatím."
Otočil se a vešel do transportní místnosti; Troi se chvíli vzpamatovávala a následovala jej.
U transportní konzole stál O´Brien a Troi se na chvíli zastavila, aby se podívala, jak pracuje. Pilně zadával souřadnice, aby byl výsadek transportován na místo, ze kterého vycházelo Ryneho vysílání. Troi střelila pohledem k plošině transportéru, na níž byl Skamene zabraný do hovoru s Worfem, kapitánem Picardem (jenž je zřejmě přišel vyprovodit), a důstojníkem bezpečnosti Buchananovou. Byla to pevná, svalnatá žena, jež poradkyni trochu připomínala Tašu Jarovou.
Hlasem, který byl příliš tichý, aby jej zaslechl někdo jiný než Troi, O´Brien zamumlal: "Víte, proč jsem rád šéfem přenosu?"
Troi se na něho usmála. O´Brien se očividně tím, že začal rozhovor, snažil dát najevo, že výsledkem jejich neshod u pokeru není žádná antipatie. "Pročpak?" zeptala se.
"V transportéru jsou si všichni rovni," vysvětlil a pořád mluvil tiše, aby jej slyšela pouze Troi. "A já ho mám na povel. Molekuly jsou pro mě prostě molekuly a nic víc. A molekuly jednoho člověka nejsou důležitější než molekuly toho druhého."
K O´Brienovu zděšení se Picard zničehonic otočil a suše poznamenal: "Mluvte za sebe, náčelníku."
Pak se obrátil zpátky ke Skamenemu a Troi potlačila smích. O´Brien otřeseně pohlédl na Troi a ústy nehlasně vyslovil: slyší všechno.
Picard právě říkal Skamenemu: "Nezapomeňte jednat opatrně. Jde nám hlavně o bezpečí velvyslanců, nesmí se to ale příčit Základní směrnici."
"Žádné zasahování do vývoje, ano pane, já vím," ujistil jej Skamene. Jestli ho to opakování podráždilo, nedal to nijak najevo. Troi si všimla, že dokonce mluví podivně zasněně, jako by se jeho mysl už vrhala vstříc jiným věcem. "Budeme v pořádku."
"Neustále buďte ve spojení."
Skamene přikývl, ovšem duchem byl očividně nepřítomen.
A pak byli pryč.
* * *
Výsadek se zhmotnil v komunikačním středisku vládní budovy.
První věc, již zaznamenali, byla spíše slyšitelná než viditelná. Odevšad se ozývalo skandování, řev a nenávistný pokřik. Bylo to tak silné, až si na krátký okamžik mysleli, že jsou v obklíčení.
Komunikační středisko však bylo poměrně prázdné. Službu plnil jen základní personál. Jeden z přítomných, vysoký, štíhlý muž, který se představil jako Clarke, se každému členu výsadku lehce uklonil.
"Omlouvám se za ten povyk," řekl, "a politováníhodné okolnosti vašeho příletu." Musel mluvit hodně hlasitě, aby překřičel skandování.
Skamene se rozhlédl. "Co se tu k čertu děje?"
Clarke ukázal k velkému oknu a výsadek se k němu opatrně přiblížil. Skamene si chtěl stoupnout až ke sklu, Worf ale zasáhl a postavil se mezi okno a prvního důstojníka. Vrhl po komandérovi pohled, jenž říkal tady zůstaňte, a podíval se

ven jako první.

Viděl mohutné srocení lidí; víc jich pohromadě nikdy nespatřil. Dav se skládal z jednotlivých osob, zdálo se ale, že získal vlastní život. Ohromný pulzující život, jenž se vzdouval a pohyboval jako bezhlavý had. Lidé křičeli, skandovali a žádali odstoupení Ryneho z pozice vládce a prédora.

Worf cítil, že se mu Skamene dívá přes rameno. "Nevypadá to dobře," podotkl Worf. Skamene stroze přikývl.

Komandér se otočil k Troi a ihned vycítil její úzkost. Tělo měla strnulé a napjaté a hleděla do prázdna. Skamene k ní došel a položil jí ruce na ramena. "Co se děje?"

Troi krátce zavřela oči a snažila se odstínit křik zvenčí. "Tolik emocí," hlesla. "Drtí mě. Jenom - zabere to chvilku, víc ne. Musím se přizpůsobit."

"Nechvátejte," řekl Skamene. Postavil se za ni a Troi cítila, jak se jí do ztuhlých krčních svalů lehce boří komandérovy prsty. "Uvolněte se," zamumlal. "Bude to v pořádku."

A opravdu, masáž ulevila svalovému napětí. Přivřela oči a rameny pohybovala do rytmu se Skameneho prsty. Pak zpola zavřenýma očima zahlédla, že ji Worf zvědavě pozoruje.

Odkašlala si, narovnala se a setřásla masírující prsty.

"Už je to v pořádku, děkuji, komandére," pronesla formálně.

"Přejete si vidět prédora?" zeptal se Clarke.

"Ano," potvrdil Skamene. "Okamžitě."

Clarke rychle odešel; v místnosti zůstala jen hrstka techniků, kteří monitorovali komunikace.

Skamene si pozorně prohlížel místnost a vrýval si do paměti každičký roh či prasklinu. Troi si nemohla nevšimnout, jak létá očima sem a tam a vstřebává vše do posledního detailu. Byl to velice úchvatný člověk.

A proč se cítila provinile, že si to myslí? Dokonce věrolomně?

V hlavě se jí bez vyzvání objevil obraz Rikera; rychle jej zahnala. Teď nebyl čas řešit milostný trojúhelník.

Worf přistoupil ke Skamenemu a tiše poznamenal: "Jejich vybavení není žádný výstřelek techniky."

Skamene pomalu přikývl. "Když to funguje," prohodil.

"Mám stejný názor," bránil se Worf.

"Ach tak." Skamene si jej pečlivě prohlédl. "Dobře."

Vrátil se Clarke a vyhrkl: "Prédor vás nyní přijme."

Společně s Clarkem opustili komunikační středisko.

Stěny a podlaha budovy se leskly nejbělejším mramorem; boty jim elegantně klapaly o podlahu a ten zvuk se odrážel ode zdí. Budovou se nesl i křik zvenčí a Troi si nemohla pomoci, aby necítila s prédorem soucit, byť jen hluboko v nitru. Když se vám v uších ozývá tenhle hluk, to soustavné, pulzující zavržení... no, nejspíš to nenavozuje právě nejlepší duševní rozpoložení.

Vstoupili do velké a zdobné místnosti, jejíž stěny hustě pokrývaly zavěšené kožešiny a hlavy mrtvých zvířat, která nikdo z výsadku nepoznával. Worf vydechl tiché díky za to, že s nimi není Dat - začal by pojmenovávat každou z těch zatracených věcí.

Podlahu před vyvýšeným stupínkem pokrývala velká kožešinová předložka, k níž byla groteskně stále připojena hlava. Ze stupínku vedly dva schody ke trůnu, na němž seděl prédor Ryne. Byl zavinutý do rozměrné pláštěnky, jež byla také lemována kůží. Měl skoro tolik svalů jako Worf a očividně byl zvyklý prosazovat si svou. Obklopovalo jej několik strážných, kteří stáli v pozoru.

Troi si rychle uvědomila, že není slyšet křik davu - protože v místnosti nebyla žádná okna. Prédor se zřejmě rozhodl udělat ze sebe pro potenciální nepřátele obtížnější cíl; v poslední době to zřejmě mělo dobré opodstatnění.

"Vy jste lidé z Enterprise?" otázal se Ryne. Uznale se na ně zahleděl a očima se zastavil u Deanny. Znepokojeně přešlápla. Pocit, který z něj vyzařoval, ji po osobní stránce obtěžoval.

"Komandér Kvido Skamene," představil se první důstojník. Zůstal na místě a ani Ryne se nevydal k němu. "Chceme vrátit naše velvyslance."

"Tím jsem si jistý," usmál se Ryne. Zvolna vstal z trůnu a sešel schody. Zastavil se necelého půl metru od Skameneho a tyčil se nad ním. "Co s tím hodláte udělat?"

"Dostaneme je zpátky."

"Až tak. Tím, že se podřídíte mým přáním?"

Skamene chvíli špulil rty, jako by se snažil rozhodnout, jak bude nejlepší dále postupovat. "To nemůžeme udělat, ani kdybychom chtěli. Základní směrnice. Jistě chápete."

"To tedy nechápu."

"Nemůžeme zasahovat. Nemůžeme kvůli vám obrátit zbraně proti vašim lidem."

"Pak tedy neuděláte, co si přeji."

"Správně."

"A kdybych zabil vaše velvyslance?"

Skamene neodpověděl.

Prédor jej pomalu obešel a prohlížel si ho od hlavy k patě. Hrdelně se zasmál. "Moc působivý vážně nejste. Kde máte kapitána?"

"Na lodi."

"Schovává se?"

Skamene se k němu pomalu otočil, oči přimhouřené, a Troi ve vzduchu cítila hmatatelné rozladění. "Měl na práci něco důležitějšího."

Urážka chvíli visela ve vzduchu. "Důležitějšího než životy vašich velvyslanců?" žasl Ryne.

Skamene opět nic neřekl. Plně se na Rýna soustředil, jako by v místnosti kromě něho už nic nebylo.

Ryne se postavil před zbytek výsadku, velice blízko Troi. "A tihle jsou co?" zeptal se, i když se nedíval na nikoho jiného než na Deannu.

Skamene je úsečně vyjmenoval. Ryne na každého z nich kývl. Přesto bylo jasné, že Troi upoutala jeho pozornost.

"Musíme najít společnou řeč," prohlásil prédor a poodvrátil se od Troi. "Moji lidé nevědí, co je pro ně nejlepší. Jsou nespokojení se svým údělem a myslí si, že když mne odstraní, zmizí tak i jejich problémy. Mýlí se. Nikdo mě nesesadí. A vy mi pomůžete."

"Nepomůžeme."

"Protože nemůžete zasahovat. Nic nepodniknete."

Rychlým pohybem chytil Troi kolem pasu a přitáhl si ji k sobě.

Worf zavrčel, vyrazil k němu a všichni strážní tasili zbraně. Buchananová už sahala po té své.

"Stát!" křikl Skamene. "Nehýbejte se."

Worf ztuhl a tělo se mu chvělo hněvem.

Ryne stále svíral Troi a ta Skameneho rychle informovala: "Nezasahujte! Jenom se vás snaží vyprovokovat. Nechce mi ublížit. Jsem úplně v bezpečí."

Jestli Skamene slyšel, co mu empatička říkala, nedal to najevo. Nicméně se nepokusil tasit fázer. "Pusťte ji." Tón byl jasný, beze stopy hrozby.

"Nebo co?"

"Nebo vás zabiju."

Ryne zařval. Pak si Troi otočil a surově ji políbil na ústa. Deanna leknutím vytřeštila oči a snažila se ho odstrčit, byl však příliš silný. Po chvíli ji pustil, roztočil ji kolem osy a Worf ji zachytil, než mohla upadnout. "Nic... nic mi není," zajíkala se.

"Ha!" radoval se Ryne a pyšně a sebejistě odkráčel ke Skamenemu. "Pokrytci! Nechránili byste ani své ženy - nebo sebe!" Rozpřáhl se a máchl rukou. Skamene neustoupil, nepohnul se, a ruka mu s nepříjemným plácnutím dopadla na tvář.

Ryne se usmál. Skamene také. Ryne se přestal usmívat.

Skameneho ruka se pohnula tak rychle, že nikdo ani neviděl, že sahá po fázeru. Pořád měl ruku prázdnou a najednou v ní třímal zbraň.

"Měl jsem v úmyslu vás zabít za to, jak hrubě jste zacházel s Troi," prohlásil. "Ta facka pouze určila, jak bolestivě to udělám."

Ryne se zarazil a zbledl jako stěna.

Skamene koutkem oka zahlédl, že se jeden strážce pohybuje. Chladně švihl fázerem a vystřelil. Vyletěl z něj paprsek a strážného srazil. Muž dopadl na zeď a sesul se na podlahu.

Skameneho fázer už byl zase na místě a mířil přímo na prédora.

Worf s Buchananovou vytáhli fázery, postavili se před Troi a chránili ji tak svými zbraněmi i těly. Stráže byly zmatené a nejisté, zda se mají soustředit na lidi od bezpečnosti, hrozbu prédorovi nebo na padlého kamaráda.

Prédorova ústa se zkroutila do úšklebku. "Blufujete," prohlásil. "Opovažujete se vyhrožovat prédorovi? Nejmocnějšímu lovci, největšímu vládci - "

Skamene rychlostí blesku kopl prédora do břicha. Ryne zalapal po dechu a zlomil se v pase. Skamene, zuby zaťaté a v očích šílenství, popadl prédora za ucho a neurvale jím trhl. Prédor zaječel a komandér jej otočil. Celá akce trvala jen několik vteřin, prédor ale najednou zjistil, že stojí zády ke Skamenemu a ten jej silnou rukou lehce škrtí.

Skamene namířil fázer přímo na prédorův nos. Hlavy měli těsně u sebe. Komandér ztišil hlas na krutý, pomatený šepot, jenž se však přesto zřetelně nesl místností. Jelikož ale vycházel z místa tak blízkého Ryneovu uchu, zdálo se vládci planety, že mu vyplňuje celou hlavu.

"Zvoral jste to," hlesl Skamene. "Mohl jste si mě zfackovat celého, nezáleželo by na tom. Je mi to jedno. Ale protože jste se nejdříve dotkl jí... na ní záleží. A vy jste překročil hranici."

"Pusť mě, ty magore!" zajíkl se prédor.

"Zabiju vás." Skamene mluvil rychleji a rychleji, slova se valila jedno přes druhé. "Nevěříte? Myslíte, že mi sejde na tom, jestli žijete, nebo ne?"

"Vaše Základní směrnice - "

"Společnost se vás chce zbavit," prohlásil Skamene. "Do ničeho nezasahuji."

"Jestli mě zabijete, zemřou i vaši velvyslanci," vyjekl Ryne.

Skamene se zasmál. Doopravdy se zasmál, takovým vysokým, nervózně znějícím chichotem. "Do toho. Zabijte je. Máme jich spoustu."

Worf vykročil ke Skamenemu, Troi ho ale, k jeho úžasu, zastavila. "Nehrozí žádné nebezpečí," zašeptala a vypadala zmateně. "Nevím jak to nebo proč, ale nebezpečí nehrozí. Jsem si tím jistá."

Worf se na ni podíval a bylo zřejmé, že ho zdaleka nepřesvědčila. Otočil se ke Skamenemu. "Komandére." Worfův hlas byl smrtelně vážný, Klingon se ale ani nehnul. "To nemůžete udělat."

Nato se hlasem tichým a konejšivým ozvala Troi. "Prosím... Kvido... kdybyste prédora zabil, šel byste před polní soud." Zatímco mluvila, pokoušela se vycítit, co z něho vychází.

Byl klidný, jako vždy. Žádné šílenství. Žádný spěch. Navzdory tomu, že zvenčí se Skamene jevil jako zoufalý blázen, uvnitř byl naprosto vyrovnaný. Zvolil si způsob jednání a očividně se jej hodlal držet. Zahrnovalo to jednání i vraždu? To si nemyslela. Byla si jistá, že ne.

Ale proboha, pomyslela si... že je na něho pohled!

Stráže se nehýbaly, neboť nechtěly dát Skamenemu záminku ke stisknutí spouště.
Ryne se vzpínal a Skamene mu sevřel krk o něco silněji. Zatímco jej táhl ke stupínku, Ryne přidušeně hýkal. Komandér usedl na schody. Nohy měl teď u obou prédorových boků; úplně ho znehybnil. A fázer se nepohnul ani o píď.
Zdálo se, že Skamene o Deanniných slovech přemýšlí. "Myslíte?" zeptal se.
Rozhodně přikyvovala.
"S tím bych nedokázal žít," řekl Skamene se vší vážností a pak tiše promluvil do Ryneova ucha, tak vesele, až to bylo v děsivém protikladu s napětím okamžiku. "Kdybych nesplnil úkol a navíc šel před polní soud kvůli vraždě, to by bylo špatné. Hodně špatné. Sakra špatné. Budete tedy muset ty velvyslance propustit."
Prédor zachrčel.
"Cože?" dotázal se Skamene.
Prédor znovu zachrčel.
"Ach. Omlouvám se," poznamenal Skamene a krátce povolil sevření.
Prédorovi to stačilo, aby nabral dech a řekl: "Nikdy."
"Pusťte je a já pustím vás."
"Blufujete. Nezabijete mě. Váš fázer je nastavený jen na omráčení." Skamene velice rychle pohnul fázerem a namířil jej na hlavu jednoho ze zvířat na stěně. Vystřelil a hlava vybuchla.
Stejně tak rychle se fázer opět vrátil k prédorově obličeji. "Copak by to asi udělalo s vaší hlavou?"
Prédor si to náhle uvědomil... a rozesmál se.
"Že byste se tím vtipem pochlubil?" požádal jej Skamene.
"Blufujete!" smál se prédor. "Na tak malou vzdálenost a podle toho, jak tím fázerem míříte, byste zabil i sebe. Musel byste mě od sebe odstrčit, a pokud něco takového uděláte, stráže vás zabijí."
Smích pokračoval, až jej zarazila Skameneho tichá odpověď: "Vy si myslíte, že to nevím?"
Prédor zmlkl. "C-co tím myslíte?"
"Raději bych zemřel, než neuspěl. Zmizíme oba dva. Žádný polní soud. Nebudu muset žít s neúspěchem. Zmizíme tedy oba."
"To byste se neopovážil!" vyjekl Ryne.
"Osvoboďte velvyslance, než napočítám do deseti."
"Blufujete!"
"Ne. Odpočítávám. Jedna..."
"Komandére," naléhal Worf, "to - "
"Nedělejte to!" zakřičela Deanna.
"Ticho," okřikl ji. "Zkazíte to. Tak dobrá. Jedna..."
"Nedělá to na mě vůbec žádný dojem," řekl prédor.
"Dva."
"Mé neoblbnete."
Skamene byl klidný a nikam nespěchal. "Tři."
"Neudělám to."
"Čtyři."
"Nepřinutíte mě k tomu."
"Pět."
"Ti lidé mě potřebují."
"Šest."
Ryne se pokusil vykroutit, ale nepodařilo se mu to. "Zastřelte ho!" zařval na stráže.
"V takovém případě zemřete o několik vteřin dřív," odvětil Skamene. "Sedm."
"Pusťte mě! To neuděláte!"
"Osm."
"Přestaňte! Hned!"
"Devět."
"Zemřete taky!"
Jizva na Skameneho tváři rudě zaplála a z jeho odpovědi zamrazilo všechny přítomné. Vztekle zavrčel: "Zemřel jsem už před lety. Deset."
Prstem začal tisknout spoušť.
"Dobrá!"
Skamene se zarazil. "Dobrá co?"
"Stráže! Pro velvyslance! Přiveďte je sem!" divoce oddechoval Ryne. "Hlavně ať se jim nic nestane!"
Dva strážci okamžitě vyběhli z místnosti, šťastní, že konečně něco dělají.
"Jsou..." Popelavý Ryne polkl a začal znovu. Fázer se stále nehýbal. "Jsou umístění kus odsud. Chvíli to potrvá."
"Máme čas," ujistil ho Skamene.
* * *
Velvyslance do trůnního sálu přistrkali téměř o hodinu později. Užasle sledovali výjev před sebou.
Skamene se nehnul z místa. Stále přidušoval Ryneho a držel mu u obličeje fázer. Prédor necítil ruce ani nohy, ale Skameneho vytrvalost byla přímo nadlidská. Ruku měl stále zvednutou a pevnou, nevychýlila se ani o centimetr nahoru nebo dolů, doprava či doleva. Jako by se jeho mysl odpojila od těla - reflex zabíjet byl však stále přítomný a smrtonosný.

Zbytek výsadku v průběhu obléhání skoro nemluvil. Skameneho za tu dobu dvakrát kontaktovala Enterprise a on pokaždé poklidně odpověděl, že vše je pod kontrolou a brzy se ozve.

Troi se snažila alespoň částečně zjistit, co se Skamenemu honí hlavou, jako vždy jí ale byly jeho myšlenky pevně uzavřeny - cítila z něho jenom klid a věcnost.

Zemřel jsem už před lety. Co to mělo znamenat?

Velvyslanci vypadali poněkud pocuchané, jinak ale nic nesvědčilo o tom, že by něco dopadlo hůře než jejich šaty. Skamene k nim vzhlédl; vlastně na ně ani nezaostřil, jen se díval přibližně jejich směrem. "V pořádku?" zeptal se.

Dosud zmatení velvyslanci přikývli jako jeden muž. Skamene pomalu vstal a pevně k sobě tiskl prédora. "Ke mně. Připravíme se k odchodu."

"Co mě máte co brát s sebou?!" zaječel prédor.

Skamene Ryneovi nic neřekl; místo toho řízně oslovil Worfa. "Poručíku, laskavě vystřelte díru támhle do té protější zdi."

Worf vypadal zmateně. "Do zdi?"

"Do zdi."

Nechápající Worf namířil fázer a vystřelil. Paprsek udělal do stěny dvoumetrovou díru. Dvě patra pod nimi lidé z davu zaječeli a rozptýlili se, aby unikli záplavě úlomků suti.

Pak se znovu ozvalo skandování a vyplnilo celý trůnní sál.

"Všechny stráže, ustupte," ostře přikázal Skamene. "Chci, aby si to prédor jasně vyslechl. Pohyb."

Stráže uposlechly pokynů a ustoupily stranou, čímž odkryly přímou cestu mezi dírou a Rynem.

"To je hlas lidu," řekl Skamene tiše a přísně. "Vašeho lidu. Vyjadřují názor. Přání. Jako jejich vládce byste si měl jejich názoru vážit."

"Dal jsem vám, co jste chtěli!" zakřičel prédor do hluku. "Zmizte!"

"Worfe, spojte se s Enterprise. Ať nás přenesou."

Worf tak učinil; všichni stáli a čekali.

"Pusťte mě!" řval prédor, ruce a nohy měl však z nedostatku pohybu tak strnulé, že téměř nedokázal stát.

"Pustím vás," odvětil Skamene chladně. Počkal si na zlomek vteřiny, kdy vzduch vyplnilo známé hučení transportních paprsků.

"Je na čase setkat se s lidem!" zvolal. Postrčil prédora přes místnost k díře. Díře, za níž se vlnil dav.

Prédor vyjekl; vyrazily k němu stráže a snažily se ho zachytit, než dírou vypadne do čekající náruče davu, který by ho nepochybně rozcupoval. Před Rynem se vynořil volný prostor. Balancoval na okraji, mával rukama, přiskočili k němu nejbližší strážní.

To bylo poslední, co si s sebou výsadek odnesl, neboť přesně v tu chvíli zmizel.

Kapitola dvanáctá

"Jacksone?"

Riker si natáhl svůj jednoduchý bílý oděv a vyšel z pokoje. Zavolal ještě jednou, pak zkusil Ellie a nakonec Štěpánku, odpovědi se ale nedočkal.

Podíval se, kolik je hodin, a uvědomil si, proč tomu tak je. Bylo těsně po poledni; všichni už byli vzhůru a dávno pryč. Rikera ale nechali pospat si.

Protáhl si ruce a usmál se. Den po šplhání byl jen trochu ztuhlý. Bylo příjemné to vědět. Jacksonovo popichování, že je z formy, ranilo jeho pýchu. Riker cvičil každý den a byl na to hrdý. Zdaleka tedy neměl zapotřebí, aby mu jeden z jeho nejstarších a nejlepších přátel říkal, že nějak chřadne.

Vrhl se pod sprchu a nechal vodu, ať mu namasíruje poslední namožené svaly. Poté se rychle oblékl a vyrazil do Hvězdičky zjistit, co se děje.

Šel přímo do Carterovy kanceláře, Jackson tam však nebyl. Dveře nebyly zamčené - v Hvězdičce se zámky nepoužívaly. Na důvěře v druhého záviselo příliš mnoho, aby si lidé mohli dovolit strach z krádeže či narušení soukromí. Riker vstoupil a porozhlédl se. Na stole byl stejný nepořádek, jako když tam Will přišel naposledy. Což znamenalo, že Carter dnes kancelář ještě nenavštívil.

Našel Marka Masterse; ten měl plné ruce práce s kontrolou naštípnutého předloktí jednoho z kolonistů. Mastersova nemocnice byla podle měřítek Hvězdné flotily zaostalá a Riker se obával, že zatímco se po ošetřovně rozhlížel, nepodařilo se mu toto stanovisko dostatečně skrýt.

"Není pro vás dost dobrá?" suše se otázal Masters.

"Kdybych tady na planetě potřeboval lékařskou péči, nenapadá mě místo, kam bych šel raději."

"Tím jste zdvořile vyjádřil, že v bouři je každý přístav dobrý, že?"

Riker se usmál. "Taky se to tak dá říct. Nemohl byste mi říct, kam odešel Jackson?"

"No jasně." Odložil skener a poplácal kolonistu po rameni. "Ruka je v pořádku. Zkus ji ale aspoň týden šetřit."

Kolonista se hrdelně zasmál a odešel.

"Máte zajímavý přístup k pacientům. Takže... Jackson?"

"Á, jo, jo." Umlkl, jako by se hluboce zamyslel. "Nemám šajn."

"Předtím jste říkal, že máte."

"Ztráta paměti. Na tyhle planetě se to stává často. Onehdy jsem na ni našel lék, už si na něj ale nemůžu vzpomenout."

Riker se podrbal ve vousech a chvíli si Masterse prohlížel. "Proč pořád tak vzdorujete? Jsme na jedné lodi."
"Ne," odvětil Masters. "Vy jste na svojí lodi a já taky. Nesnažte se mi namluvit, že máte na srdci jen ty nejlepší úmysly."
"Nijak jsme do vaší práce nezasahovali."
Masters k němu bodl prstem. "Nepatříte sem."
Riker se zasmál a opřel se o zdravotnické lůžko. "Vy taky ne. Nikdo z vás. Tohle je cizí, nepřátelské prostředí. Co vás vede k názoru, že máme menší právo tu být než vy?"
"My tu byli první."
"Kristepane," nevěřil Riker a vrtěl hlavou. "Mastersi, máte vůbec tušení, jak dětinsky to zní?"
"Možná to připadá dětinské vám, za to ale může..."
Umlkl. Riker si založil ruce na prsou a čekal. "Ano?"
"Za to může," Masters se nesměle usmál, "fakt, že to infantilní zřejmě vážně je."
"Výborně," odtušil Riker. "Když jsme to tedy vyřešili, kde je k čertu Jackson Carter?"
Masters si povzdechl. "Prý vám to nemám říkat, protože se za to stydí."
"Stydí? Za co?"
"Jde o technický problém." Usmál se. "Je v tom namočená teraformařská pýcha. Máme venku několik P a A sond a jedna z nich... pardon, povrchových a atmosférických sond. Sbírají údaje, poskytují informace o teplotě, stavu ionizace a tak dále. Podzemním vedením to posílají zpátky k nám. No a jedna z těch sond přestala vysílat, takže si Jackson vzal teréňák a jel ji zkontrolovat."
"Sám?"
"Ale ne. Vzal s sebou Ellie a Štěpu." Když se Riker zamračil, Masters podrážděně dodal: "Tady se o sebe všichni umí postarat."
"Nepochybuji o tom, že jsou Eleanor a Štěpánka schopné," odvětil Riker. "To ani náhodou. Ale představa, že je tam venku pohromadě celá rodina... koledují si o problémy."
Masters si odfrkl. "Planetu neteraformuje nikdo, kdo by si plánoval bezpečný život. Koukněte, nemějte strach. Bůh ví, že mimo Hvězdičku je to dost děsivý, ale až do setmění to není nijak zvlášť nebezpečný, a s teréňákem se vrátí mnohem dřív."
Riker kývl. Pořád nebyl dvakrát nadšený, uvědomoval si však, že Mastersova slova dávají smysl.
Zbytek dne se radil se členy vědeckého týmu, které přivedl z Enterprise. Jejich dosavadní zprávy byly převážně pochvalné. Teraformovači pracovali organizovaně a schopně. Jistě, občas se dostali do nesnází, Federace by ale musela být šílená, aby si myslela, že při operaci takového rozsahu půjde všechno jako na drátkách.
Den ubíhal a Riker ostražitě sledoval čas. Táhl se jako týden před výplatou a Riker byl s každou hodinou nervóznější a nervóznější.
V 16.00 seděl v Carterově domě, bubnoval prsty na lenoch křesla a vzpomínal na dobu, kdy vyrůstali ve Valdezu. Ani se nenadal a bylo 16.30; začaly v něm narůstat obavy.
V 17.00 vyšel ven a pohlédl k šeřící se obloze, jež v dáli zlověstně vířila.
Něco se stalo, křičela jeho mysl. Něco hodně špatného. Odvrátil se od bouře a vydal se k nemocnici. Byl rozhodnutý něco udělat, ať to bude cokoliv.
Když tam dorazil, motalo se tam půl tuctu nervózních mužů. Všichni si něco mumlali a tiše rozmlouvali, jakmile ale vstoupil Riker, zmlkli. Komandér si je pomalu prohlédl; nedůvěra v jejich očích neopadla ani na okamžik.
"Pustíte mě mezi sebe? " zeptal se.
Masters vystoupil a umíněně si založil ruce na prsou. "Zvládneme to."
"Nikdo neříká, že ne," začal Riker, "ale - sakra, k čertu s tím." Tón se mu prudce změnil. "Tenhle osobní problém už mi leze krkem. Znám Jacksona Cartera déle než kdo z vás. To samo o sobě mě opravňuje vědět, co se děje. A pokud to nestačí, upozorňuji vás, že tato operace je smluvně zadaná Federací."
Masters se postavil těsně před Rikera. "O co vám jde?"
"Jde mi o to, že jelikož máte smlouvu s Federací, jejímž jsem představitelem, mám tu nějaké pravomoci."
"Ha!" vykřikl Masters. "Věděl jsem to!" Otočil se k ostatním, jako by byl právě očištěn, a ukazoval na Rikera. "Říkal jsem, že se sem nacpou a přeberou to, a právě se to stalo! Typické! Tak typické!"
"Vyřídil jsem si to s vámi, Mastersi," vyjel Riker. "Vyřídil jsem si to s vaším odporem i podezřívavostí. Se vším. Ale Carter se teď někde venku ztratil a vy se akorát hádáte, místo abyste pro něho vyrazil."
"Jít ven je sebevražda," prohlásil energicky jeden z teraformovačů. Riker po něm střelil pohledem a znovu se otočil k Mastersovi; ten řízně přikývl. "Taylor má pravdu. Zaměřovali jsme je telemetrií, ale ztratili jsme kontakt, což znamená, že jsou mimo dosah. A jestli jsou mimo dosah, není možné, aby se k nim někdo dostal a vrátil se, než se setmí."
"Určitě nemáte jen jedno terénní vozidlo..."
"Samozřejmě jich máme víc," odpověděl Masters, "ale počasí zničí i ten nejhouževnatější motor, obzvlášť v noci. Riskovat další lidi je šílenství."
Riker se na všechny podíval. "Všechno? To budete jen tak stát?"
"Budeme je hledat ráno. Jestli se jim vůz rozbil - což se podle mě stalo - a oni zůstanou uvnitř, měli by být v pořádku."
"Měli?"
"No... pravděpodobně budou," nejistě se opravil Masters.
"Jdu za nimi, rozumíte?" Riker zamířil ke dveřím.
Masters jej chytil za ruku. "Nejdete nikam! Když je Jack pryč, velím tu já - "
Riker se od něho rozzuřeně odtáhl. "Jdu je najít."

Masters jej prudce otočil. "Bez mého svolení ne."
"Já o ně nežádám!"
"Ale ano, žádáte!" křikl Masters, ustoupil a švihl pravou pěstí.
Riker se jí vyhnul a chytil ho za předloktí. Počkal, až Masterse strhne jeho vlastní váha a ostře cukl do protipohybu. Zkroutil mu ruku za zády a teraformovač zalapal po dechu. Riker ho strčil a zlomil v pase. Masters se snažil hýbat, ale tím si jen působil další bolest, která mu vystřelovala rukou.
Zaťal zuby, protože se o něho Riker opřel. "Máte něco proti?" zašeptal mu příkře do ucha.
"K čemu by mi bylo, kdybych měl?" zajíkal se Masters.
"K ničemu," odvětil Riker. Pustil ho, odstrčil a opět se otočil ke dveřím.
Taylor pomohl Mastersovi vstát. "Kdo si k čertu myslí, že je?"
Masters si protřepal ruku, aby ho přestala brnět. Mezitím sledoval, jak Riker vychází ze dveří. "No... možná je to jen někdo, kdo má starost o kamaráda."
"Co? Pane na nebi, Marku, to toho chlapa najednou bereš?"
Masters se na Taylora zahleděl. "Moh' mi zlomit ruku. Oba jsme to věděli. A bůh ví, že jsem ho k tomu dost pobízel. On to ale neudělal. Možná jsem to předtím trochu přeháněl."
"Tobě stačí, aby ti chlap skoro vytrhnul ruku z kloubu a jsou z vás do konce života nerozluční kamarádi, jo?" žasl Taylor.
"No..." Masters se usmál. "Už to tak vypadá, vid?"
* * *
Riker se krátce zastavil u Cartera doma, aby si vzal správné vybavení, a o chvilku později upaloval bludištěm ulic Hvězdičky. Zahnul za roh a téměř zašlápl jednoho vědce z Enterprise, muže středního věku jménem Vernon. Srazil ho k zemi a zastavil se, aby mu pomohl na nohy.
Vernon se vzpamatoval a s lehkým překvapením si Rikera prohlédl. "Že jste se ale nabalil, kapitáne."
Riker se pousmál. Pro Vernona znamenala hodnost málo nebo možná vůbec nic. Riker velel a podle Vernona to znamenalo, že je kapitán. Riker ho při několika příležitostech opravil, nakonec to ale vzdal.
"Jdu najít přátele," sdělil mu Riker. "A mám trochu naspěch."
Vernon se nejistě zadíval na oblohu. "Chápu, proč je rychlost důležitá," odvětil. "Nevypadá to dobře."
"Ne," přisvědčil Riker a navlékl si rukavice. "To nevypadá. Pokud mě teď omluvíte."
"Smím se zeptat na povahu toho problému?"
"Problém je, že několik mých přátel je venku v té kaši a já chci zařídit, aby se vrátili celí."
"I když při tom riskujete život?"
Vernonův hlas nenaznačoval žádné melodrama. Riker si uvědomil, že vědec to pravděpodobně považuje jen za jakousi rovnici. Která proměnná se rovná zbylým proměnným.
"Správně," přikývl.Riker. "Nicméně doufám, že všechny životy budou v bezpečí. Ted už ale opravdu musím jít," rozloučil se a odběhl.
Vernon stál a sledoval, jak odchází. Pak si slabě odkašlal a odebral se do svého příbytku. Riker mezitím v rekordním čase dorazil k výstrojnímu středisku. Ulevilo se mu, že tam je někdo ve službě - jakási zakaboněná žena. Informovala ho, že se tam služba drží neustále, což bylo opatření, jež připisoval Carterově předvídavosti a smyslu pro nepříjemné eventuality.
Za několik vteřin měl elektronickou mapu, na níž si označil umístění P a A sondy, kterou jel Carter opravit. K čertu s tou jeho pýchou, že ani nedokázal nejstaršímu příteli přiznat, že se něco rozbilo. Jako by si jej pak Riker měl méně vážit. Zavrtěl hlavou a rozhodl se, že až Jacksona uvidí, dlouze si s ním o tom jeho podivném postoji promluví.
Pokud ho uvidí...
Riker to rychle zahnal z hlavy a energicky požádal: "Jestli ho mám najít, potřebuji vozidlo."
"Ještě jedno tu máme," odvětila žena, jež se nakonec představila jako Sylvie.
"Víc ne?"
"Obyčejně si vystačíme jen s jedním."
Odvedla jej do další, prostornější místnosti, jíž silně prostupovala vůně mazacích kapalin.
Riker se zastavil a s úžasem sledoval věc, na niž ukazovala. "Tohle se ještě vyrábí?" nevěřil vlastním očím.
Pomalu obešel zmíněné terénní vozidlo, které tvořila jen velká kovová kabina se čtyřmi sedadly. Vešlo by se jich tam víc, kdyby vzadu nebylo uskladněné nářadí. Na střeše byl přimontovaný fázerový kanón, který sloužil spíše k odstraňování překážek než k obraně před nebezpečím.
Ke kabině byla připevněna velká dutroniová kola - ideální do všech terénů. Po obou stranách byla okna a Riker nahlédl dovnitř, kde si všiml působivé palubní desky.
Vozidlo bylo praktické a spolehlivé, ale i tak: bylo starodávné. "Děláte si legraci," zadoufal.
Sylvie se zamračila. "Máte proti němu něco?"
"Je to starožitnost! Má pneumatiky! Není to zrovna antigrav."
Pohrdavě si odfrkla. "To jste tedy něco zjistil, poručíku."
"Komandére." Měl by ji dát dohromady s Vernonem. Navzájem by se vykrátili a jemu by zbyla správná hodnost. "Potřebujete něco, co se drží podloží," vysvětlila mu. "Jednou jsme tu antigravitační jednotku zkusili. Vítr ji odvál někam do pekel. Přemohl postranní stabilizátory, jako by tam nebyly." Hlasitě, chraplavě se rozkašlala a Riker ucukl. Poklepala na bok teréňáku. "Potřebujete něco, co má váhu a tažnou sílu. Navíc se řídí úplně božsky. Jak zkusíte takovéhle auto, není cesty zpět."
Riker si tu cestu zpět dokázal představit velice snadno, v onom okamžiku ale neměl jinou možnost než vyrazit co

nejrychleji.
Vlezl do kabiny a zavřel dveře; zapadly s uspokojivým hlubokým zaduněním. Chvíli si prohlížel ovládání a seznamoval se s tím, kde co je.
Sakra, když se mu podařilo provést manuální spojení talířové sekce Enterprise se sekundárním trupem, tohle by měla být hračka.
Spokojeně kývl, natáhl se a přehodil páčku. Motor ožil s velice intenzivním řevem, což bylo v příkrém kontrastu s tichou elegancí antigravů či dokonce warp motorů. Zvedl elektronickou mapu a zasunul ji do otevřené mechaniky na operačním panelu. Po pravici se mu rozsvítila obrazovka, na níž se objevil blikající puntík. To byl on. V dálce, přesnou vzdálenost v kilometrech prozrazovala lišta po straně, nepřerušovaně svítil bod, který představoval jeho cíl. Carter s rodinou byl někde mezi.
"Vydrž, Jacksone," zamumlal Riker a přetáhl si přes hlavu kapuci. "Kavalerie je na cestě."
Prudce zatlačil na řadicí páku a vytočil motor.
Teréňák se vydal vzad.
Sylvie vyjekla a uskočila couvajícímu vozidlu z cesty; narazilo do polic a srazilo na zem nářadí a různé kusy zařízení. Z úst se jí jako voda z kohoutku vyhrnuly nadávky.
Riker otevřel okénko u řidiče a vystrčil hlavu. "Omlouvám se," zavolal.
Sylvie kolem sebe zuřivě mávala rukama. "Kdo to tu uklidí?"
"Já, jestli přežiju a vrátím se."
"To by ste radši měl!"
Riker se znovu otočil k ovládání. Zdálo se to být jednoduché. Postrčíš páku dopředu a jedeš dopředu. Jenomže nějaký geniální konstruktér to udělal naopak. Doufal. Zamumlal modlitbu, přitáhl páku k sobě a teréňák poslušně uháněl vpřed.
Kolem Rikera ubíhaly stěny a on se usmíval. Už tomu začínal přicházet na kloub. Pak se podíval před sebe a nálada se mu poněkud změnila.
Vrata byla zavřená.
Riker se pokusil dupnout na brzdu. Kola se zablokovala a vůz klouzal dál. Riker si se srdcem v kalhotách uvědomil, že setrvačnost ho ponese kupředu, ať se mu to líbí, nebo ne.
V té chvíli začaly dveře stoupat a otevřely se. Teréňák se nakonec zastavil metr za nimi. To už ale samozřejmě žádné nebezpečí nehrozilo.
Riker zaslechl, jak za ním Sylvie křičí: "Mám to u vás, poručíku!"
Povzdechl si, rychle zkontroloval, jestli je všechno tam, kde má být, a vyjel ze dveří. Ty se za chvilku zavřely.
Kdesi v rychle houstnoucí tmě před ním čekali jeho přátelé.
* * *
Vernon nervózně a nejistě rázoval po pokoji.
Snažil se rozvážit rovnici - Riker riskuje život pro přátele. Rikerova pýcha versus potřeba bezpečí. Rikerova postradatelnost versus potřeba jednat.
Oknem vyhlédl k nebi, jež svůdně, škádlivě proklál blesk. Oblaka vířila ve věčné bouři.
Představil si, jaké to asi venku je, představil si Rikerovy narůstající obavy, možné obtíže, které by mohly nastat, kdyby přátele nenašel brzy. Riker byl rozhodně nejlepší důstojník, jakého mohla Hvězdná flotila zplodit, nikdo by do toho ale neměl chodit sám, když nemusí.
Avšak kdyby Vernon zasáhl, Riker by se mohl rozčilit. Když ale nezasáhne a Riker se nevrátí, Vernon bude muset navždy žít s pocitem viny. Bude si říkat: "Mohl jsem něco udělat, ale neudělal."
A ta rovnice - co bylo větší? Strach, že se na něho bude Riker zlobit? Nebo strach o Rikerovo bezpečí?
Když to člověk postavil takto, nebylo co řešit.
Rychle došel k počítačovému terminálu a posadil se před něj. "Komunikace," přikázal ostře.
Uběhlo několik vteřin, které mu připomenuly, jak podřadný je tento model v porovnání s absolutním výkonem počítačů na Enterprise. Na druhou stranu fungoval v primitivních podmínkách.
"Pracuji," nápomocně sdělil počítač. "Místo určení a zprávu, prosím."
"Enterprise," začal, "nebo jakékoliv lodi v dosahu teraformační kolonie Ráj. Nastala nouzová..."

Kapitola třináctá

Picard hleděl na Deannu Troi tak, jako dosud nikdy: s čirou skepsí.
"Stále tvrdíte, že není blázen?" zeptal se nevěřícně.
Byli v kapitánově pracovně. Dat mezitím poklidně seděl ve velitelském křesle na můstku. Obyčejně by to místo zaujímal zástupce velitele. Avšak komandér Skamene byl tou dobou v kajutě a čekal na výsledek šetření, které Picard vedl ohledně jeho činů.
Deannou prolétla vlna zklamání, že kapitán, bez ohledu na hloubku jejich profesionálního vztahu, pochybuje o jejích schopnostech.
"Ano, kapitáne," odvětila klidně, "komandér Skamene není blázen."
"Přesto se s Worfem shodnete." Picard pohlédl na přepis rozhovoru s klingonským poručíkem. "Skamene vyhrožoval vraždou a sebevraždou," žasl.

"Nezabil by se," rezolutně prohlásila Troi.
"Jak to víte?"
"Prostě to vím. Pocity, které jsem z něho zachycovala, byly jiného rázu."
Picard obešel stůl a postavil se před Troi. "A jaké to tedy byly pocity?"
"Klidu. Vnitřní pohody."
"Poradkyně, jste obeznámena s praxí pilotů kamikadze?"
Zamračila se a pokoušela si uvědomit, o čem kapitán mluví. "Ne, kapitáne."
"Byli to japonští piloti," vysvětlil, "zejména za druhé světové války na Zemi, kteří byli naprosto odhodláni obětovat životy. Jsem přesvědčen, že než se jejich letouny proměnily v ohnivé koule, i oni byli klidní a plní pohody."
"To je sice možné, kapitáne, jsem si ale jistá, že komandér Skamene by se nezabil."
"Z čeho ta jistota pramení?"
"Zkrátka," odvětila, "je to má práce."
Picard si ji dlouze prohlížel. "Poradkyně, vždy jsem věřil vašemu úsudku. Naše vzájemná shoda jde hluboko pod povrch. V mnoha ohledech je vztah mezi námi velice intimní, snad až na fyzickou stránku věci. A abych byl upřímný, někdy jste mi připadala bližší než ženy, se kterými jsem byl... fyzicky."
Pousmála se. "To mi lichotí, kapitáne."
"Já vám nechtěl lichotit," namítl. "Řekl jsem to, protože se vás nyní musím zeptat, jestli není možné, aby vaše osobní pocity ovlivňovaly vaši schopnost jej s chladnou hlavou soudit."
Zmateně zamrkala. "Osobní pocity?"
"Poručík..." Picard si odkašlal. "Poručík Worf se domnívá, že ke komandéru Skamenemu možná chováte city, které přesahují rámec běžného vztahu mezi poradkyní a posádkou."
Přimhouřila oči a Picard z ní poprvé za dobu jejich spolupráce pocítil hněv. "Tohle si myslí?"
"Stejně jako všichni ostatní jste i vy vydána na milost svodům emocí, poradkyně," stál si za svým Picard.
"A smím se zeptat, co vedlo Worfa k této domněnce?"
Picard ignoroval ledový tón otázky a pohlédl na obrazovku. "Worf uvedl, že Skameneho mimořádně rozčílilo, jak hrubě s vámi prédor nakládal. Zřejmě to vzal jako osobní urážku. Správně?"
"Ať ke mně komandér Skamene cítí cokoliv, nemusí to být nezbytně reakce - "
"Dejme tomu," rychle souhlasil Picard, "avšak podle Worfova tvrzení jste komandéra Skameneho oslovila křestním jménem a zdálo se, že vás jeho hrozby prédorovi krajně znervózňují."
"Samozřejmě, že jsem byla nervózní," frustrovaně vyhrkla Troi. "Vyhrožoval, že se zabije."
"Vy jste mi ale řekla, že to neměl v úmyslu."
"Ano, ale - "
Picard vypnul obrazovku a nechal Troinu námitku chvíli viset ve vzduchu. "Ale co?" otázal se tiše. "Ale... nebyla jste si stoprocentně jistá?"
Troi se zhluboka nadechla, aby se uklidnila a uvolnila si mysl. "Reagovala jsem," odpověděla tiše, "na naléhavost toho okamžiku. Nepromýšlela jsem si to. To chvilkové zmatení lze nepochybně připsat mé lidské poloviče."
Picard neměl daleko k úsměvu. Od kohokoliv jiného by to znělo jako urážka. U Deanny Troi to byl jen pokus o rozumné vysvětlení. "Stále zastáváte názor, že nehrozilo žádné nebezpečí."
"Ano."
"Že Skamene by prédora ani sebe doopravdy nezabil."
"Přesně tak."
"I přesto, že jste si v té chvíli sama myslela, že by to mohl udělat."
Pomalu se nadechla. "I přesto, kapitáne."
"Děkuji, poradkyně. Á, málem bych zapomněl," dodal rychle, když se otočila k odchodu, "něco by mne zajímalo. Zeptal jsem se poručíka Worfa na prédorův zdravotní stav. Řekl, že když jej naposledy viděl, byl sice otřesený, ale živý, a že je možné, že prédor..." Zapnul obrazovku, aby si Worfova slova přesně zkontroloval. "Že je možné, že prédor 'odejde z funkce'. Je to správně?"
Troi pomalu přikývla. "Ano."
"Máte k tomu co říct?" Zdálo se, že si ji pozorně prohlíží.
"Ne, pane."
Otočila se, hned se ale zastavila a zahleděla se mu do očí. "Kapitáne." Odkašlala si. "Poručík vám řekl... pravdu. Zjevně ale zatajil jistou informaci."
"Třeba že komandér Worfovi přikázal, aby prostřelil díru do zdi a pak k ní prédora postrčil, aby ho dav mohl zabít."
Vytřeštila oči. "Jak tohle - "
"To je zase má práce," odtušil Picard. "Ulevilo se mi však, že jste chtěla být upřímná, poradkyně."
Škrobeně se narovnala. "Domnívala bych se, kapitáne, že toto uznání jsem si zasloužila už dávno." Obrátila se a vyšla z pracovny.
Picard se opřel o stůl a potřásl hlavou.
O chvíli později vyšel na můstek a zjistil, že Troi upjatě sedí na svém místě po Datově levici. Android si všiml Picardova příchodu a uctivě vstal z velitelského křesla.
Picard se posadil, zuřivě přemýšlel, co udělá se Skamenem, a najednou se ozval Worf. "Kapitáne, přijímám vysílání z planety."
Pod nimi se bez přestávky vznešeně otáčel Culinan, obraz klidu, jenž byl v příkrém rozporu s nepokojem a hněvem, které řádily na povrchu. Kéž by ho obyvatelé mohli vidět takhle, napadlo Picarda. Ostře přikázal: "Na obraz, poručíku."

Po chvilce se na obrazovce objevil neznámý muž. Měl sice trochu unavené, ale jinak jemné a příjemné rysy. "Kapitán Skamene?" zeptal se zdvořile.

Picard si lehce odkašlal. "Tady je kapitán Picard," představil se. "S kým mám tu čest hovořit?"

"Jsem Ebunan A'T'siva," odvětil. "Lidem zvolený prédor Culinanu."

"Blahopřeji vám," opatrně poznamenal Picard.

"A já zase děkuji vám," opětoval Ebunan. "Děkuji Federaci za skvělé velvyslance, kteří dohlíželi na volby. A zvláštní díky a uznání patří vašemu kapitánu Skamenemu, jenž si vynikajícím způsobem poradil s onou obtížnou a politováníhodnou situací."

"Chcete říci komandéru Skamenemu."

"Ach tak." Ebunan pokrčil rameny. "Nu, jsem si jistý, že jej čeká povýšení."

"Něco ho rozhodně čeká," netečně prohlásil Picard.

"Poslal jsem zprávu Federaci a Velení Hvězdné flotily, v níž chválím komandérovy činy. Okázalost mého předchůdce byla krajně nemístná a ohrožovala dlouho očekávaný rozvoj našeho lidu."

"Dokonce," znejistěl Picard. "Smím se zeptat na osud předchozího prédora?"

"Prédora Ryna?"

"Správně."

Ebunan se krátce odmlčel. "On... odešel."

Picard za sebou zaslechl zvuk, původem od Worfa, jenž možná, ať to bylo sebeneuvěřitelnější, značil začátek klingonského smíchu. Krátké, hluboce hrdelní vyštěknutí, které zase záhy utichlo. Aniž by se na šéfa bezpečnosti podíval, otázal se Ebunana: "Kde je Ryne teď?"

"Ach, má se dobře. Stáhl se z veřejného života."

I oni tedy Skameneho kryjí. Nebo možná ne. Možná stráže Ryna zachytily, události jím ale natolik otřásly, že se skutečně rozhodl sklonit před vůlí lidu. Ještě že si Picard nejprve promluvil s velvyslanci, jinak by se skutečný příběh nemusel nikdy dozvědět.

Nicméně tu byla Základní směrnice. Zatraceně, Skamene porušil Základní směrnici... nebo ne? A to nebylo možné přehlížet, nebo ano?

"Zanedlouho se spojíme se SFP, abychom požádali o formální přijetí," uvědomil Picarda Ebunan. "Kapitáne, chci, abyste věděl, že jména Enterprise a komandéra Skameneho se budou děti ve školách učit navždy. Už se o něm zpívají písně."

"To myslíte vážně?" vysoukal ze sebe Picard.

"Myslíte," dotázal se s vážnou tváří Ebunan, "že bychom mohli získat nějaké holografické údaje o komandérovi? Rádi bychom mu postavili sochu."

Hlasem jen o trochu silnějším než šepot Picard pronesl: "Budu o tom uvažovat. Enterprise konec."

Na můstku zavládlo hrobové ticho. Pak Picard řekl: "Pane Crushere, opusťte orbitu."

"Směr, pane?"

Picard si povzdechl. "To je na vás, pane Crushere. Vyberte si." Vstal. "Musím se o něco postarat. Pane Date, máte velení." Došel k turbovýtahu a opustil můstek.

V okamžiku, kdy zmizel, Troi vstala a pohlédla na Worfa. "Poručíku," pronesla přísně, "ráda bych s vámi mluvila."

Worf k ní shlédl od svého vyvýšeného stanoviště. "Na jaké téma?" zaduněl.

"Myslím, že víte."

Odmlčel se. "Jak si přejete."

Troi a Worf se vydali ke konferenční místnosti, náhle se však ozval Dat. "Promiňte, ale... jelikož nyní velím můstku... neměli byste mě požádat o povolení k odchodu?"

Klingon se pomalu otočil a zahleděl se na Data, jenž pohled opětoval svýma žlutýma očima. Android pak přelétl pohledem ke ztuhlé tváři Troi.

"Povolení uděleno," rychle je propustil Dat.

* * *

Krev...

Skamene se ve spánku převaloval a kroutil. Tělo se mu třáslo a zmítalo v křečích. Zavalovaly jej obrazy. Krev... Bolest, taková bolest... křik. Muka. Udělej něco. Nemůžu udělat nic... něco, nic...

Prohnul se v zádech a zajíkavě vykřikl. To dítě... zachraňte někdo to dítě. Tep... tlukot srdce. Krev na šatech, na zádech, na rukou.

V hlavě mu vybuchl zvonek ode dveří; posadil se a celý zpocený lapal po dechu.

Změnil polohu. Kolena si přitáhl k bradě a když se pořádně podíval, zjistil, že se znovu zamotal do povlečení. Boty měl postavené v rohu.

Opět zazněl zvonek.

Dlouze, rozechvěle vydechl.

"Ano." Podařilo se mu to vyslovit s úplným klidem.

"Komandére Skamene," odpověděl mu Picardův ostrý, vážný hlas. "Musíme si promluvit. Hned."

Skamene pomalu přikývl. "Počkejte chvíli, kapitáne. Prosím."

Picard si na druhé straně dveří uvědomil, že ho Skamene o něco žádá úplně poprvé. "Nechvátejte," nabádal komandéra. "Počkám."

* * *

Troi téměř ani nepočkala, až se dveře zavřou, a už se otáčela K Worfovi se slovy: "Jakým právem jste naznačoval

kapitánovi, že se mé osobní pocity střetávají s mou schopností pracovat? Jakým právem?"
Worf nehnul ani brvou. "Nenaznačoval jsem to."
"A co jste tedy udělal?"
"Přišel jsem a řekl jsem to."
Zahleděla se na něho a potřásla hlavou. "Nechápu vás."
"Klingoni se nevykrucují."
"Á, když došlo na komandéra Skameneho, vykrucoval jste se velice obstojně," podotkla. "Neřekl jste kapitánovi, jak komandér Skamene postrčil prédora ke zdi."
"Neptal se."
"Aha. Celou pravdu tedy říkáte jenom tehdy, když se vám to hodí," odsekla Troi.
"Samozřejmě. Tohle Klingoni dělají."
"Chtěl jste mě před kapitánem ztrapnit."
"Ne."
"Máte komandéra Skameneho raději než mě."
Worf se na ni zvědavě podíval. "'Raději'? Takové slovo bych nepoužil. Mít někoho rád je termín, který se na Klingony těžko aplikuje."
"A co byste tedy řekl?" zajímalo ji proti vlastní vůli.
Worf si v hlavě prošel klingonský slovník a hledal nejbližší ekvivalent. "Tolerovat," řekl nakonec.
"Tolerovat?"
"Ano. Očividně nechápete klingonské myšlenkové pochody. Když se například setkávají lidé, říkají ahoj nebo zdravím. Klingoni ne."
"Co říkají Klingoni?"
"Říkáme nuqneH."
Troi se to pokusila poválet po jazyku.
"Nůk - nech."
"Ano."
"Což znamená?..."
"'Co chcete?'"
Posadila se a vrtěla hlavou. "Nechápu, že existuje celá rasa, která je pořád ve střehu."
"A já nechápu," odvětil, "co vás trápí na tom, jestli mám jednu osobu 'raději' než druhou."
Mlčela a hledala slova. "Jednoduše to, poručíku, že podle mého názoru bych si od vás, po všech těch letech, která už spolu sloužíme, zasloužila lepší přístup, než že pochybujete o mých schopnostech. Z nějakého důvodu jsem čekala víc loajality."
"Mou loajalitu máte," ujistil ji Worf. "Kdyby se vás někdo pokusil zabít, zastavil bych ho."
"Dokonce," vydechla Troi. Potřásla hlavou. "Upřímně řečeno, poručíku, zdá se mi, že si na mě vždycky hrozně rychle zasednete. Myslím si, že mi nevěříte."
"A já si myslím," odvětil Worf, "že vám vaše síly neposkytují žádné pocity z Klingonů. Nemáte ze mě žádné empatické údaje. A kvůli tomu mi nevěříte."
"O klingonských myšlenkových vzorcích toho vím dost," namítla Deanna. "Víc než dost. Nerada plýtvám vaším časem, poručíku." Vstala a vydala se ke dveřím. "Už v tom nebudu pokračovat."
Právě když Deanna přistoupila ke dveřím, Worf za ní pronesl: "Klingoni nejedí děti."
Zarazila se a pomalu se otočila. Zadívala se na něho rozšířenýma očima.
Tvářil se pořád stejně. "Jeden z mnoha příběhů," odtušil. "Klingoni prý jedí vlastní mláďata... nebo mladé svých nepřátel. Ošklivá pověst, která vznikla předtím, než se Klingoni přidali k Federaci. Takové příběhy nemizí snadno a dosud kolují mezi důvěřivými dětmi. Správně, poradkyně?"
Pomalu přikývla.
Worf pokračoval hlasem tak tichým, jak ho Troi nikdy neslyšela: "Poradkyně... o tomto tématu jsme nikdy nemluvili. Je pro mě ale důležité, abyste pochopila. Lituji... smrti vašeho dítěte."
Troi se lehce zapotácela. On to ví, pomyslela si. Bože, ví to. Celou tu dobu...
"Vaše těhotenství ohrožovalo loď," podotkl. "Bylo neznámého původu. A dítě, které jste porodila... dítě, jehož růst byl neobvykle rychlý..."
"Ian," šeptla. Poprvé od jeho smrti se přiměla pronést to jméno nahlas.
"Ano," přisvědčil. "Plnil jsem povinnost, jednal jsem v zájmu záchrany životů a bezpečnosti posádky a lodi. Ale chci, abyste věděla, že jsem nikdy nelitoval, že musím dostát této odpovědnosti - ani předtím, ani potom - kromě chvíle, kdy jsem byl nucen postavit se vašemu dítěti."
"Já…"
"Možná jste si myslela, že jsem ho chtěl sníst," přerušil ji Worf s náznakem černého humoru. "Pochopte, prosím - musel jsem s ním jednat stejně jako s jakoukoliv potenciálně nepřátelskou formou života."
"Všechen život je potenciálně nepřátelský, Worfe," prohlásila. "Stejně jako je všechen život potenciálně laskavý."
"Těžko se zjišťuje, kdy má člověk riskovat," poznamenal. "Mou prací je překazit každou hrozbu."
"A mou prací," odvětila, "je být otevřená a vnímavá."
"Není divu, že mezi námi dochází k neshodám," zamyslel se Worf. "Naše povinnosti stojí proti sobě."
"Protiklady se mohou přitahovat, jako třeba póly magnetu."
"Nebo zničit, jako hmota a antihmota."

"Pravda," souhlasila. "Asi bychom měli našlapovat velmi opatrně, abychom předešli dalšímu ničení."
Kývl a vydal se ke dveřím. Teď byla řada na Troi, aby ho zastavila: "Poručíku Worfe - "
"Ano?"
"Jestli jste tohle všechno věděl... a znal jste mé pocity, proč jste s tím za mnou nepřišel dříve?"
Troi si myslela, že zahlédla neznatelný náznak nemožného - že mu rty zvlnil úsměv. Pak však zmizel, byl-li tam vůbec někdy.
"Neptala jste se," odvětil.
"Promiňte, poručíku. Vím, že nemám Datovu fenomenální paměť, nemyslím si ale, že bych se ptala tentokrát. Na nic, co by souviselo s pojídáním dětí a podobnými věcmi."
"Nu, pravda." Pokrčil mohutnými rameny. "Někdo už se o tom zmínit musel." Odešel a Deanna jen vrtěla hlavou.
* * *
Dveře od Skameneho kajuty zasyčely a za nimi se objevil Picard, ruce založené za zády. Skamene seděl na okraji postele a vypadal klidně a soustředěně. Čelo mu však pokrývala tenká vrstvička potu. Že by byl nervózní? Nu, rozhodně k tomu měl důvod.
Přesto se Picard nebyl schopen zbavit dojmu, že ať se komandérovi hlavou honí cokoliv, k němu se to vztahuje jen částečně. Pokud vůbec.
"Musíme si promluvit," začal Picard.
"My? Nebo vy?" V té otázce nebyl znát sarkasmus. Byla úplně neutrální.
"My." Picard pomalu vešel; dveře se za ním zavřely. Skamene nevstal, Picard neusedl. "Vaše činy na Culinanu jsou naprosto neomluvitelné."
"Neomluvitelné."
"Správně."
"Naprosto."
"Přesně tak."
"Nikoliv zčásti nebo téměř neomluvitelné. Naprosto."
Picard dlouze vydechl. "Komandére, nepřišel jsem si hrát se slovíčky."
"To jistě ne," ostře přisvědčil Skamene. "Přišel jste mě odsoudit. Uvolnit mě ze služby. Předložit mi výklad světa podle Picarda. Není-liž pravda?"
"Je to pravda," odvětil Picard. Působil chladně a sebejistě. V žádném případě Skamenemu nedovolí, aby se mu znovu dostal pod kůži.
"I když je lživý."
"Svým důstojníkům nelžu."
Skameneho pohled se zatoulal na protilehlou stěnu místnosti.
"Ach tak. A co když jste říkal, že mé činy jsou naprosto neomluvitelné?"
"To je jen stěží lež."
"Stěžovali si velvyslanci na něco?"
Picard nic neříkal.
"Nebo obyvatelé Culinanu?" pokračoval. "Stěžovali si oni na mé činy? Ne, omlouvali je. Není to tedy naprosto neomluvitelné, že?"
"Ne," tiše připustil Picard. "Avšak Základní směrnice - "
"Hlásá nezasahování do vývoje společnosti. Společnost se vyvíjela směrem, který vytyčil nový vládce. Ten starý tomu stál v cestě. Pomohl jsem Základní směrnici. Pomáhám jí vždycky. Vždycky podporuji tu mizernou, čisťoučkou, úžasnou Základní směrnici, která tvrdí, jak je všechno svaté a nádherné."
Picard nikdy neslyšel, že by kdy Skamene souvisle vyslovil více vět než teď. Ale komandér je, navzdory ohnivému obsahu, odříkal mdle a monotónně. Jako by hovořil o pocitech někoho jiného, někoho, koho zná jen zběžně.
"Pozvedl jste fázer proti člověku," prohlásil Picard, "a vyhrožoval, že jej zabijete."
"No a?"
"A sebe také."
"O co vám jde?"
Picard užasle zavrtěl hlavou. "Jde mi o to, že příčetný člověk se tak nechová."
Skamene se na Picarda zadíval pozorněji.
"Příčetný? " otázal se.
"Správně."
"Domníváte se, že jelikož došlo k ohrožení života mého a prédorova, choval jsem se nepříčetně."
"Pravda."
"To je důvod, proč si to myslíte."
Picard neměl nejmenší tušení, kam hovor směřuje, nechtěl však dát najevo nejistotu. "Řekl jsem přece, že je to pravda. Nemám ve zvyku se opakovat."
Skamene zničehonic držel v ruce fázer. Picard nikdy neviděl nikoho tasit rychleji. V té chvíli ale byla rychlost toho činu pro kapitána jen podružná. Nejvíce se zabýval tím, že Skameneho fázer míří přímo na něho.
Picard uvažoval, že se natáhne ke komunikátoru a přivolá bezpečnost, ale i nejmenší pohyb by mohl Skameneho přimět vystřelit.
"Co," zeptal se Picard nejhlubším, nejvražednějším tónem, "si myslíte, že děláte?"
"Jako co to vypadá?" přívětivě odvětil Skamene.

"Vypadá to, jako když vyhrožujete svému kapitánovi fázerem, což se trestá polním soudem, komandére."

Hleděli na sebe a ani jeden nehodlal ustoupit.

"Tak že to vypadá?" Bylo zjevné, že Skamene se rád hodně opakuje, jako by tím kladl základy nějaké obhajobě. Picard hledal v jeho očích náznaky šílenství či projevy zoufalství. Nebylo v nich ale nic kromě bezcitného, ledového třpytu jako u někoho, kdo kompletně ovládá své rozhodování.

Bože, pomyslel si Picard, je to psychotik. Vyložený psychotik. Deanna to přehlédla. Psychologické profily to přehlédly. Je úplně pomatený a nikdo si to neuvědomuje. Teď mě zabije.

Pomalu odpověděl na Skameneho otázku. "Tak to vypadá."

"No," překvapivě družným tónem prohodil Skamene, "a co kdybych na vás mířil třeba prutem železa. Bylo by to vyhrožování?"

Picard se zamračil. "Cože?"

"Prutem železa. Asi takhle velkým." Lehce zamával fázerem. "Bylo by to vyhrožování?"

"Nijak zvláštní ne."

Skamene zničehonic otočil fázer a Picard si na chvilinku myslel, že se zastřelí. Pak zbraň spodem hodil kapitánovi, který ji s jistotou zachytil.

"Zdání klame," prohlásil Skamene. Lehl si na postel a ruce si složil pod hlavu. "Střelte mě."

Picard nevěřícně pohlédl na fázer a na Skameneho.

"Ne."

"Tak střelte do stěny," lhostejně jej pobízel Skamene. "Nebo do té malé bysty támhle. Lehké omráčení, je to jedno. Do toho."

Picard zíral na fázer. Zachvátila jej paranoia. Narafičil Skamene nějak ten fázer, aby při výstřelu vybuchl? Udělal to? Měl v plánu Picarda zabít, aby to vypadalo jako nehoda?

Pak Picardův zrak padl na ukazatel úrovně energie fázeru. Krčil se u dolního okraje červeného konce stupnice.

"Je vybitý," odtušil Picard a pomalu začínal vnímat pravdu.

"Tímhle fázerem jsem mířil na prédora Ryna," prohlásil Skamene a dál hleděl do stropu. "Než jsme se tam přenesli, měl jsem dost jasnou představu o tom, co budu možná muset udělat. Tak jsem si s sebou vzal skoro prázdný fázer. Mé dva výstřely ho dorazily. Na prédorovu hlavu jsem mířil prázdným fázerem."

Picard otevřel ústa a zase je zavřel. Pak řekl: "Vystřelil jste díru do zdi... ne," náhle se upamatoval, "to udělal Worf."

"Na můj rozkaz," přisvědčil Skamene. "Worf vystřelil tu díru. V mém fázeru nebyla energie ani na to, abych si ustřelil nos."

"A kdyby váš bluf prokoukl?"

Skamene pokrčil rameny. "Vymyslel bych něco jiného."

"Strčil jste ho k té díře."

"Moc ne. Stráže měly spoustu času ho zachytit," - teď se dokonce pousmál - "za předpokladu, že by chtěly. Možná se rozhodly nechat ho vypadnout, nebo ho dokonce ještě postrčily. To je víceméně jejich rozhodnutí, ne? Nezasahování."

Picard pomalu kýval hlavou. "Jste se sebou poměrně spokojený, viďte."

"Uspěl jsem."

"Překročil jste obvyklé postupy."

Skamene se zvedl na jeden loket. "Když překročíte obvyklé postupy a sesype se vám to pod rukama, jste pitomec. Když překročíte obvyklé postupy a funguje to, máte originální myšlení."

"Příliš to zjednodušujete."

"Vážně? Na Akademii nás učili Picardův manévr. Kdyby vás ten manévr stál loď, říkalo by se mu Picardův kiks nebo Picardovo bláznovství. Jste jen tak dobrý jako vaše výsledky, kapitáne. Úspěch vše odpouští."

"Snad. Ale já ne," podotkl Picard, zatímco jím prostupovala pravdivost Skameneho slov. "Vaše chování bylo znepokojivé. Komandér Riker by se takovým způsobem nezachoval."

Skamene se pomalu posadil a zdálo se, že teplota v místnosti poklesla o dvacet stupňů. "Víte," promluvil, "neustále mě někdo srovnává s komandérem Rikerem. Vy. Ostatní členové posádky. Už mi to opravdu začíná lézt na nervy."

Picard chvíli mlčel. "Jak mám vědět, že jste na prédora mířil právě tímto fázerem?"

Skameneho ústa se zkřivila do známého nepříjemného úsměvu. "Věřil byste slovu komandéra Rikera?"

"To by nebylo potřeba. Nikdy by neudělal to, co vy."

"Ne, to samozřejmě ne. Hrál by podle pravidel, a možná že velvyslanci by umřeli a Ryne by byl pořád u moci, ale hlavně že by bylo pravidlům učiněno zadost."

Picard si Skameneho pozorně prohlížel. V tom mladém muži bylo tolik zášti. Tolik vzteku. Pořád byl tak vyděšený, a přece vše, co dělal, sebemenší gesto, svědčilo o naprosté sebekontrole.

Měl vlastnosti kapitána. Vynikajícího kapitána, velkého stratéga, jenž by se mohl stát legendou.

Picard si byl ale jistý, že ho uvnitř cosi užírá. To mu oznámila už Troi. Ale o co jde? A lze se toho zbavit?

Ať to bylo cokoliv, určitě to nezničí, když Skameneho uvolní ze služby. Picard byl přesvědčen, že takový čin by jen stvořil další bariéru hněvu a odporu. Picard mohl Skameneho odstavit, jenže pak by Skamene odstavil Picarda. A Picard začínal mít jednoznačný dojem, že ho Skamene potřebuje - ať to komandér připustí, nebo ne.

"S ohledem na výsledky vašeho řešení obtíží na Culinanu vás s velkou radostí vracím na místo prvního důstojníka," prohlásil Picard. Jestli to Skameneho překvapilo, nedal to na sobě znát. "Nicméně," pokračoval kapitán, "tato záležitost není zapomenuta. Odložím rozhodnutí o konečném uspořádání a budu sledovat vaše budoucí chování. Vaše znovuuvedení do funkce má dvě podmínky."

Skamene trpělivě čekal.

"Za prvé," řekl Picard, "budete plně spolupracovat s poradkyní Troi. Oba máme pocit, že v sobě máte spoustu bolesti, s níž se nejste schopen vypořádat. Deanna vám může pomoci."

Picard čekal přemoudřelou odpověď. Místo toho Skamene jen kývl: "To udělám rád. A za druhé?"

"Za druhé - kromě extrémních případů sebeobrany už nikomu, absolutně nikomu nebudete vyhrožovat fázerem, ať nabitým nebo vybitým. Je to jasné?"

"Bez obav, kapitáne. Už bych to nikdy neudělal."

"Opravdu?" Z nějakého důvodu to Picarda neuchlácholilo.

"Samozřejmě." Skamene se usmál tím svým úsměvem. "Jednu taktiku nikdy neopakuji dvakrát."

Nastalo trochu moc dlouhé ticho; Skamene řekl: "Hned budu na můstku, pane. Pokud nemáte nic proti."

Picard přikývl a zamířil ke dveřím; pak se zastavil a prohlásil: "Má loď, Skamene. Mé postupy. Má pravidla."

Skamene mlčel. Když mluvil, bylo to se zaujetím, když to však nebylo potřeba, neříkal nic.

Picard vyšel z kajuty a když se za ním zavřely dveře, nemohl se zbavit jedné myšlenky.

Skamene možná ty fázery vyměnil. Jak mohl Picard vědět - skutečně vědět - že fázer, jímž Skamene mířil na Ryneho hlavu, byl vybitý? Picard zvažoval, že tomu muži nařídí další psychologické testy. A rozhodně ho bude bedlivě sledovat, velice bedlivě.

* * *

Picard stál v konferenční místnosti, jejíž stěny zdobily modely předchozích vtělení Enterprise. V porovnání s ladností NCC-1701-D vypadaly tak neforemně a omezeně. Přesto se jejich činy staly legendárními. Historickými.

Uvažoval, co řekne historie o kapitánu Picardovi. A co řekne o Skamenem?

Hleděl na hvězdy za okny.

Troi tvrdí, že je Skamene normální. Všichni ostatní říkají, že je blázen. I někteří z největších a nejpokrokovějších myslitelů světa byli svými současníky považováni za šílence. Různí jedinci snili o kulaté Zemi a o vakcíně, která ochrání lidi před nemocí tím, že je právě tou nemocí nakazí. A pokládali je za duševně choré nebo blázny - nebo nebezpečné kacíře.

Kdyby Picard žil v té době, byl by zastáncem pomatených snů takových vizionářů? Nebo by vstoupil do řad těch, kteří by se dožadovali jejich životů?

Kam by historie Picarda zařadila? Na kliniky se stříkačkou v ruce, kde by se navzdory všemu tradičnímu vědění snažil očkovat děti před pravými neštovicemi? Anebo by pod stropem Sixtinské kaple třímal štětec a maloval na Michelangelova mistrovská díla šaty a zakrýval tím nádheru umělcovy představivosti?

Picard se samozřejmě s genialitou setkal už dříve. Příkladem byl Wesley Crusher; zpočátku chtěl Wesleyho kvůli jeho věku odbýt a ignorovat jeho přínos. Bylo potřeba vlivu cizí bytosti, aby si Picard uvědomil, jaký má Wesley ve skutečnosti potenciál.

Poté si slíbil, že bude méně soudit věci jen na základě povrchních úvah. A přesto se teď ke Skamenemu choval úplně stejně.

Kdyby se komandérovi postavil do cesty, lidé by jej mohli vnímat se stejným opovržením jako ty, kteří tvrdili, že svět je plochý. Nebo by mohl předejít pohromě zaviněné šílencem v uniformě Hvězdné flotily.

Zatraceně, Troi tvrdila, že je normální.

Možná, že je. Možná je Skamene normální. Picard ale začínal mít pochybnosti o sobě.

V tom okamžiku zapípal kapitánův komunikátor. Stiskl ho. "Tady Picard."

"Tady poručík Worf. Obdrželi jsme zprávu, pane."

"Od koho?"

"Je přeposlaná přes Hvězdnou základnu 42, pane. Týká se komandéra Rikera."

Picardovi přeběhl mráz po zádech. "Co se děje?"

"Potíže v Ráji, kapitáne. A komandér Riker je přímo v nich."

Kapitola čtrnáctá

Změna počasí Rikera překvapila. Za několik vteřin si uvědomil, že překročil hranice útulné Hvězdičky. Zmizelo i slabé sluneční světlo, jež předtím procházelo revitalizovanou atmosférou, a nahradila je bezútěšná nicota. Nebyla úplná tma. Občas probleskla slabá záře měsíce. Nicméně prostředí, jež se rozkládalo všude kolem něho, mu připadalo jako dobrý kup pro peklo.

Peklo v ráji. Tento druh humoru by Jackson Carter ocenil.

Stále si pamatoval první vtip, který mu Jackson řekl, když byli ještě chlapci. Carter k němu rozrušeně doběhl a vyhrkl: "Slyšels to? Pošlou loď do slunce!"

"Slunce je příliš horké," podotkl mladý Will Riker.

"To jo, ale," spiklenecky prohlásil Carter, "oni tam poletí v noci. " Pak se ohromně rozchechtal Rikerově zmatenému výrazu.

O několik let později Riker odešel; bylo mu sedmnáct. Jeho odjezd byl kombinací frustrace z otce a nutkání vydat se směrem, který byl jeho životu jistě předurčen. Příteli Jacksonovi bylo devatenáct. Zapřísahali se, že zůstanou v těsném kontaktu a nikdy se nepřestanou o toho druhého zajímat. Byl to takový ten slib, který dáváte a navzdory svým nejlepším úmyslům už při tom víte, že ho nesplníte.

Patnáct let, pomyslel si Riker. Bože, patnáct let, a už to bude šestnáct. Kam se ta léta poděla?

Věděl, že jeho léta se poděla do kariéry. A Carterova? Jeho léta se proměnila ve Štěpánku. Štíhlý, veselý milník jeho

života.

Jaký otec bych byl já? uvažoval. S jistotou věděl, že lepší než ten jeho.

No ale na druhou stranu, když vzal v úvahu, jak se věci kolem něho mají, jen stěží si dokázal představit, že si najde čas nalézt ženu, oženit se s ní a zplodit dítě. Co se tedy pouští do kritiky vlastního otce, když sám ani necítí potřebu se nějakým otcem stát?

To všechno se mu honilo hlavou, zatímco se teréňák valil neutěšenou krajinou Ráje. Pneumatiky drtily hrubou zemi, již pokrýval sníh. Jeho vrstva byla v tomto místě tenká, jen pár centimetrů. Sníh padal většinu dne, když však teplota poklesla, sněžení ustalo. Zvedl se prudký vítr, rozfoukával a vířil vločky a vytvářel souvislý bílý závoj. Riker ve snaze udělat si představu o oblasti před sebou neklidně zamžoural, krajina mu však připadala prázdná a bez života.

Ani stopy po přátelích či jejich vozidle.

Rozsvítil světla a mlhou se prořízly silné paprsky oslnivého jasu. Zem tu byla úplně rovná a výhled měl jasný, tedy alespoň v dosahu světlometů.

Teplota v kabině byla navzdory sílícímu mrazu venku stálá. Přesto si Riker přitáhl kabát těsněji a hlavu zabořil hlouběji do kapuce. Vydechl a sledoval, jak se mu před obličejem sráží pára. Vytvaroval ústa do tvaru O a několikrát foukl; s rezervovaným pobavením pozoroval, jak jeho dech vytváří pomalu odplouvající kroužky.

Skřípání motoru bylo zpočátku ohlušující. Nyní, po více než hodině cesty, se proměnilo v pouhý hukot na pozadí. Sotva si ho uvědomoval. Když na něj pomyslel, pohybovalo se to v rovině vděčných díků, že ta zatracená věc konečně funguje.

Hukot jej ukolébal do falešného pocitu bezpečí, když tu teréňák zničehonic vjel do trhliny.

Riker netušil, kde se tam vzala, a ani si plně neuvědomil, že tam vůbec je. Věděl jen, že se vozidlo najednou naklání doprava. Vymrštilo ho to vpřed, narazil do čelního skla a skutálel se ke straně. Zády dopadl na stěnu a pak už jen věděl, že má chodidla nad hlavou.

Zatímco se jako blázen drápal na nohy, motor zaníceně běžel dál a neochvějně otáčel koly.

Vůz sklouzl do strany, zachytil se na okraji trhliny a přechodně na něm balancoval.

Riker se vrhl k řízení, neboť si nebyl jistý, jak hluboká ta trhlina je a nijak netoužil osobně okusit její tajemství. Za čelním sklem krátce zahlédl, že na něho hledí černočerná tma, a prudce strčil ovládací páku dopředu. Kola poslušně změnila směr otáčení a vozem se rozezněl sténavý, skřípavý zvuk. Vozidlo sklouzlo o kus níž a Riker si chvíli myslel, že se sveze rovnou do trhliny.

Pak se kola zachytila podloží a teréňák vycouval. Riker viděl, že se trhlina vzdaluje. Vzpomněl si, že na Hoodovi jednou senzory přímo před lodí zaznamenaly nezmapovanou černou díru; bylo to opravdu na poslední chvíli. Loď s jekotem přešla na plný zpětný chod. Riker spatřil obrys té zrůdnosti - ne na obrazovce, ale na počítačem vytvořeném obrázku - jež ležela před nimi. V té chvíli měl pocit, že hledí do chřtánu zkázy, který je na poslední chvíli vykašlal.

Teď se tak cítil znovu.

Počkal, až se vzdálí o několik metrů, zpomalil a zastavil. Zatímco motor běžel naprázdno, Riker si vzal trikordér a odsunul dveře.

Náraz větru jej překvapil; přes spodní polovinu tváře si přetáhl ústní a nosní štít, svou pleximasku. Hleděl do tmy skrz ochranné brýle, připevněné ke kapuci jeho nepromokavé bundy.

Pomalu došel k trhlině, trikordér v činnosti. Vítr kolem něho vířil sníh a když oblohu nad ním rozťal blesk, Riker nadskočil. Pohlédl k nebi a nikoliv poprvé uvažoval, co to k čertu Cartera posedlo, že si ze všech planet vybral k životu právě tuto.

Protože nechtěl změknout jako ty. Komandér tu odpověď zavrhl a podíval se na trikordér. Údaje odečítané z přístrojů nebyly na Ráji spolehlivé, pokud se nesbíraly z bezprostřední blízkosti. S pomocí ustálených hodnot z trikordéru a světlometů vozidla, které na zem vrhaly tajuplné stíny, přistoupil Riker k okraji trhliny tak blízko, jak se jen odvážil. Hledal stopy druhého teréňáku a modlil se, aby nic nenalezl.

A přesně to také našel: nic. Ze dna trhliny nepřicházely žádné údaje o ztraceném vozidle a Riker si s úlevou vydechl.

Pokud ale nebyli v trhlině, museli být za ní. Doufejme. Trikordérem určil, jak daleko doprava a doleva se trhlina táhne. Pak se vrátil do vozu, přeřadil na pohyb vpřed a odjel patnáct metrů doleva, aby měl na průjezd kolem trhliny dost místa. Objel ji a znovu se vydal na cestu.

Příliš chvátal a kvůli spěchu nedával pozor. Nebude Carterovi vůbec k ničemu, když se v průběhu zachraňování zabije.

Teréňák se valil houstnoucí tmou.

* * *

"Vy jste zavolal Enterprise!"

Masters byl ztělesněním bezmoci a hněvu. V jeho kanceláři seděl Vernon, ruce poklidně založené na prsou.

"Jak jste to mohl udělat!" křičel Masters. "Podívejte, asi tu něčemu nerozumíte." Pokusil se ovládnout a mluvit s tímto zjevně rozumným mužem rozumně. "Každý, kdo se dostane do takovéto situace... všichni si uvědomujeme rizika. Všichni víme, co se musí dělat. Všichni víme, k čemu může dojít. A naučili jsme se, že naším nejvyšším zájmem je blaho celé kolonie. Riskovat lidi, kteří by hledali další lidi, zvlášť, když nastává noc - to jsme prostě udělat nemohli. Vyhlídky byly příliš špatné."

"Ne pro kapitána Rikera," sebejistě prohlásil Vernon.

"Přesně! Člověka, který nežije na teraformovaném světě, nepřimějete pochopit místní rizika a nároky."

"Enterprise nám může pomoci."

"A co máme dělat my!" zařval Masters. "Vždycky, když nastanou potíže, máme volat o pomoc? To od nás čekáte?"

"Čekám," řekl Vernon, "že tu Enterprise bude co nejdříve. Jakmile se tak stane, můžete všechny otázky směřovat ke

kapitánu Picardovi. Dovolte mi vysvětlit, pane Mastersi, že obdivuji vašeho průkopnického ducha a odhodlání. Právě oddanost a hrdost podobné těm vašim umožnily lidstvu dostat se tak daleko. Ale i když velice obdivuji úsilí lidstva, také vyznávám Bibli. A v té stojí: 'Pýcha předchází pád, domýšlivost klopýtnutí.' Nedopustím, aby vaše pýcha a domýšlivost byli zodpovědní za pád kapitána Rikera. Nebo kohokoliv jiného. A pokud nesouhlasíte, tak mě to mrzí, ale můžete si o tom promluvit s Enterprise."

Masters bodl k Vernonovi prstem. "To není jejich věc."

Vernon na něho chladně pohlédl. "Už je."

* * *

Riker si zkontroloval polohu, aby se ujistil, že směřuje k cíli. Poslední, o co stál, bylo ztratit cestu k místu, kam se má dostat.

Ne, tady je. Neodbytné blikání na mapě, a sonda je stále v dáli. Už přejel asi polovinu oblasti a se směsicí strachu a úcty vzhlížel k nebi.

Vypadalo živě, jako by se mu smálo.

Cítil, jak v něm narůstají obavy, o přátele, o sebe samotného. Měl pocit, jako by byl nahý a sám v prázdné pustině. Představoval si, jak pokrytý ledem a opřený o volant hledí mrtvýma očima do nicoty. A dovnitř hledí zarudlé oči, jež se vznášejí nad párem masivních čelistí, z nichž vystupují zuby velké jako jeho prsty.

A pak, nějak, z důvodu, jenž nebyl schopen pochopit, obavy zmizely. Hlavou mu jako motýl proletěl malý, pokojný, prchavý obraz, zbavil jej strachu a vyštval tu hrůzostrašnou představu. Jen problikl a zmizel. Ale stačilo to.

Nevzdávej to, Rikere, povzbudil se. Najdeš je a vrátíš se přesně na večeři.

Před ním cosi stoupalo k nebesům. Už se tam nerozprostíral ohromný prostor rozvířené prázdnoty. Kdesi v dálce stoupaly od linie obzoru obrovské rozeklané útvary. Jako zuby v otevřené tlamě.

Skryté vrchy. Místo, před nímž ho Carter varoval.

Tam ale sonda jistě nebude. To by bylo šílenství. Riker zrakem přelétl elektronickou mapu a samozřejmě, našel na ní Skryté vrchy a vyznačenou polohu umístění sondy, která se nalézala několik kilometrů před pohořím. Což znamenalo, že vidí-li Vrchy, sonda už jistě nemůže být moc daleko.

Vzápětí, daleko před ním, světla na něco narazila.

Nejasný obrys druhého teréňáku.

Zapraskal blesk a nebesa se zasmála.

Kapitola patnáctá

Zatímco Pějící nebesa tančila v mihotavém souzvuku, Deannu Troi zamrazilo a otřásla se. Zamrazilo ji z obav, odporné představy smrti a zmrzlé prázdnoty.

Zareagovala okamžitě a instinktivně. Otevřela mysl, pojala strach do sebe, laskala jej a vrhala na něj měkké světlo naděje a odvahy. Vzápětí pocítila, jak strach odplouvá a střídá jej klid a vyrovnanost. A najednou to lehké tepání v mysli zmizelo.

Nikdo neznal mysl Deanny Troi tak dobře jako Deanna Troi. Ani na okamžik nezapochybovala, kdo je zdrojem toho záblesku nouze.

"Wille," šeptla, i když to možná vůbec nevyslovila nahlas. Nicméně doopravdy zašeptala. Zkrátka věděla, že navzdory vzdálenosti, kterou se Enterprise snaží zdolat warpem sedm, se její mysl nějak otřela o Rikerovu. Ať byl v tomto okamžiku kdekoliv, byl vyděšený a polekaný - ale ne sám. "Nikdy nejsi sám," zašuměla.

Myslí se jí rozléhaly silné a pronikavé tóny Pějících nebes. V duchu jí proplouval obraz Willa Rikera a dával jí vnitřní mír a vyrovnanost. Byl pro ni jako skála...

Skála. Myšlenky se jí nechtěně zatoulaly ke Skamenemu.

Přemýšlela o něm, o síle jeho aury, o běsnící síle jeho duše. Pohyboval se jako tekoucí sklo, hladce a jasně. Ani jeden zbytečný pohyb, ani jedna zbloudilá myšlenka. Čirá, kontrolovaná energie.

Co k němu cítila? Překvapeně zjistila, že v záhybu sukně stále nosí tu šachovou královnu. Zvedla ji a zahleděla se na ni. Co cítila?

Královna měla takovou moc, mohla udělat tolik věcí, mohla dosáhnout takových úspěchů!

Avšak nebyla nejmocnější figurou na hrací desce. Její ztráta neznamenala konec hry. To král, který se mohl pohybovat jen o ubohé jedno políčko, představoval skutečnou moc na šachovnici.

Mohla se pohybovat tolika směry. Mohla udělat tolik věcí, ukořistit krále... Ukořistit?

Jak se jí to slovo dostalo do hlavy? Nepřála si ho ukořistit. Chtěla mu jen pomoci. Nebo ne?

Najednou si uvědomila, že jí v mysli cosi chybí. Byla to hudba. Ta jemná hudba, symfonická hudba, nádherné seskupení tónů, které tvořilo hudbu Pějících nebes - hudba, jež jí říkala, že její duše je v harmonii s tělem - umlkla.

Viděla duhové vzory, ty na ni ale nevolaly. Pokusila se znovu nabýt rovnováhu, a objevila se před ní Skameneho tvář. Nedokázala se soustředit, nedokázala dosáhnout svého nitra.

Za ní se ozvaly tiché kroky. Otočila se a čekala, že uvidí Beverly Crusherovou. Nebyla to ona.

* * *

O pár minut dříve...

Můstek Enterprise byl plný napětí, všichni se u stanovišť lehce nakláněli, jako by ten dodatečný pohyb vpřed mohl nějak přimět velkou loď třídy Galaxy, aby k cíli dospěla rychleji.

Pouze dva jedinci zaujímali jinou pozici. Jedním z nich byl samozřejmě Dat, jenž si se strojovou výkonností plnil povinnosti u operační konzole. Věděl, že Enterprise letí komandéru Rikerovi na pomoc nejvyšší rozumnou rychlostí. Nyní bylo zapotřebí pouze setrvat ve stavu vrcholné připravenosti, kdyby bylo nutné něco udělat.

Tím druhým byl Skamene. Seděl v křesle, prsty složené do stříšky, a nic neříkal. Myšlenky si nechával pro sebe.

Picard spolkl nutkání přeptat se Wesleyho na směr lodi. Podle chlapcova ostražitého držení těla a soustavných pohledů na panel poznal, že loď drží správný kurz i rychlost. Též se zdržel dotazu na Data, jaký je předpokládaný čas jejich příletu, neboť bylo možné, že se naposledy ptal teprve před pěti minutami.

Vstal, rázoval můstkem a zakoušel nával bezmoci. Kdysi před staletími trvalo osadníkům týdny i měsíce, aby v krytých vozech přejeli celé Spojené státy. Teď měli techniku schopnou stvořit vozidla, která takovou vzdálenost překonala doslova v okamžiku.

Pořád to bylo pomalé. Picard chtěl nařídit warp osm, ten byl však vyhrazen nouzovému manévrování a při dlouhodobém užívání mohl způsobit poškození konstrukce. K čertu s warpem osm, dejte mi warp osmnáct. William T. Riker, můj zástupce, můj přítel, má potíže.

Pomyslel na Borgy a neuvěřitelnou rychlost, s níž cestovali mezi hvězdami. Pomyslel na Q, jenž patrně dokázal vše pouhou myšlenkou a úšklebkem. Avšak Borgové byli zlovolní, bezduší dobyvatelé a Q byl zkrátka idiot. Jaká to je kosmická nespravedlnost, že takové hanebné bytosti mají takovou moc, zatímco Enterprise, bojovnice za dobro, je spoutána technickými omezeními.

Kdo ví? Možná Borgové pokročili příliš daleko a příliš rychle, a vzdali se vlastních duší kvůli mechanickému, nelidskému přiblížení se duchovnu. A Q... nuže, kdo ví? Ať má Q moc jakou chce, pořád je to idiot.

Ne že by ty myšlenky Picarda nějak vytrhly.

"Přehrajte znovu tu zprávu, poručíku," nařídil zničehonic.

Worf si s ním vyměnil pohled. Oba zatraceně dobře věděli, že tím ničeho nedosáhnou, Picard pak ale bude mít alespoň pocit, že něco dělá.

"Přehrávám, pane," klidně potvrdil Worf.

Prsty přelétl přes hladký, chladný panel a o chvilku později vyšel z reproduktorů skřípavý, nervózní hlas.

"Enterprise nebo jakékoliv lodi v dosahu teraformační kolonie Ráj. Nastala nouzová situace. Tři lidé se ztratili kdesi za hranicemi města Hvězdička a kapitán Riker hodlá - v této chvíli se už tak stalo - zabavit další terénní vozidlo a hledat je. Stav počasí a poměry na planetě činí jeho šanci na návrat nepříliš slibnou. Žádám vás o pomoc. Zde je teraformační kolonie Ráj."

Zpráva se ještě dvakrát opakovala, což Picardovi připadalo deprimujícím způsobem zábavné. Kdyby přece nějaká loď to volání zachytila, bylo by to hned napoprvé. Volající se však nepochybně cítil stejně jako Picard - ničila ho neschopnost jednat a udělat vše, co je možné.

Kapitán Riker? "Date," přikázal řízně, "ověření hlasu. Identifikovat."

Dat zprávu vložil do operačního panelu a za deset vteřin měl odpověď. "Geofyzik Vernon Detwiller," konstatoval. "Člen posádky Enterprise."

"Jeden z těch tří, kteří s komandérem Rikerem letěli na Ráj," poznamenal Picard.

"Ano, pane."

Picard přikývl. "No, to sedí," i když o autenticitě zprávy nebylo mnoho pochybností.

Vstal z velitelského křesla, protahoval si nohy a snažil se nedávat najevo nervozitu. Poslední věcí, které si měla být posádka vědoma, byla skutečnost, že jste znepokojeni.

Náhle pocítil potřebu promluvit si s Troi. Možná uvidí věci z jiné perspektivy. Možná - což bylo přinejlepším přehnané - by se jí mohlo podařit mít nějaký pocit o tom, jak se komandéru Rikerovi daří. Běžně by takovou dovednost jejím silám nepřipisoval. Ale Troi s Rikerem mají velice zřejmé... jak tomu říkají?

Usmál se. Porozumění. Tohle slovo používali. Možná by to porozumění mohlo překročit známé hranice mentálních schopností.

Avšak nebylo to něco, o čem by rád hovořil otevřeně.

"Máte velení, komandére Skamene," pokynul mu energicky a odebral se do pracovny.

Ve chvíli, kdy zmizel a Skamene se posadil do velitelského křesla, Worf poodešel od stanoviště a tiše prohlásil: "Jsem ohromen."

Skamene k němu vzhlédl skutečně zmaten. "Čímpak?"

"Vaší přítomností na můstku. S ohledem na incident na Culinanu bych předpokládal..."

"Ze se ze mě stane persona non grata? Prostě," pousmál se Skamene, "jsme si s kapitánem trochu popovídali. Povězte, Worfe, souhlasíte se způsobem, kterým jsem se problému zhostil?"

"Dosáhl jste cíle. Váš postup byl přímočarý a osvěžujícím způsobem prostý - " odmlčel se a s lehkým odporem dodal: "lidského strachu."

"Děkuji. Hlavně, že to funguje, že?"

"Účel světí prostředky," přisvědčil Worf.

"Machiavelli," přikývl Skamene.

A Worf zavrtěl hlavou. "Qumwl."

"Cože?"

"Qumwl. Qumwl Nesmírně Nezapomenutelný byl synem Kahlesse Nezapomenutelného. Qumwl vymyslel mnoho přísloví, která se stala základem klingonského myšlení a dodnes se opakují. Jako třeba 'Pomsta se má nejlépe podávat chladná.'"

"Běžící muž může za jedinou noc podříznout tisíc hrdel?" zeptal se Skamene.

"Ano. Ale někdo říká čtyři tisíce."
Dat je u operační konzole nemohl nezaslechnout a přidal se: "Jen hlupák bojuje v hořícím domě?"
"I to je od Qumwla," informoval jej Worf.
A Wesley se otočil a řekl: "Kdo jinému jámu jámu, sám do ní sám?"
Zírali na něho.
"Kormidluj loď, kluku," odbyl jej Skamene.
* * *
Z pracovny si Picard Deannu Troi už kontaktovat dovolil. Na volání ale nikdo neodpovídal.
Opřel se a zamračil se. Kde by mohla být? Nejspíš ve sprše. Tam by asi sotva měla u sebe komunikátor. Přesto...
"Počítači," přikázal, "kde je poradkyně Troi?"
"Simulátor tři," dočkal se okamžitě odpovědi.
Komunikátor tedy na sobě má. No... možná nadešel čas zabít dvě mouchy jedním kamenem. Přivolat Deannu na můstek a zároveň zajistit, že s ní Skamene stráví nějaký čas. Čas, který by novému prvnímu důstojníkovi jedině prospěl.
Dotkl se komunikátoru. "Komandére Skamene. Věnujte mi chviličku, prosím."
Zatímco Skamene vkráčel do pracovny, osazenstvo můstku po sobě vrhalo překvapené pohledy.
"Myslíte, že má potíže?" chtěl vědět Wesley.
"To nevím," odvětil Worf a zmlkl. "S ohledem na to, že o tobě tehdy mluvil s takovým despektem, nemusí tě to podle mě znepokojovat."
"No ale..." Wesley se zahleděl na hvězdy před sebou. "To bylo předtím, než jsem se něco dozvěděl. Jako třeba to s jeho otcem a podobně."
Worf se zamračil. "I s jeho matkou."
Wesley se obrátil. "I s matkou? O tom mi nevyprávěl. Chudák."
To tedy bylo zatraceně zvláštní, pomyslel si Worf. Jestli se Skamene zmínil Wesleymu o své minulosti, proč popisoval jen otcovu smrt a ne matčinu, když při útoku zemřeli společně? "Praporčíku Crushere..." začal.
V tom okamžiku vyšel Skamene z pracovny. "Vrátím se za několik minut."
Jeho příchod Worfovi připomenul, že slíbil, že o záležitostech, které se týkají Skameneho minulosti, nebude hovořit. Když tedy komandér odešel a Wesley se zeptal: "Co jste chtěl říct, pane Worfe?" Klingon jen zavrtěl hlavou.
"Nic," zaduněl. "Nic důležitého."
* * *
Když se Skamene postavil nad Deannu, právě se škrábala na nohy. Podal jí ruku.
"Nádhera," řekla, zatímco se napřimovala.
"Víc než nádhera," podotkl tiše a významně.
Chvíli stáli proti sobě a Deanna se cítila výrazně nepříjemně. Dosud se jí nepodařilo nabýt duševní rovnováhy a Skameneho blízkost jí v tom nepomáhala. "Co pro vás mohu udělat, komandére?" otázala se.
Palcem trhl ke stropu. "Kapitán vás chtěl vidět. Zkoušel vás volat, ale nedočkal se odpovědi."
Pohlédla na svůj komunikátor. "Byla... jsem duchem jinde," vysvětlila. "Volání jsem neslyšela. Až ho uvidím, omluvím se mu."
"Počkejte," zarazil ji. "Není kam spěchat."
"Myslím, že je."
"Myslím," částečně jí zastoupil cestu, "že není."
Chvíli stála a prohlížela si ho. "Nevážím si výhrůžek, komandére."
Jeho zmatek byl opravdový. "Výhrůžek? Já vám nevyhrožuji."
"Co tedy děláte?"
"Potřebuji poradit." O krok k ní přistoupil. "Skutečně poradit."
Deanna se ani nehnula. "Co máte v úmyslu?"
"To víte."
"Vyděsit mě," prohlásila. "Zastrašit mě."
Pousmál se. "Daří se mi to?"
"Ne. Protože vím, že byste mi neublížil." Nastalo dlouhé mlčení. Když nic neříkal, Troi z něho nemohla získat nic než stále stejný, rozčilující klid.
Rychle pohnul rukou a Troi bezděčně ucukla. V ruce však držel pouze černého krále. Očividně si ho vzal zpátky.
Držel ho a pozorně si jej prohlížel. Zdálo se, že nedbá na krásu, kterou kolem nich vyčaroval simulátor. "Král," podotkl.
Zvedla svoji figurku. "Královna."
"Šach."
"A mat," uzavřela.
Pomalu přikývl a obešel ji. Ani se příliš nepřiblížil, ani se příliš nevzdálil. Podobal se měsíci, který obíhá planetu.
"Odpovězte mi na otázku," vyzval ji. "Když vy odpovíte na mou," odvětila. "Dobrá. Šach a mat. Mat. Máte někoho?"
To nečekala. Přimhouřila oči. "Očividně jste obeznámen s lodními záznamy," odpověděla zvolna. "Měl byste to tam zjistit."
"Vaše minulost je útržkovitá," namítl. "Tajemná. Cizokrajná. Jako vy. Máte?"
"Mám?"
"Máte někoho?"
"Nabízíte se? " otázala se toho klidného muže, toho černého krále.
Zastavil se. "Ano."

Zamyšleně si promnula bradu. "Myslíte to vážně."
"To vždycky."
"Ne, nikoho nemám."
"Už ano."
Řekl to s tak pevným přesvědčením, s takovou jistotou, že se musela hodně snažit, aby nepřikývla a neřekla: "Samozřejmě, máte pravdu." Místo toho se na něho zahleděla a zeptala se: "Jen tak?"
"Takhle já dělám všechno. Jen tak."
"Smím se zeptat proč?"
"Proč vy? Proč já?" Dvakrát kývla v odpověď na obě otázky a vždy klidný, vždy pozorný Skamene řekl: "Nevím. Možná proto, že když se vám podívám do očí, jejich temnota ze mě snímá trochu té mé. Možná proto, že se nosíte tak hrdě. Možná proto," napjatě otáčel králem v rukou, "že chci zjistit, jestli vás dokážu udržet v šachu."
"Výzva."
"Přesně tak," vydechl. "Ano. Výzva."
"Přiznáváte temnotu, kterou nosíte v sobě?"
"Přijímám ji. Miluji ji. Nic jiného nemiluji."
"Ani mě?" namítla. "Ani mě nemilujete a přesto se mi nabízíte za partnera?"
"Partnerství a láska nemají nic společného," odvětil. "Partnerství je dobývání. Partnerství znamená být schopen říci: 'Převzal jsem život této osoby a přijal jej jako nejdůležitější věc pro svůj život.'"
Založila si ruce na prsou a lehce naklonila hlavu; v očích jí jiskřily barvy Pějících nebes.
"Tomuhle věříte?"
Usmál se, tentokrát otevřeně, až ukázal zuby. "Možná. Možná ne. Ale zní to sakra dobře, ne?"
"Zní to děsivě."
"Děsím vás?" chtěl vědět.
"Ne. Jen jedna věc mě děsí."
"A to jest?"
"Já."
Se zájmem se na ni zahleděl. "Skutečně?"
"Možná. Možná ne."
Zasmál se tím vykloubeným, nepříjemným smíchem. "Ale zní to sakra dobře."
"Nemohu být vaší partnerkou," prohlásila.
"Přece mi chcete pomoct, ne? Chcete vyléčit," udělal neurčité gesto, při němž mával prsty, "temnotu v mém nitru."
"Ano. Náš vztah ale nemůže být takový."
"Proč ne?" Byl blízko, hluboko v jejím soukromém prostoru. Téměř se mohla dotknout síly jeho osobnosti. "Máte závazky vůči někomu jinému?"
"Závazky ne."
"Tak co - "
"Je tu..." Má mu to přiznat? Jen zřídka to dokázala přiznat sama sobě. "Je tu... někdo jiný. Někdo, kdo... naplňuje mou mysl. Kdysi jsme si byli blízcí. Možná zase budeme... až bude připraven. A já taky. Do té doby budeme žít a měnit se, a možná se budeme měnit společně. Možná ne. Ještě se ale nemůžu přimět odvrhnout tu možnost."
"Zníte zmateně. Že by empatička přiznávala, že nezná vlastní mysl?"
Usmála se. "Když je v tom láska, i z nejsilnějších empatiků se mohou stát nejukňouranější mimina."
Pomalu přikývl. "Je na téhle lodi?"
"Ne."
"Znám ho?"
"Svým způsobem."
"Poradkyně," povzdechl si, "nechci hádat. Kdo je to?"
"Komandér Riker."
Tvář se mu nezměnila, výraz se ani nepohnul. Pokusila se zachytit, co cítí, byla tam ale jen ta neutuchající, neochvějně pulzující síla. Zlobí se? Chápe to? Nepoznala to. Ovládal se ale pozoruhodně.
"Aha. No... jsem za vás oba moc šťastný," prohlásil rozhodně. Dokonce se pak i trochu usmál. "Podle toho, co jsem slyšel, je to výjimečný muž."
"Ano."
"Tak výjimečný, že se o něho zajímá mnoho žen."
Troi měla nepříjemný pocit. "Je velmi oblíbený."
"A to by žena jako vy nestrpěla."
Mlčela.
"Já," tiše se vemlouval Skamene, "bych si vás, a pouze vás, vážil navždy."
"Jako své trofeje."
"Záleží na tom?"
"Ano," odpověděla. "Mně ano."
Zvolna přikývl. "Ano. Ano, zřejmě záleží."
Otočil se a vydal se k východu ze simulátoru; Troi na něho zavolala: "Komandére, měli jsme přece dohodu."
Zastavil se a aniž by na ni pohlédl, vyzval ji: "Do toho."
"Tam na planetě... řekl jste, že jste zemřel už před lety. Co jste tím myslel? Souvisí to nějak s Ianni?"

Teď už se na ni podíval, očima pevnýma a lesklýma. "Je mi líto. To jsou dvě otázky."

Vyšel ze simulátoru, než mohla cokoliv říct.

Troi krátce uvažovala, jestli měla jednat jinak, pak si však uvědomila, že to by nebylo možné. Nemohla nijak podporovat jakoukoliv náklonnost z jeho strany, aby to bylo zároveň alespoň trochu etické - ani v zájmu pomoci jeho uzdravení.

Uzdravení z čeho?

Ta otázka se jí v hlavě vznášela bez odpovědi. Co to v sobě měl, že ho to před ní tak uzavíralo? A před ostatními? Co to bylo?

* * *

Skamene seděl v kajutě, tvář jako nehybnou masku. Hleděl na obrazovku počítače, která stála na jeho stole, a poklidně nařídil: "Počítači - služební záznam, William T. Riker."

Poslušně se objevily údaje o Rikerovi. Skamene je přeletěl očima a vše si vrýval do paměti. Ne že by ho to tak zajímalo, ale nemohl si pomoci. Radosti a strasti absolutní paměti: z vaší hlavy se stává skladiště všeho, co jste kdy viděli. I věcí, které byste raději zapomněli.

Neprošel si Rikerův záznam dříve, protože věděl, že komandér nebude na lodi. Teď si uvědomil, že to byla chyba.

"Obraz," přikázal Skamene.

Na obrazovce se objevila Rikerova fotografie. Obrázek byl podle hvězdného data pořízen, když Riker poprvé vstoupil na palubu. Vypadal smrtelně vážný, jako by uvažoval o veliké odpovědnosti, která na něm spočine. Pohled měl pronikavý, oholenou tvář odhodlanou a neústupnou.

Skamene na něho chvíli hleděl a pak si vedle něho představil Troi. Opravdu tvořili pěkný pár. Silný, jistý.

V duchu viděl Troi v Rikerově objetí, vykresloval si složitý výjev intimity.

Napřáhl pravici, zaťal ruku v pěst a švihl jí k malé obrazovce.

Pěst se zastavila centimetr před Rikerovou tváří.

Pomalu se začal znovu ovládat, spustil ruku a tiše pronesl: "Nemohu se dočkat, až vás poznám. Máme si hodně o čem povídat."

* * *

Deanna Troi vypadala znepokojeně, což Picardovi připadalo divné, neboť obvykle byla nejvyrovnanější osobou na lodi.

"Chtěl jste mě vidět, kapitáne?"

"Ano," odvětil rychle a nesmlouvavě opět ukáznil své myšlenky. "Samozřejmě víte, že se náš komandér Riker dostal do obtížné situace." Přikývla. "Já se tedy ptám," pokračoval, "do jaké míry dokážete své schopnosti směrovat?"

"Nechápu, kapitáne."

Otočil obrazovku počítače. Zobrazovala kulovitý objekt. "Studoval jsem údaje o Ráji. Atmosféra se téměř podobá mlhovině. Pokud nebudeme přímo nad člověkem, kterého hledáme, většina našeho senzorového vybavení bude nepoužitelná. Spojení mimo Hvězdičku, v níž už byla atmosféra obnovena, je prakticky nemožné. Dokonce i přenos hmoty je velice obtížná záležitost. Je závislý na okamžitém stavu atmosféry. Podle mých informací tam má osmdesátiprocentní úspěšnost."

"Což znamená, že dvacet procent je neúspěšných." Přikývl. "A když se jedná o transportéry, neúspěch znamená smrt. Nebo hůř," dodal a vzpomněl si na několik případů, kdy na vlastní oči viděl politováníhodné výsledky, které mohou provázet nesprávnou integraci molekul. "Upřímně, vidím to jedině tak, že dolů pošleme raketoplán, který vizuálně prozkoumá oblast, a budeme doufat, že komandéra najdeme tímto způsobem. A doufal jsem - "

"Uvažoval jste, jestli bych nemohla fungovat jako policejní pes, že?" zeptala se s úsměvem. "Pochybuji. Kdybych byla dostatečně blízko, mohla bych vycítit komandérovy hlavní pocity, nemyslím si ale, že bych mohla ukázat a konkrétně říct: 'Je támhle.' A právě to doopravdy potřebujete."

Nedodala, že úplný Betazoid by se mohl napojit na Rikerovu mysl a shromáždit veškeré užitečné informace - bezmála vidět svět jeho očima a říci kapitánovi vše, co k nalezení ztraceného prvního důstojníka potřeboval.

Nebylo však třeba se o tom zmiňovat či zdůrazňovat vlastní občasné pocity méněcennosti.

Picard přikyvoval. "Chápu. Přesto se musím zeptat, jak blízko je dostatečně blízko? Například - "

"Jestli ho cítím teď? Zatímco mluvíme?"

"Ano." Po chvilce dodal: "Nejsem si jistý, jak moc je ta otázka osobní, je však důležité to vědět."

"To samozřejmě je," přisvědčila tiše. "Cítím... nejsem si jistá. Když jsem byla v simulátoru, krátce... myslela jsem si, že jsem se myslí otřela o jeho. Na tuto vzdálenost by to bylo nepravděpodobné. Kdyby byl komandér Riker cvičený telepat, bylo by to jiné. Avšak takto, kdyby si zbloudilá myšlenka nalezla cestu ke mně, byla by to pouhopouhá shoda okolností."

"Shoda okolností? Nebo něco víc?"

Usmála se. "Kapitáne, tohle už začíná být osobní."

"Nechtěl jsem na vás naléhat," omlouval se.

"Ale chtěl," odvětila, v hlase jí však zaznělo pobavení. "Nemáte rád volně visící konce. A vztah mezi mnou a komandérem vnímáte jako takový konec, který byste rád svázal."

"A vy ne?"

S úsměvem sklopila zrak, překvapená tím, že ji ta prostá otázka trochu uvedla do rozpaků. "Vesmír je podivné a úžasné místo, kapitáne," odpověděla. "Je v něm mnoho možností. Může se stát cokoliv."

"Cokoliv," souhlasil. "Včetně toho, že najdeme komandéra Rikera. A to také uděláme, poradkyně, můžete se vsadit."

Vzhlédla a Picardovi připadala velice zranitelná. "Cítí se velmi vyděšeně a opuštěně, kapitáne."

Natáhl se a vzal ji za ruku, kterou pak pevně sevřel.
"Není sám, poradkyně. I když komandér Riker... Will není telepat, ví... že jsme s ním. Že vy jste s ním. Kromě toho, Will Riker je jedním z nejsamostatnějších lidí, které jsem kdy poznal. Vyrůstal v prostředí, které sice nebylo tak nehostinné jako Ráj, ale jistě i ono oplývalo svým podílem nástrah. Než se tam dostaneme, bude v pořádku."
"Opravdu tomu věříte, kapitáne?"
"Absolutně," odvětil Picard s pevným přikývnutím.
Ale zatímco mluvil, Troi si poskytla vlastní odpověď, která jí stále zněla v hlavě. Ne, ale zní to dobře, že?

Kapitola šestnáctá

Když reflektory osvětlily druhý teréňák, Riker sešlápl plyn na podlahu. Vozidlo vyrazilo jako tryskáč. "Warp šest, pane Crushere," mumlal si pro sebe.
Vzdálenost mezi oběma vozy se nezdála být velká, teď se však jakoby proměnila v ohromnou a nekonečnou vyhlídku. Ať chvátal sebevíc, ať ze starodávného vozidla dostal rychlosti, kolik chtěl, nestačilo to. "No tak," bručel si pod vousy, "no tak, dělej. Dělej." Opakoval si to znovu a znovu, jako by to byla mantra.
Vytáhl chronometr, který si zabalil před odchodem z Hvězdičky. Stále měl čas. Čas na návrat, i když noc houstla a teplota znepokojivým tempem klesala. Na teploměr se nepodíval. Nechtěl vědět, jaká je venku zima, protože by s tím nemohl udělat vůbec nic, jen by začal být nervózní.
Po nepředstavitelně dlouhé době teréňák zastavil za zaparkovaným kolegou. Riker si jej prohlížel z bezpečí vlastní kabiny; k jeho úleku z něj nevycházelo žádné světlo. Nic, co by naznačovalo, že je v přítelově vozidle život.
Riker vypnul motor, aby šetřil energií, a odsunul dveře. Ještě než si mohl přes tvář stáhnout pleximasku, udeřila na něho strašlivá vlna chladu. Jakmile měl obličej zakrytý, vyskočil z vozu a chvíli se musel opírat o jeho bok, protože prudký poryv větru jej téměř srazil k zemi. Byl vděčný za izolovaný oděv, který měl na sobě, nebyl si však jistý, jak užitečný mu bude při dlouhém běhu. Což, snad ten běh nebude dlouhý přespříliš.
Počkal, dokud vítr trochu nepolevil, a přeběhl krátkou vzdálenost mezi oběma vozy. K tomu druhému se dostal právě ve chvíli, kdy se přiřítil další divoký poryv. Nesnažil se s ním bojovat a opřel se o Carterův teréňák.
"Jacksone!" zakřičel. Nedočkal se však odpovědi. Možná ho jen neslyšeli.
Protáhl se kolem boku vozidla a doplížil se k odsunovacím dveřím u řidiče. Trhl za ně a zjistil, že jsou zamčené.
Riker se zmateně vytáhl nahoru a balancoval na pneumatice, aby mohl nahlédnout dovnitř.
Pohled mu opětoval obličej Divoké věci.
Riker se s výkřikem zřítil z pneumatiky a spadl na zadek. Zatímco padal, šmátral po fázeru, a v okamžiku dopadu ho namířil, aby mohl tu stvůru zastřelit.
Ona se ale nehýbala. Jen se na něho dívala bočním okénkem.
Riker pomalu, aniž by sklonil fázer, vstal a pozorně Divokou věc sledoval. Vůbec nereagovala na jeho přítomnost.
Pak začalo Rikerovi pomaličku docházet, že ta stvůra je mrtvá. Nějakým způsobem se zaklínila o dveře a tak také zemřela, s mrtvýma očima vytřeštěnýma na nepřátelský svět, který byl jejím domovem.
"Jacksone?" zašeptal, zatímco obcházel předek teréňáku.
Ten byl rozdrcený a čelní sklo bylo vytlučené.
Riker se nechtěl dívat dovnitř, ale musel. Něco ho k tomu nutilo, něco morbidního, jakási mlhavá naděje, že všechno bude v pořádku. Že tam nakoukne, přítel bude držet na skle hlavu Divoké věci a se smíchem řekne: "Baf! Udělal jsem si z tebe legraci, Blesku! Jsi tak důvěřivý." Jeho rodina by se vzadu tomu úžasnému, dokonalému vtipu smála. Pak by se rozesmál i Riker, nejdřív by ale Jacksonovi vyhuboval, že ho tak vystrašil. Nato by se všichni nacpali do Rikerova vozu a zamířili zpátky do Hvězdičky, rozesmátí a spokojení s dobrodružstvím, které šťastně skončilo.
Přesně v to Riker doufal.
Vylezl nahoru, podíval se do rozbitého okna a spatřil to, co věděl, že uvidí.
Samozřejmě tam byla ta Divoká věc. Její tělo se válelo po sedadle řidiče. Místo břicha jí zela ohromná díra. Riker ani nemusel vzhlédnout, aby věděl, že strop zdobí vnitřnosti. Ve smrtelných bolestech se vmáčkla do sedadla a hlavu opřela o okénko u řidiče, odkud Rikera tak vyděsila.
Divoké věci už neměly existovat. Jackson Carter tvrdil, že je všechny dostali. Riker se už nikdy nedozví, zda to byl další příklad teraformařské pýchy, nebo jestli tomu Carter opravdu věřil a mýlil se.
Neboť Carter byl také na řidičově sedadle, drcen tělem Divoké věci. Kůži měl smrtelně bledou; už začínala namodrale sinat. Pravý spánek měl proražený a hrudník byl...
Riker se odvrátil a téměř se pozvracel. Seskočil z kapoty a cítil silnou vlnu nevolnosti. Rychle si strhl pleximasku, neboť i zdejší krutý, mrazivý vzduch byl lepší než zatuchlina filtru. Nadechl se ho a plícemi mu projela bodavá bolest, jíž se až zajíkal.
Alespoň byl ale živý, sakra. Bolest mu to připomněla. A připomněla mu i to, že možná žijí i Ellie a Štěpánka.
Zatímco si to pořád dokola opakoval, nevolnost pomalu opadla.
Jsou také uvnitř? Musí se podívat. Ne... musí tam jít.
Ještě jednou se zhluboka nadechl a nasadil si masku.
Obešel vůz k části pro cestující a ke svému překvapení zjistil, že dveře už jsou odsunuté. Pevně sevřel fázer - co kdyby se tam skrývala další z těch zrůd - , a vytáhl se do vozu.
Rychle houstnoucí tma venku byla dobrá k jedné věci - oči už byly přivyklé temnotě v kabině. Pomalu vstoupil, co

nejpozorněji se rozhlížel a napínal uši. Avšak po pár vteřinách věděl, že tam nezůstalo nic živého.

Zadíval se na pohromu, která potkala předek teréňáku, a instinktivně věděl, co se stalo. Ta stvůra se přiblížila, vrhla se na čelní sklo a prorazila je. Její hmotnost a zuřivost útoku zničila řídicí panel. Jackson se stihl jen natáhnout pro blaster a ta věc už byla u něho. Z bezprostřední vzdálenosti jí namířil hlaveň na břicho a vystřelil. Smrtelné křeče té stvůry jej ale zabily.

Ellie a Štěpa musely vůz opustit. Kdo by jim to mohl mít za zlé? Když bylo ovládání zničené, teréňák nebyl k ničemu. Tělo Elliina manžela a Štěpáncina otce tam leželo v pitvorné pozici a zůstat by bylo mučením, kterému nechtěly čelit. A jelikož ve vozidle zela díra, bylo jako úkryt nepoužitelné.

Úkryt. Budou potřebovat úkryt. Pěšky se nikdy do Hvězdičky nedostanou. Ne, když jim nezbývá dost denního světla.

Začal prohledávat vnitřek vozidla, nic ale nenalezl. Žádný papír či psací potřeby. Koho by proboha napadlo brát si takové věci na opravářskou výpravu?

Pak to našel. O zeď se opíral záznamník, měl ho celou dobu téměř před očima a byl by si ho všiml dříve, kdyby v kabině nebyla taková tma.

Vzal ho do ruky a modlil se, aby zuřivý vítr, který řádil uvnitř vozu, zařízení nezničil. Stiskl tlačítko přehrávání a s úlevou zaslechl zrychlené hlasy, jako by se spolu bavilo několik myší.

Pak zazněl Elliin hlas. Nepřirozený klid, neuvěřitelné sebeovládání. "Jestli to slyšíte... hodláme zamířit na východ ke Skrytým vrchům. Jsou tam jeskyně a my máme trochu zásob - " hlas se jí zlomil, záhy se ale vzpamatovala " - můžeme tedy nějakou dobu přežít. Tady zůstat nemůžeme. Jestli jsou poblíž další Divoké věci, dříve či později ucítí... krev a přijdou. Raději bychom byly jinde. Zůstaneme tam do rozbřesku a pak se zkusíme dostat domů. Jestli to slyšíte... prosím... buďte opatrní. Tady je Eleanor Buchová Car - Carterová."

Poslouchal dál, záznamník se ale vypnul, neboť už přehrál celou zprávu.

Zůstal ještě chvíli, aby se rozhlédl. Zdálo se, že s sebou vzaly vše, co unesly, jejich odchod tedy nebyl tak překotný, jak se Riker zpočátku domníval. Ulevilo se mu. Rozumné chování měl přece od Eleanor Buchové očekávat.

Knihomol.

Odebral se k příteli, který tvořil posmrtné sousoší se stvořením, které už údajně nemělo existovat. Natáhl se, snažil se nemyslet na své pocity, a Divokou věc zvedl. Odhodil zrůdu ke straně; dopadla na sedadlo spolujezdce a zůstala tam, opřená v podivně žoviální pozici.

Carter měl prázdné ruce. Blaster zmizel. Buď ho upustil na zem a Ellie si jej vzala, nebo měla žaludek na to vytrhnout ho z ruky mrtvého manžela. Ať tak či onak, Riker jí nezáviděl. Ale ten blaster by mohl představovat rozdíl mezi životem a smrtí pro obě dvě. Nic by jí nezabránilo udělat cokoliv, co by mohlo zvýšit pravděpodobnost jejich přežití.

Obzvláště dceřina přežití, uvědomil si Riker. Nějakým způsobem věděl, že pro Ellie bude Štěpáncin život důležitější než její vlastní.

Vzpomněl si, jak se choval zamlada a jak si Eleanor Buchové sotva všiml. Jak mohl být tak slepý a nevidět přednosti, které se v ní skrývaly. Jackson Carter si připisuje další bod za schopnost vidět poklady přírody tam, kde skutečně jsou.

Carter...

Pohlédl na přítele, jehož oči prázdně hleděly do temnot Ráje. Vizionář, který už nic neuvidí.

Natáhl ruku a přejel jí přes Carterová víčka. Naštěstí nebyla přimrzlá. Když komandér ruku stáhl, měl mrtvý oči zavřené.

"Najdu je za tebe, Jacksone," zašeptal. "Dostanu je do bezpečí. To ti přísahám."

V tu chvíli kabinu naplnil řev.

Riker ho měl za zády; nezaváhal a proskočil rozbitým oknem. Neměl čas se připravit a země se k němu blížila příliš rychle. Pootočil se, aby zmírnil náraz, avšak cítil, jak mu ramenem projela bodavá bolest.

Zatímco se kutálel, vrhl pohled k vozidlu. V okně seděla Divoká věc. V tlamě svírala veliký kus masa, které vypadalo jako pokryté tmavou srstí. Hltala mrtvolu svého druha. Nicméně, přestože sotva začínala s tou hrůznou hostinou, očividně uvažovala o výhodách živé kořisti.

Riker se smykem zastavil a vytáhl fázer právě ve chvíli, kdy Divoká věc patrně usoudila, že teplé maso je vždycky lepší než studené. Vyskočila oknem a Rikera nakrátko vyděsila její velikost a síla. Carter měl pravdu. Stvůra, která na ně zaútočila v Hvězdičce, byla jasně stará. Tahle byla v nejlepších letech.

Riker bez míření vypálil. Ovládl jej však instinkt a výstřel byl dokonalý. Zasáhl obludu uprostřed skoku; zlostí zavřískla a zmizela.

Důstojník Hvězdné flotily se vydrápal na nohy a vyběhl k vlastnímu teréňáku. Nevěděl, kolik těch věcí je poblíž a ani ho to nezajímalo.

Hlavně ať nenarazí na Ellie a Štěpánku. Představil si, jak matka s dcerou jednohlasně křičí, zatímco se k nim blíží smečka těch zrůd. Pak to silou zahnal. Přemýšlení o podobných věcech ničemu neposlouží.

Utíkal, jednou klopýtl, dorazil k vozidlu a skočil do kabiny. Mrkl na elektronickou mapu a rekalibroval ji, aby se zorientovala na východ.

Pak přehodil páčku, která startovala motor.

Nic.

"Ne," mumlal si nevěřícně a pak hlasitěji: "Ne!" Zničeně udeřil pěstí do čelního skla. Podíval se na ukazatel úrovně energie, který měl po levici, a ručička (ručička, pro rány boží!) ukazovala na polovinu. To by mělo pořád být víc než dost. Přesto, jen pro jistotu, na budík poklepal prstem.

Ručička okamžitě spadla doleva, hned vedle popisky Prázdno. Poslušně se rozsvítilo červené světélko, které signalizovalo nutnost dobití.

"No to je skvělý!" vykřikl Riker. Vyjel se zpola nabitým vozem. Až se vrátí, zabije Sylvii. Pokud se vrátí.

Klekl si na podlahu a nadzdvihl panel, který zakrýval energetické články. No jistě, ukazatele byly na dně. Zbývala v nich ještě trocha proudu, ta ale nestačila k nahození motoru. A i kdyby se mu ho podařilo nastartovat, neujel by víc než několik metrů.

Neztrácel čas proklínáním osudu, který ho přivedl až sem, i když by to dělal rád. Ani nepřemýšlel o tom, že k němu možná míří další Divoké věci. Místo toho si začal rychle procházet postupy k přežití, které ho učili na Akademii.

Co uděláš, když (tě tvůj pitomý starožitný teréňák nechá na suchu?) se tvůj hlavní zdroj energie vyčerpá?

Hledej náhradu. Jakýkoliv náhradní zdroj...

Očima prohledal vnitřek kabiny. Náhradní zdroj energie... někde... je tu ně - ?

Pomalu sklouzl pohledem na fázer, který doposud držel v ruce.

"Energie," kývl.

Zatímco upravoval baterie, aby vyčerpaly energii z fázeru, uvědomoval si, že hrozně riskuje. I kdyby se mu podařilo uskutečnit přenos tak, aby zároveň vozidlo a sebe samotného výbuchem neodeslal do věčných lovišť, jeho zbraň by pak zůstala nebezpečně oslabená. Nechtěl přemýšlet o tom, jaké by to bylo bojovat s Divokou věcí s něčím menším než plně nabitým fázerem, ale...

Pomalu do baterií přečerpal většinu energie, i když musel každou chvíli přestat, aby nepřetěžil vedení.

Červené světélko nakonec zhaslo; vystřídalo je slabě žhnoucí jantarové světlo. Riker ostře přikývl, zavřel drobná dvířka zdroje a pohlédl na ukazatel na fázeru. Málo, jak očekával. Nebyl úplně prázdný, ale i tak... žádná sláva.

Připjal si fázer k opasku a posadil se před řídicí panel.

Ručička byla znovu úplně vpravo a on na ni poklepal, jen
pro jistotu. Poklidně zůstala na místě - výsledná kontrola.

Právě když tiskl spínač startéru, zezadu se ozval zuřivý řev a vozidlo se otřáslo, protože do něj cosi udeřilo.

Riker ve snaze uniknout instinktivně trhl pákou dopředu a až když začal teréňák prudce couvat, vzpomněl si, který směr je který.

Vůz se lehce naklonil, protože se něco dostalo pod levá kola, a zvířecí výskot umlkl. Riker vyhlédl okénkem u řidiče a na kole zahlédl krev a kus páteře; hned mu ale zmizely z dohledu.

Komandér si vážil veškerého života, přesto se mu ústa stočila do animálního vítězného úsměvu. "Takhle na vás, parchanti," zavrčel a přehodil páku na pohyb vpřed.

Svítící bod na mapě, který symbolizoval jeho vůz, se poslušně přemístil a on zkušeně stočil vozidlo ke Skrytým vrchům. Za několik okamžiků k nim uháněl a modlil se, aby se ženám podařilo přežít, než se k nim dostane.

V hlavě téměř slyšel Carterův hlas z dob, kdy byl přítel ještě mladý a netušil nic o svém konečném, nešťastném osudu. Chlape, říkal mu Carter, ty bys šel kamkoliv a udělal cokoliv, jen aby sis šáhnul na babu. A dostaneš je jako blesk. Asi ti budem říkat Kulovej blesk.

Tak fajn, pomyslel si Riker. Teď tedy pálím za dalšími dvěma ženami, Jacksone. Za dvěma dalšími, které miluješ, i když to nedělám z důvodu, který bys mi přisuzoval. Ne z důvodů, kvůli kterým by po nich šel Kulový blesk. Musím je zachránit, protože jestli to zvorám, budeš mě pronásledovat navždy.

Kapitola sedmnáctá

Když do Přední desítky vstoupila Deanna Troi, Guinan s lehkým překvapením vzhlédla.

Poradkyně sem chodila zřídkakdy a Guinan instinktivně tušila proč. Velká srocení lidí, zvlášť lidí, kteří nijak neomezovali své emoce, mohla empatikem poněkud otřást. Deanna jistě dokázala utřídit, co chtěla zachytit a jak. Tolik různých zdrojů se ale mohlo stát něčím nezvládnutelným. Jako když člověk může zachránit vesnici před zatopením tak, že prstem ucpe hráz. Ale co když se najednou provalí tucet děr, co pak?

Přesto teď Deanna usedala ke stolku daleko baru. Guinan ji chvilku sledovala, pak vzala láhev a nalila část jejího obsahu do sklenky.

Došla k Deanně a sklenku jí přistrčila. Deanna se na nádobku zvědavě zahleděla.

"Neukousne vás, poradkyně," zmateně ji ujišťovala Guinan.

"Co je to? " chtěla vědět Deanna.

"Můj speciální lektvar. Říkám mu Starej podsvětelňák. Jeden lok a hned přejdete na impulz."

Deanna se pomalu usmála. "Když já nevím..."

"Přece byste nechtěla urazit hostinskou, že ne?"

Deanna si povzdechla, zvedla sklenku a celou ji naráz vypila.

"Ne, počkejte!" vyjekla Guinan, "pije se to - "

V Deanniných očích vybuchlo světlo a chvíli žasla nad skutečností, že hvězdy jsou najednou uvnitř baru a ona sedí vně lodi. Zajímavé bylo, že loď letěla warpem a ona neochvějně chodila sem a tam, zuřivě našlapovala a přeskakovala z jednoho obláčku na druhý.

Ve zlomku vteřiny náhle dopadla zpátky na židli. Krátce nato se objevil i zbytek místnosti. " - po troškách," dořekla Guinan.

Deanna se zakuckala. "Jak to může někdo pít?"

Guinan si od ní vzala sklenici. "Měla jsem vás varovat. Mrzí mě to. Je to silné pití, když zreaguje se silnou myslí."

"Zvoní... mi z toho v hlavě."

"No, ano, ještě jednou dokola a budete mít mozek v kalhotách."

"Děkuji za varování."
"Tak," pomalu se otázala Guinan, "jak se má Skamene?"
Troi se na ni překvapeně zadívala. "Jak to víte?"
"Měla jsem tušení. Dělal si zálusk na doktorku Crusherovou. Odklonila jsem ho tedy vaším směrem."
"Cože jste?"
"Slyšela jste mě. Dohlídla jsem na to, že dá ruce pryč od Beverly a zaměří se na vás."
Troi na Guinan vytřeštila své velké, tmavé oči - které po dávce Starýho podsvětelňáka vypadaly poněkud větší. "Mohla jste mě varovat."
"Myslíte, že jste varování potřebovala?"
Deanna o tom chvíli uvažovala a pomalu zavrtěla hlavou. "Asi ne. Přece jen je to má práce."
"Všichni si děláme svou práci. A - po čem tady u nás pasete?"
"Pokouším se přemýšlet o informacích, které jsem se dozvěděla o komandéru Skamenem."
"A hledáte někoho, s kým byste si o tom mohla promluvit?"
Troi vzhlédla a teprve nyní si uvědomila, že to byl pravý důvod. Mohla o tom mluvit s Beverly, ale -
"Ale Beverly má ohledně Skameneho mezery ve vědomostech," dokončila Guinan její nevyslovenou myšlenku.
Troi naklonila hlavu a zamyšleně si Guinan prohlížela. Barmanka se pouze usmívala tím svým poklidným a příležitostně rozčilujícím způsobem.
"Ano," přisvědčila Deanna. "Je to tak."
"Nuže dobrá. Spusťte."
"Velení Hvězdné flotily nám poslalo několik záznamů, o něž jsme žádali - kapitánův deník z lodi, na níž Skamene sloužil - Montier. Právě v době jeho tamějšího pobytu se cosi stalo - nejsem si jistá co. Domnívám se ale, že to nějak souvisí s planetou jménem Ianni."
"A co jste se z toho deníku dozvěděla?"
Odmlčela se a snažila se přijít na to, jak to nejlépe shrnout. "V několika ohledech," začala, "se to podobalo událostem na Culinanu před pár dny. Vláda se zmítala ve zmatcích. Byl tam poslán komandér Skamene s výsadkem, aby s představiteli vlády navázali diplomatické styky. Zatímco byli na povrchu, zřejmě došlo k převratu."
"Převratu?"
"Ano. Vládce byl svržen a k moci se dostali jiní. Vše se patrně odehrálo velice divoce a nepříjemně. Avšak podle kapitánova deníku si Skamene zachoval rozvahu a výsadek neměl žádné ztráty. Skamene tam navíc zůstal a navázal vztahy s novou vládou; netrvalo dlouho a dokonce požádali o členství ve Federaci. Kapitán Skameneho činy schválil a zdůraznoval jeho klid a věrnost Základní směrnici za nepříznivých podmínek."
"To je všechno?"
"Skoro," odvětila Troi. "Pár věcí jsem si ověřila, protože Hvězdná flotila nám poslala všechny záznamy Montieru z té doby. Včetně lékařských deníků."
"A - ?"
"Když se Skamene přihlásil do služby na Montieru, byl u něho zjištěn perfektní zdravotní stav. Ani zmínky o nějakých odchylkách či nedostatcích. Ale teď má na těle nepřehlédnutelné hrozné jizvy."
"Po lodi se to povídá," potvrdila Guinan smutně, "díky Skútrovi."
"Ano. Vyvstává nám tu tedy otázka, odkud se vzaly? Byl někdy během služby na Montieru zajat a mučen? V záznamech nemá nic, co by něco takového naznačovalo."
"Já vám nevím," zamračila se Guinan. "Jaký si myslíte, že to na něho má vliv?"
"Myslíte, jestli je kvůli tomu takový, jaký je?"
"A jaký je?" odvětila barmanka.
"Zajímá vás, jak ho osobně vidím?" zeptala se Troi. Když Guinan přikývla, zamyslela se a řekla: "Nevím. Je to velice silná osobnost."
"Jako komandér Riker?"
"Ne," namítla rezolutně. "Vůbec není jako komandér Riker."
"Nemusíte se hned tak rozčilovat, poradkyně."
"Nerozčiluji se," bránila se Troi rozčileně.
"Já jen - "
V tom okamžiku se Guinan odvrátila. Deanna sledovala její pohled a všimla si, že vešel Skamene a stojí ani ne metr od nich.
Otočil se a upjatě se usmál. "Neruším?"
"Vůbec ne," rychle ho přesvědčovala Deanna. "Jen jsme si - "
"Povídaly o komandéru Rikerovi," tiše je odsoudil Skamene.
A Deanna, sobě navzdory, byla zvědavá, jak bude první důstojník reagovat. Udělala by cokoliv, aby prolomila tu jeho masku. "Ano, povídaly," přisvědčila. "Jen jsem... vyjadřovala obavy o jeho bezpečí."
Skamene přikývl a ani na zlomeček vteřiny se nepřestal ovládat. "Jen se nebojte," řekl. "Letíme tam jak rychle můžeme a jakmile dorazíme na oběžnou dráhu Ráje, osobně povedu výsadek, který ho bude hledat."
Deanna cítila, že z něho vyzařuje naprostá a nerušená sebejistota. "Jste si jistý, že se vám ho podaří nalézt?"
"Už se mi to podařilo dříve," odvětil. "Zeptejte se členů posádky, které jsem zachránil, když jsem sloužil na Nimitzu. Mám talent... šestý smysl. Koneckonců vás se mi daří nalézt vždycky, když chci, že?"
Neklidně si poposedla.
"Věřte mi," dodal, "mně se to povede. Po všem, co jsem o komandéru Rikerovi slyšel, hrozně moc se na setkání s ním

těším." Otočil se ke Guinan, dotkl se prstem čela a opustil Přední desítku.
"Proč mě to neuklidňuje?" otázala se Guinan.

Kapitola osmnáctá

Vůdce Divokých věcí očichal padlé tělo. Mrtvý byl kdysi členem smečky. To už neplatilo. Kvůli tomu ale nebyl o nic horší Divokou věcí.
Před nějakou dobou ho rozdrtilo to nestvůrné zvíře z města. Z kolejí, které vyjelo, stoupal pach krve.
Vůdce se obrátil a podle zvyku Divokých věcí započel truchlivé vytí za jeho památku. Pak začali jíst.
Když se smečka přiblížila, vůdce trval na tom, že se nejdříve najedí mladí. Ti museli být uchováváni při síle, protože nadejde doba, kdy je budou muset staří sníst. Na druhou stranu by však mohli mladí sníst je. Tak už to u Divokých věcí chodilo.
Zatímco smečka jedla, prohlížel si jednotlivé členy. Žádný z nich se vůdci silou či krutostí zdaleka nevyrovnal. Částečně litoval, že nemá sobě rovného, neboť se i uprostřed smečky cítil opuštěný. Přesto věděl, že kdyby sobě rovného měl, mohl by se sám proměnit v potravu. I tak to u Divokých věcí chodilo.
Vůdce si všiml, že krvavá stopa vede ke Skrytým vrchům - do jejich brlohu. Kořist míří přímo do pelechu Divokých věcí. Dobře. Zkrátil smečce hodování na kamarádovi a vyhnal ji na cestu po vyjetých stopách.
* * *
Před Rikerem se vypínaly Skryté vrchy; viděl, že nahoře mu počasí nebude přát tak jako zde, v nížině. Jackson mu řekl, že ve Skrytých vrších je chladněji. A sníh tam prý nikdy neroztává, pouze přibývá a je zrádnější.
Pohlédl k zádi vozidla a planě doufal, že se tam zhmotnilo něco, co by mu bylo nějak užitečné. Například antigravitační boty. Nic tam však nebylo. Když opouštěl město, ani ho nenapadlo, že bude zlézat hory.
Právě chvíli nesněžilo, za což byl vděčný. Oblohu však křižovaly blesky, hromy duněly, vzduch jakoby praskal a sršel nad hřebeny Skrytých vrchů, a oblaka vířila a dmula se jako vesmírní hadi.
Teréňákem dojel k úpatí hory a zastavil. Vzhůru se táhl bezpočet cest a pěšinek a všechny byly příliš úzké a ošidné, než aby po nich bylo možné vést vůz.
Na pravé straně palubní desky nalezl houkačku a spustil ji, doufaje, že sirénou upoutá pozornost Eleanor a Štěpánky. Ožila hlučně a disharmonicky. Riker čekal, jestli se nedočká odpovědi.
Dobrá, ničeho se nedočkal. Poblíž se ozvalo hřmění a když vzhlédl, spatřil, že se na něj řítí pomenší vlna sněhu, ledu a kamení.
Vrazil tam zpětný chod a teréňák vystřelil pozadu; jen taktak opustil místo, které za několik okamžiků pokryly úlomky ledu.
Riker chvíli zůstal na místě a dopřál srdci, aby začalo zase bít normálně. Kam dal rozum? uvažoval. Do úschovny?
Lavina, idiote, vyplísnil se. Uděláš kravál a jsi v pěkný bryndě. Koukej být ztícha!
Otevřel dveře vozidla a vyskočil; přes tvář si přetáhl pleximasku. Teplota poklesla tak rychle, až začal vážně pochybovat, zda mu izolovaná bunda bude ještě vůbec k něčemu.
Vytáhl trikordér a pomalu, pozorně s ním opsal oblouk, hledaje známky života. Po několika dlouhých chvílích došel k závěru, že takto se nikam nedostane.
Pak se odhodlal změnit taktiku. Nastavil trikordér na údaje o teplotě a znovu začal s průzkumem.
Srdce mu poskočilo. Po pravici, na dvou hodinách, zachytil slabé údaje. Prošlo tudy něco teplokrevného. Podle úhlu poznal, že to mířilo k jednomu z vyšších míst na úbočí hory.
Rychle za tím vyrazil a s každým krokem zapadal po kotníky. Vítr rozfoukával sníh tak zuřivě, že sotva prošel, byly jeho stopy zaváté.
Jsou to ony? prosil. Nebo zachytil něco jiného? Například dravce?
Před sebou měl začátek strže, jež patrně vedla ke štítům. Bylo by rozumné jít právě tudy - byla přece chráněná z obou stran. Došel k ní, zastavil se a rozhlížel se po nějakých známkách či náznacích, které by mu potvrdily, že jde správným směrem.
Pak je uviděl... stopy. Asi tři metry od něho, ve strži. Vyrazil, uklouzl, zvedl se a znovu uklouzl, aby se nakonec zastavil přímo před nimi.
Dech mu v hrudi začínal hvízdat. Měkneš, řekl mu přítelův hlas, on ho ale ignoroval. Důležité byly jen ty stopy - rozhodně spíše lidské než zvířecí. Byly mělké, neboť sníh i tady odvedl dobrou práci. Avšak vysoké, ochranné stěny strže udělaly totéž a on se tak mohl dívat na dva páry stop a jásat.
Dal se do běhu. Sklon byl velice prudký a táhlý, tím se ale nenechal zpomalit. Místo toho si v duchu stále vybavoval Ellie a Štěpánku, a kdesi v hlavě jej poháněl Jackson Carter a chrlil na něho urážky, sprostá slova a úsměšky.
Zatraceně, on nezklame. Najde je. Nic víc. Nemysli na teplotu. Nemysli na to, že necítíš palce. Prostě to udělej, nic víc. Prostě to udělej. Zastavil se.
Strž končila, přehrazená ledovou stěnou, která se táhla snad do nekonečna. Rozhlédl se na obě strany. Nemohly ji obejít. Určitě tu teď nejsou. Možná -
Po levé straně zahlédl úzkou prasklinu, takovou širší spáru. Musely do ní vstoupit - nikam jinam to nešlo. Převalila se přes něho krátká vlna klaustrofobie. Kdyby byl uvnitř a země se najednou pohnula a trhlinu uzavřela... Nebo by se mohla přiřítit další lavina a pohřbít ho...
"To je jedno," odsekl. Hlas mu v pleximasce připadal hlasitý, tentokrát si ji ale nesundal. Měl pocit, že dýchat vzduch

by nyní bylo natolik bolestivé, až by mu selhaly plíce.

Vsoukal se do spáry. Když ale pohlédl k zemi, samozřejmě tam byly stopy. Stopy Ellie a Štěpánky...

Myšlenky se mu na okamžik zastavily hrůzou.

Viděl třetí pár stop. Stop s drápy, zabořených do sněhu hlouběji, což vypovídalo něco o váze stvoření, které je zanechalo. Byly novější než stopy žen.

Samozřejmě že byly. Je přirozené, že jsou novější, když se za ženami něco plíží.

Odkud to přišlo? Riker se rozhlížel a zoufale se snažil najít místo původu té věci. Pak si toho všiml. Pod několik metrů vzdáleným ledovým převisem byl sotva viditelný náznak ústí jeskyně. Ellie a Štěpánka o něm určitě nevěděly. Ve svém hledání bezpečí prošly kolem potenciálního úkrytu.

Měly neuvěřitelné štěstí. Kdyby si jeskyně všimly a vlezly do ní, stvůra, jež se v ní skrývala, by je roztrhala na kusy. A jako by toho štěstí nebylo málo... když ji míjely, stvůra spala. Dokonce i obludy jako Divoké věci jistě potřebují odpočinek.

Štěstí jim ale došlo. Stvůra byla teď přímo za nimi; probuzená z dřímoty si uvědomovala, že kolem právě prošla možná kořist.

Riker se dal do běhu a utíkal, jak nejrychleji dovedl. Zdálo se, že sníh je hlubší a odhodlaný jej zpomalit. Poznal, že cesta je neuvěřitelně strmá, stejně jako svah strže před chvílí. Ztrácel přehled o tom, jak vysoko až musí jít, a nechtěl o tom přemýšlet.

Nohy dusaly, srdce bušilo do žeber a on si stále opakoval: prosím, prosím, ať se to nestane. Ať se dostanu dost blízko. Ať se tam dostanu, než se to stane.

Trhlina se kolem něho zvedala jako kamenná, zasněžená rakev.

Vysoko nad Rikerem zapraskal blesk a do toho zazněl výkřik.

Doufal, že se mýlí.

Trhlina se před ním znenadání rozšířila a on se vyřítil ven.

Vedla do ohromného ledovcového amfiteátru, mohutné ledové prostory, která z místa, odkud se Riker právě díval, vypadala stejně masivní jako talířová sekce Enterprise. Zem byla plochá a mírně se svažovala.

A na opačném konci uviděl Ellie a Štěpánku.

Dívka klečela, hysterický křičela a křečovitě se držela matčiných nohou. Ellie stála tváří v tvář blížícímu se nebezpečí.

Přicházely k nim dvě Divoké věci. Skutečnost, že tu sníh byl udusán prakticky v led, jejich pohyb nijak nezpomalovala. Kráčely se sebejistou přesností a drápy jím poskytovaly oporu, která byla lidem upřena. Nešly společně, ale ze dvou různých směrů, aby obětem zamezily v jakémkoliv útěku.

"Mami, pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi!" ječela Štěpánka. Ellie se zoufale dívala z jednoho zvířete na druhé a pokoušela se nalézt způsob, jak uniknout. Pomalu ustupovala, tahajíc dívku za bundu, daleko ale jít nemohla. Za ní už trčel jen ledový převis a pod ním ledová strž.

Nad hlavami se jim vypínaly Skryté vrchy, majestátní vrcholy, které se měly stát mlčenlivými svědky masakru. Riker chňapl po fázeru, jejž měl zasunutý za opasek, a až v onom okamžiku si uvědomil, jak velkou daň si teplota pod bodem mrazu vyžádala. Nebyl schopen ohýbat prsty, fázer mu vyklouzl z ruky, dopadl na led a okamžitě se začal vzdalovat.

Ellie zničehonic Štěpánku ze všech sil odstrčila. Dívka pustila matčinu nohu a s jekotem odklouzala. Jedna z blížících se Divokých věcí se k ní otočila.

"Ne!" vykřikla Ellie. Dala se do běhu po okraji ledového srázu. "Jsem tady! Tady, vy hajzlové!"

Jedna z ledových věžiček nad ní se začala třást, jako by procitala ze spánku.

Riker skočil za fázerem, dopadl na břicho a klouzal za zbraní. Na chvilku se jí letmo dotkl, pak ji však minul. V zoufalství udeřil pěstmi do ledu a zastavil se. Ramenem mu znovu projela bolest.

Divoké věci se otočily k Ellie, zaujaty jejím voláním a vřískáním. Přitahoval je život. V pustých krajích Ráje byl život vzácný a neobvyklý. To si uvědomovaly dokonce i Divoké věci.

Vrčely a blížily se k ní; zvukové projevy jejich uvážlivého hněvu nabývaly na četnosti. Ellie ustoupila na okraj srázu, co to šlo. Kolmou ledovou strž měla přímo za zády. A od opasku vytáhla blaster, který vzala svému muži. Nejistě namířila; rozhodně nebyla žádný střelec.

Riker se otočil po břiše, chytil fázer a prudce zamířil na Divoké věci.

V tom zlomku vteřiny si uvědomil, že zbraň není nastavena na zabíjení. Normálně by to změnil trhnutím palce, ruce měl však prokřehlé a téměř nepoužitelné. Vražedné nastavení by navíc fázer vybilo tak rychle, že by nemusel zlikvidovat obě stvůry.

Divoká věc skočila po Ellie. Ellie vystřelila a minula.

Štěpánka vykřikla matčino jméno.

Jsou dvě, ječela Rikerova mysl, tref tu, co je k ní blíž. Paprsek vyletěl.

Přesný zásah.

Dokonalý. Jeden z milionu.

Paprsek probodl levé ucho Divoké věci a na druhé straně vyletěl. Mozek stvůry okamžitě vyhřezl ven a zvíře dopadlo na zem, vychýleno ze směru, doklouzalo k okraji útesu a spadlo dolů.

Riker bez přerušení přesunul paprsek k druhé Divoké věci, která byla právě uprostřed skoku. Sníh nad jejich hlavami zaduněl, rozčeřený zvukem zbraně. Mlčenlivým svědkem byl možná předtím, vůči tomuto hluku však nemohl zůstat netečný.

Paprsek vyšlehl a prorazil zvířeti hlavu.

Jeden z milionu. Ale ne dva.

Stvůra nezemřela okamžitě, tedy alespoň ne dost rychle. Výboj jí málem utrhl hlavu, zlomil klíční kost, rozdrtil páteř -

Dopadla na zem metr od Ellie; ta se jí pokusila uskočit z cesty.

Zvíře, svíjejíc se v agónii, se otočilo, ale dál nezadržitelně klouzalo a vrazilo do Ellie. Zapotácela se a zamávala rukama, v nichž stále svírala blaster. "Mami!" vyjekla Štěpánka.

Riker letmo zachytil její zoufalý pohled, a vzápětí Eleanor Carterová Buchová zmizela, řítíc se vstříc dnu ledové strže. Smrtelně zraněná Divoká věc se svalila za ní.

Štěpánka dál hystericky ječela a ten křik téměř Rikerovi zastínil nové, bezprostřednější nebezpečí.

Věžičky se rozhodly, že pokud jde od vřískot, řev a výboje fázeru, už toho mají dost.

Ze stěn začaly padat ohromné kusy sněhu a ledu a celý kruhový kotel ovládlo dunění.

Riker se po břiše vrhl ke Štěpánce. Když byl ještě chlapec, byla to zábava. Nyní to byl akt zoufalství.

Koutkem oka zahlédl, že vpravo od nich se táhne trhlina. Široká puklina ve stěně. Měli to k ní ale daleko. Zatraceně daleko. Než se tam dostanou, pohřbí je úlomky ledu. Pravděpodobně.

"Mami!" naříkala Štěpánka a zdálo se, že se chce vrhnout z útesu za matkou.

Riker se vydrápal na nohy a vší silou se tak snažil udržet. Zvuk laviny sílil a komandér musel křičet, aby jej bylo slyšet. "Pojď sem!" zavolal. "Pojď sem!"

Štěpánka si zuřivě razila cestu sněhem a nedbala na nebezpečí. "Mami!" vykřikla znovu.

Riker ji prudce otočil a vší silou jí vrazil facku. Samozřejmě ji zmírnila pleximaska, upoutala však dívčinu pozornost.

Spatřila divokost v Rikerových očích a pak to, co bylo za ním.

Hroutila se na ně celá hora.

"Tudy!" zakřičel a popadl ji za ruku takovou silou, že se téměř vymkla z kloubu. Omámeně za ním klopýtala a svět se kolem ní rozpadal. Její emocionální svět, její fyzický svět. Všechno.

"Rychleji!" vykřikl. Byli skoro v puklině. Všude padal sníh a led a ledovec jim začal praskat pod nohama.

Štěpánka uklouzla, vyjekla a Riker ji musel celou táhnout. Puklina byla jen stěží dostatečný úkryt, byl to ale úkryt jediný.

Rikera udeřil do zad kus ledu a srazil jej na kolena. Teď byla na nohou Štěpánka, táhla ho za pravou ruku - a to rameno ho asi jednou zabije. Jednu chvíli to byla vyděšená holka, vzápětí se proměnila v siláka, který zoufale chce přežít. Úplný protiklad.

"Tak pojď!" křičela pro změnu ona. Doklopýtali do pukliny; kolkolem padaly tuny ledové tříště a duněním přehlušily i hřmění na obloze.

Kapitola devatenáctá

Právě probíhala porada, na níž se vyšší důstojníci Enterprise snažili stanovit nejlepší postup, jehož se budou po příletu na Ráj držet, když tu Deanna Troi znenadání vykřikla.

Zajíkla se a ruce jí vystřelily nad hlavu, jako by se snažila zadržet nějaký strašlivý osud, který se na ni řítí; všechny hlavy se k ní otočily. Picard byl okamžitě u ní a držel ji za ramena, aby ji uklidnil; ona v nechápavé hrůze hleděla na něco, co neviděla, jen cítila.

"Poradkyně," oslovil ji Picard naléhavě. Jestli ho slyšela, nedala to na sobě znát. Sevřela mu však ruku a možná ani nevěděla, co to je - jen to, že představuje sílu a jistotu. Pomalu se začala vracet do normálu. Dýchala pomaleji a srdce už nepřipomínalo buchar. Zaostřila zrak a spatřila Skameneho znepokojenou tvář, jak ji pozoruje. Za zády jí promluvil Picard: "Poradkyně... byl to Riker?"

Ještě jednou se zhluboka nadechla, krátce se pokoušela vzchopit a pak řekla: "To... to nevím. Možná ano. Cítila jsem... že něco padá. Byla mi zima. Teď... teď necítím nic."

"Myslíte, že ještě žije?" zeptal se Skamene. Pohlédla na něho a zaplavil ji nejasný pocit marnosti. Tolik se ovládal, že ani necítila, jestli by jej Rikerova záhuba potěšila nebo roztrpčila.

Ublížil by Skamene Rikerovi, kdyby k tomu měl příležitost? Ne, byla si jistá že ne. Byla o tom přesvědčená. Až na to...

Co když se sama mýlí?

Co když se Skamene kontroluje ještě víc, než si ona myslí? Co když je opravdu šílený? Co když měli ostatní pravdu a ona se mýlila? Dokázal by Skamene natolik chránit své vnitřní myšlenky?

Neměla by varovat kapitána?

Varovat před čím? Že by možná neměl věřit jejímu názoru? Jak by v tom případě mohla nadále vykonávat funkci poradkyně, když by zpochybnila vlastní rady?

Nemýlí se. Musí věřit instinktům, nic víc. Ve Skamenem se nemýlí.

To všechno se jí prohnalo hlavou v nezměrně krátkém okamžiku. Skamenemu odpověděla: "Ano, myslím, že ještě žije."

"Dobře," odvětil Skamene. To bylo vše. Jen 'dobře'.

Avšak Troi, k vlastnímu překvapení, ze Skameneho vycítila úlevu. Skutečně ho potěšilo, že Riker žije.

Přece jen jsem se v něm nespletla, pomyslela si. Zalila ji vlna zadostiučinění a ulehčení.

"Tak dobrá," prohlásil Picard a teď už klidnou Deannu pustil. Obešel místnost a vyzval spolupracovníky: "Návrhy na nejlepší postup?"

"Dat mi poskytl údaje o Ráji," ozval se Geordi. "Nebude to jednoduché. Transportéry nebudou v tom guláši fungovat správně. Spojení natolik naruší statika, že nebude téměř k ničemu, a senzory nebudou spolehlivé."

"Vidím jen jednu volbu," prohlásil Picard. "Raketoplán a vizuální průzkum."

"Rozhodně," souhlasil Skamene. "To je moje parketa."
"Opravdu?" Picard zvedl obočí.
"Už jsem to dělal," podotkl.
"Ano, dělal," přisvědčil Picard, neboť si vzpomněl na záchranu členů posádky Nimitzu, která kapitánu Borjasovi přivodila takový bolehlav. "Dobrá tedy. Dorazíme tam za - Date?"
"Sedm celých tři hodiny, pane," odpověděl android.
"Worfe, zavolejte je a sdělte jim, že jsme na cestě," přikázal Picard. "Zanedlouho bychom měli být v dosahu okamžité komunikace, takže se snad dozvíme, co se vlastně všechno stalo. Kdo ví," usmál se, "třeba až tam doletíme, komandér Riker bude sedět v bezpečí ve Hvězdičce a bude se krmit z misky kuřecí polévkou."
* * *
O něco později...
Skamene pomalu obcházel komandéra Williama T. Rikera, který stál vypjatě v pozoru. Skamene si jej pozorně prohlížel a mnul si při tom bradu.
"Jste opravdu velmi působivý, komandére," řekl zvolna. "Opravdu velmi působivý."
Riker jen stál. Skamene mu nedal povolení promluvit.
"Všichni o vás mluví," pokračoval Skamene. "Všichni na vás myslí. Dostanete se do potíží a celá loď se otočí a spěchá vás zachránit." Usmál se. "I já jsem se kdysi dostal do potíží. Víte, co pro mě lidi udělali?"
Riker se otočil a tázavě se na něho zahleděl.
A Skamene, z jehož každičkého póru řval hněv, vyhrkl:
"Nic!"
Riker neodpověděl.
Zlost zmizela tak rychle, jako se objevila. Skamene byl opět milý a klidný. "Jste velice oblíbený muž. Jste přesně ten důstojník, jakého má Hvězdná flotila ráda. A jak se tak na vás dívám... vy o sobě nikdy nezapochybujete. Můžete být v jakékoliv situaci a stále se halíte do pláštíku spravedlnosti. Ó ano," usmál se. "ó ano, komandére... Jsem rozhodně rád, že budeme mít příležitost se setkat. Pohovoříme si o všem možném. O úspěchu. Oblíbenosti. Deanně. O všem možném. A víte vy co? Občas díky takovým rozhovorům všechny vaše potíže zmizí, prostě jen tak."
Otočil se a oslovil prázdnotu. "Počítači - ukončit program."
Obraz komandéra Rikera ihned zmizel a Skamene v simulátoru osaměl. Žlutě žhnoucí mřížoví na stěnách hučelo očekáváním.
"Prostě jen tak," zopakoval tiše.
* * *
Skamene se vrátil do kajuty. Zakrátko budou na Ráji. Musí se připravit. Připravit na vše, co možná bude muset udělat.
Riker tam pořád ještě je. Skamene to cítil. Milovaný komandér je kdesi na té zmrzlé, pusté planetě a nepochybně trpí.
Vytáhl zásuvku jedné skříňky a vytáhl z ní zbraň.
Byl to dlouhý, děsivý bič, posetý drobnými, hrozivými hřeby. Skamene si jej na světle prohlížel s podivnou lhostejností. Očividně už zažil nějakou akci, neboť po celé jeho délce se táhly stopy krve. Pomyslel na to, co představuje, usmál se, a vrátil jej do zásuvky.
* * *
Deanna Troi, jež už celé dny nespala, se ve své kajutě propadla z meditativního tranzu do spánku a snila o komandéru Rikerovi.
* * *
Zima... taková zima...
Riker ze všech sil dupal a snažil se v nohách alespoň trochu obnovit cit. Štěpánčiny hysterické nářky přešly v tiché občasné popotahování.
Už se hrbil tak dlouho, až si myslel, že se jeho záda seberou a pořádně si to s ním vyřídí. Jeskyně, do níž prchli, nebyla právě vysoká. Ale hlavně že tu je a že v ní nikdo nebydlí.
Riker se ohlédl ke vchodu, který celý zasypal sníh a led. Lavina se za nimi vhrnula do pukliny a Riker si chvilinku představoval, jak jsou jejich těla pohřbena v ledovém hrobě. A tu se po straně jako zázrakem objevila jeskyně.
Mysl jej okamžitě varovala - co když na ně uvnitř čeká něco příšerného a hladového? Když se však hroutil svět, nezdálo se mu, že by měli dvakrát na vybranou.
Hodil Štěpánku do jeskyně. Ona ji neviděla. Pohled měla přikovaný k bílé smrti, která na ně padala. Riker ji prakticky zvedl a po hlavě ji mrskl do dutiny. O zlomek vteřiny později se vrhl za ní. Krátce na to zatarasil vchod sníh a led.
Po čtyřech se hrabali dál, neboť měli strach, že by se tříšť mohla dostat i dovnitř a vyplnit celou jeskyni. To se samozřejmě nestalo. Teď však kolem nich byla tma jako v pytli.
Vyděšená Štěpánka objala Rikera a neustále plakala nad ztrátou rodičů. Riker ji držel pevně a zůstával klidný. Ledově klidný. K ničemu by nevedlo, kdyby v temné jeskyni byli hned dva hysteričtí lidé.
Chápal její hrůzu. Neviděl si doslova na špičku nosu. Takhle to vypadá, když je člověk mrtvý? uvažoval. Co když se část vašeho mozku nikdy nevypne, co když zbývá trošíčku vědomí, které normální přístroje nezachytí? Co když se funkce mozku neukončí, ale vy jste místo toho uzavřeni navždy a napořád do tmy a –
No, ani tohle k ničemu nevede.
Zůstali v objetí, dokud dunění neutichlo. Zdálo se to jako věčnost, nakonec to ale skončilo.
"Dobrá," řekl tiše Riker. "Už je to dobré, Štěpi." Pokusil se od ní odtáhnout, držela se ho však tak pevně, jako by měla ruce zaklesnuté. "Štěpánko," oslovil ji přísněji, "musím udělat věci, s nimiž budeme mít větší šanci na přežití. To se mi nepodaří, dokud mě nepustíš."

"Maminka," šeptla Štěpánka. "Táta..."

"Rodiče," přesvědčoval ji Riker tentokrát s naprostou jistotou, "by nechtěli, abys umrzla k smrti kvůli tomu, že je oplakáváš. Ne, když se tomu dá nějak zabránit."

"Do... dobře," vydechla pomalu. Přesto jí ještě chvíli trvalo, než Rikera pustila. Chápal její strach. Jako kdyby člověk nazdařbůh plul uprostřed oceánu a někdo mu řekl, že se zachrání jedině tehdy, když si svlékne záchrannou vestu.

Dech mu v pleximasce zněl dutě a on si ji zvolna sundal. Vzduch v jeskyni byl téměř tak bodavý jako venku. Přesto stále neviděl ani odlesk.

Úmyslně cestoval nalehko a nyní toho začínal litovat. "Asi s sebou nemáš baterku, co?"

Nastala chvilka mlčení. "Počkej," požádala ho.

Slyšel šustění. Něco si sundávala, on ale neviděl co. O chvilku později zničehonic zaplálo světlo.

Bylo tak jasné a objevilo se tak znenadání, až musel přimhouřit oči a automaticky zvedl ruku, aby je zastínil: Pak ruku pomalu spustil a opatrně se zadíval na Štěpánku.

Dívka držela něco, co vypadalo jako svítilna; ta vesele zářila, osvětlovala jeskyni a dala Rikerovi první příležitost pořádně si prohlédnout jejich útočiště. Na okamžik se obával, že se bude dívat do chřtánu Divoké věci, avšak uvědomil si, že kdyby v jeskyni nějaké zvíře bylo, pravděpodobně by už na sebe upozornilo. Ty stvůry nebyly právě lstivé.

"Prométheus," řekla a zvedla svítidlo. Stíny, které vrhalo, jí tančily po tváři. Na zemi vedle ní ležel otevřený batoh, v němž se skrývaly dávky potravin a další užitečné věci. "Poskytuje deset hodin světla."

"To je víc než dost," prohlásil Riker. Strčil před svítilnu ruku, pak si svlékl rukavici a ruku dal ještě blíž. "Světlo. Žádné teplo."

"Nemůžete mít všechno," pokrčila rameny.

"To nemůžu, ale myslím, že právě teplo budeme docela brzy potřebovat," odvětil. "Ale... žádný strach."

"Komandére, kdybych se teď nebála, asi bych byla blázen."

Pousmál se a přikývl. Hovořila rychle, nervózně; patrně doufala, že mluvením zažene živé vzpomínky na smrt rodičů.

Obou rodičů. Nicméně... bylo by možné, že Ellie přežila? Riker si nebyl jistý, jak je ten ledový sráz hluboký. Kdyby dopadla do závěje, tak možná...

Avšak nemělo smysl o takových věcech spekulovat před Štěpánkou. Za prvé by namítla, že to říká jen proto, aby se cítila lépe, což je v podstatě pravda. A za druhé, proč v ní vzbuzovat naději v něco tak nepravděpodobného?

"Nejspíš máš pravdu," přikývl a protáhl si nohy. Vstal a zjistil, že strop sluje mu dovolí napřímit se asi jen do tří čtvrtin výšky. No, lepší něco než nic.

"Jak se odsud dostaneme, komandére?" zeptala se.

"Teď nijak," odpověděl Riker. "Padla noc. Teplota venku je pod bodem mrazu."

"Tak... co budeme dělat?"

"Ani se nehneme." Došel k ledu, který zavalil ústí, a poklepal na něj. Byl to celistvý blok. "Rozhodně se nepohrneme ven. Samozřejmě, že nás tu tohle drží, ale také nás to chrání. Musíš vidět lepší stránku věci."

"Hmm," odfrkla si, "zatím jsem otáčela jenom zatraceně špatný stránky."

"Mohlo by být hůř."

"Jak?"

"Mohla bys být sama."

Přikývla. "To bych asi umřela."

"Koukni," ukázal na ni prstem, "uzavřeme dohodu. Už ani slovo o úmrtí nebo umírání. To jsou slova na U. Už nechci slyšet žádná slova na U. A jelikož tu mám nejvyšší hodnost, co řeknu, platí. Jasné?"

Vystřihla zmatené zasalutování. "Rozkaz."

"V Hvězdné flotile nesalutujeme."

"Ach." Udělala na něho dlouhý nos. "Rozkaz."

"To je lepší," usmál se. "Můžeš se hned dát k Hvězdné flotile."

Zatímco mluvil, kráčel k zadní stěně jeskyně. Sluj nebyla moc hluboká, jen pár metrů. Přesto nebyla nejhorší. Byla přibližně stejně velká jako kajuta, kterou dostal jako čerstvý praporčík.... snad jen strop tu byl o hodně nižší.

Riker si vzpomněl na kapitána onoho prvního plavidla, který usoudil, že Will má na pouhého praporčíka příliš sebejistoty a vzrůstu a zařekl se, že mu v průběhu plavby přistřihne křidélka. Riker letmo zatoužil, aby byl teď ten kapitán s ním. Drobná postava by mu v této chvíli byla nesporně výhodou.

Vytáhl fázer a zkontroloval úroveň energie. Nic příznivého, ale přinejmenším na chvíli jim poslouží k přežití. Otočil se a namířil na bariéru sněhu a ledu, která ucpala východ.

"Myslela jsem, že jste říkal - " začala Štěpánka.

"Nikdy nepochybuj o nadřízeném důstojníkovi," umlčel ji Riker a vystřelil paprsek tenký jako tužka.

Ten do ledu prorazil drobnou dírku a Riker paprsek rychle přerušil, doufaje, že tak učinil včas. Pozorně naslouchal. Neozývalo se nic jiného než slabé hřmění.

"Průduch," vysvětlil.

"Aháááá," důležitě kývala Štěpánka. "To nás vytrhne. Teď už se nemusíme bát ničeho jiného, než že umrzneme k smrti."

"Nemáš tam přenosná kamínka?"

Štěpánka zavrtěla hlavou. "Ne, byly v... mámině..." hlas se jí vytratil.

S ní to bude jako kráčet po tenkém ledě, napadlo Rikera.

Avšak Štěpánka vzhlédla, odhodlána dát najevo, že dokáže být stejně silná jako Riker. "Byly v mámině batohu," prohlásila. "Tolik k našim nadějím."

Riker přikývl. "Asi ano. Přesto... to není nic, co bychom nezvládli. Pojď mi pomoct."

O chvíli později shromáždil Riker hromádku kamení. Nastavil fázer na nejnižší výkon a stejnoměrně na ni vypálil. Kameny se za několik vteřin rozpálily a žhnuly příjemným teplem.

Štěpánka, jež si už dávno sundala pleximasku, před nimi poklekla a natáhla k nim ruce. "Skvělé!" zaradovala se. "Jak dlouho takhle vydrží?"

"Budu je muset ohřívat asi tak jednou za hodinu."

"Doufám, že v tom fázeru máte hodně energie." Ani se nepodíval na ukazatel, aby zjistil, jak nízko je. "Víc než dost," zalhal.

Štěpánka vytáhla z batohu příděly a mlčky s Rikerem pojedli. Věděl, o čem přemýšlí a přál si, aby tu byla Deanna a dívku utěšila. Riker neznal slova, kterými by zmírnil bolest, kterou jistě zakouší.

Nicméně jeho mysl o překot zvažovala, co udělají teď. Pohlédl na chronometr, který si vzal z vozu...

Trhl sebou. Teréňák. Stál na úpatí hory. Bylo dost dobře možné, že jej zavalila lavina. I kdyby tedy přežili noc, den sliboval pouze velmi dlouhý, velmi obtížný výšlap do Hvězdičky, který jim bude 'zpříjemňovat' bůhvíco?

Zpátky ke chronometru. Věděl, kdy přibližně na Ráji vychází to jejich pseudoslunce. Bude se ho tedy velice přesně držet. Nechtěl ve sluji zůstávat déle, než musí.

"Slyšela jsem, že je to dobré umírání," řekla tiše.

Pohlédl na ni. "Co jsem říkal o tom slovu na U?" Zdálo se, že si téměř neuvědomila, že není sama. Dívala se na něco, co komandér neviděl. "Umrznout. Prý je to velmi příjemné."

"Štěpánko, tohle je k ničemu..."

"Celý otupíte a pak je vám najednou teplo." Hlas měla podivně odměřený. "Takový hezký, uvolněný pocit, a pak prostě usnete a už se neprobudíte. Je to velice pokojné."

Vzal ji za ramena a zadíval se na ni. "My neumřeme, ani pokojně, ani jinak. Ty kameny nám bohatě postačí, aby nám bylo teplo."

Pomalu přikývla a dlouho mlčela. Riker se několikrát pokusil začít hovor o něčem neškodném - o chlapcích ve Hvězdičce, o obyčejných věcech. Ona se ale nedala opít rohlíkem. Nad vším se vznášela nepopiratelná skutečnost, že mají velké, veliké potíže, a všechny ty řeči a Rikerovo družné klábosení tu prostou pravdu nezmění.

Dvakrát ohřál kameny a Štěpánka na něho hleděla se zdrženlivou zvědavostí. Něco se jí honilo hlavou a on si přál, aby dokázal poznat co. Jednání s pubertálními dívkami rozhodně nepatřilo mezi jeho silné stránky. Myšlenkami znovu zabrousil k Troi. Bylo to jakoby podivně sobecké, když si přál, aby byla s ním. To by znamenalo, že by byl ohrožen i její život. Přesto, když byla s ním, cítil se schopnější vidět... co? Celek? Jak se věci mají? Skutečný vztah Rikera k univerzu?

K čertu s tím vším. Přál si, aby s ním byla, jen aby ji mohl obejmout a načerpat z ní sílu.

Byl na tom teď tedy takto: shrbený zkoumal jeskyni. Štěpánka se před nějakou dobou dala znovu do pláče a jeho nenapadalo nic, čím by jí ulevil od bolesti. Co má povídat? Že všechno bude dobré? Že maminka s tatínkem jsou teď na nějakém lepším místě? Uděláme si kakao a budeme předstírat, že jen tábořímе? Neřekl tedy nic a dopřával dívce tolik soukromí na žal, kolik bylo ve stísněném prostoru možné. Pláč pomalu přešel v občasné vzlyky.

Posadil se a opřel se o stěnu. Kameny začaly opět chladnout, avšak nechtěl na ně vystřelit příliš brzy. Musel si šetřit to málo energie, která jim zbývala.

Cítil, jak jej zalévá vláčné teplo a přinutil se opět procitnout, neboť se mu v hlavě ozvala Štěpáncina slova. Podle chronometru uběhly hodiny a hodiny také zbývaly do rozbřesku.

Musí zůstat vzhůru. Když se mu to nepodaří, nebude moci zahřívat kameny a teplota ve sluji bezpochyby klesne na nebezpečnou úroveň.

Štěpánka se choulila poblíž vychládajícího kamení. Pootevřela oči. Odrážela se v nich slabá zář. "Komandére..."

"Ano?"

"Proč vám otec říkal Kulový blesk?"

Tiše se zasmál. "Až budeš starší," odmítl odpovědět.

"Já už starší nebudu."

Vzdychl. "Takhle nemluv," napomenul ji unaveně.

"Davu Mosleymu se líbím."

Měl potíže sledovat, kam se hovor ubírá. "Cože?"

"Davu Mosleymu. Je to jeden kluk ve Hvězdičce, o pár let starší než já. Pořád se snaží být se mnou o samotě."

"Je to tvůj kluk?" otázal se Riker a vší silou se musel soustředit na rozhovor. Myšlenky se mu únavou rozutíkávaly. Kde k čertu bere ta holka energii?

"Ne. Je to trouba."

"Aha."

"Jde mu jen o jedno."

Riker na ni pohlédl přivřenýma očima. "Aha."

"Víte, já to nikdy nedělala."

"To?" Odmlčel se a snažil se přijít na to, o čem vlastně mluví, a pak mu ta očividná věc došla. Zřejmě už mu zamrzal i mozek. Předklonil se a střelil do kamenů, čímž je opět příjemně rozehřál. "Aha... to. "

"Jo. Tak nějak... jsem čekala. Na toho pravýho."

"Aha."

"Že mi to k něčemu bylo, co?"

"Je ti teprve patnáct, Štěpánko," namítl. "Zažiješ spoustu let. Budeš mít spoustu času."

"Ne když umřu."

"Ty neumřeš, Štěpánko, a teď běž spát. Odpočiň si. Zítra nás čeká náročný den."
Něco se dotklo jeho kolena a on se na ně podíval. Byla to její ruka.
"Vy jste ten pravý," prohlásila tiše.
Povzdechl si. "Štěpánko... vím, že jsi vyděšená a máš strach... a myslíš si, že se strachu zbavíš jedině... tím. Útěk ale nikdy ničemu nepomohl."
"Já se vám nelíbím," prohlásila hlasem prodchnutým zklamáním.
"Štěpánko... nebylo by to... vhodné."
"Kvůli mýmu věku?"
"Kvůli tvému věku, tvým rodičům... jak by se asi cítili?"
"Oni se necítí nijak, jsou - " Zajíkla se a znovu se dala do breku. Opřela se o Rikera, nezbylo v ní ale nic z té mladé rádoby svůdnice. Znovu to byla vystrašená dívenka. Riker ji k sobě přitiskl, něžně ji hladil ve vlasech a říkal jí, že všechno bude zase dobré (čemuž sám tak úplně nevěřil, člověk ale musí říkat to, co funguje). Nakonec pláč opět umlkl; beze slova se od něho odtáhla a znovu se schoulila ke kamení.
Než však usnula, tiše pronesla: "Dave Mosley by zabíjel, aby byl teď na vašem místě."
"No..." pomyslel na relativní pohodlí a bezpečí Hvězdičky, "ani mně by nevadilo být na jeho."
* * *
Jediným zvukem v jeskyni bylo Štěpánčino pomalé, uvolněné dýchání.
Riker se vznášel v polospánku kdesi mezi dvěma světy. Bylo to tam klidné a mírné. Kolem něho padal příjemný opar.
Ticho v jeskyni bylo tak drtivé, jako by ji vlastně vyplňovalo hluboké burácení. Klímal, páteř mu tuhla, a on se silou probudil a zahleděl se na svítilnu. Linulo se z ní měkké světlo a Riker se cítil úplně v pohodlí.
Štěpánka ležela a spala. Riker si uvědomil, že kdyby se dal Carterovou cestou, možná by měl dceru přibližně v jejím věku. Pokusil se představit si, jaké by to bylo, a neuspěl.
Uvažoval, jak je to podivné. Enterprise byla loď zvlášť navržená tak, aby vyhovovala rodinám. Již nebylo třeba opouštět víru v osobní život, rodinu a blízké tím, že člověk odešel do vesmíru. Přesto nikdo z osazenstva můstku - ani Picard, ani Geordi či Worf - k žádné rodině nepatřil. Neměli partnery ani děti. Navzdory tomu, že nyní měli tu možnost, nikdo jí nevyužil. Proč?
"Jsi zbabělec," prohlásil Jackson Carter.
Riker pohlédl na siluetu spící Štěpánky, vedle níž seděl její otec a něžně hladil dívku po vlasech. Riker se nedivil, že tam Carter je. Zdálo se to správné.
"Jak to můžeš říct?" zeptal se Riker. "Každičký okamžik našeho života je plný neznámého. Plný nebezpečí."
Carter opovržlivě zafrkal. "To je snadné. Okouzlující. Všichni říkají, že vesmír je velká hranice. Nesmysl. Mezilidské vztahy - tam se nachází skutečné dobrodružství. Jaký je vůbec tvůj život? Létáš na planety, rozhlídneš se a opustíš je takové, jaké byly i předtím."
"Je to sakra složitější, Jacksone," odvětil Riker.
"Ty víš houby," namítl Carter.
Riker se předklonil a oči mu slabě žhnuly. "Viděl jsem hvězdy - tak zblízka, že jsem mohl natáhnout ruku a vzít si je. Viděl jsem, jak se slunce mění v novu a jiné se zase rodí. Stál jsem na planetách, na nichž život sotva začal vystupovat z prvotního bahna a věděl jsem, že za několik milionů let tam možná bude něco velkolepého a skvělého, a zaradoval jsem se. Stál jsem na planetách, na nichž zbyla jen radioaktivní pustina, budovy byly rozbombardované na prach, a zaplakal jsem. Spatřil jsem divy vesmíru."
Carter se usmál a pomalu zavrtěl hlavou. "Já," pronesl, "znám poklidnou radost z toho, když ležíš v teplé posteli, vedle ženy, která s tebou byla včera, je s tebou dnes a bude s tebou i zítra. A kdyby mi měla být zima, přitiskl bych se k ní a bylo by mi teplo. Vstával jsem ve dvě hodiny ráno, abych nakrmil plačící dceru, posadil jsem si ji na klín a přidržel jsem jí láhev, abych utišil její vzlyky. A ona na mne pohlédla těma nádhernýma, nevinnýma očima; nikoho jiného nevnímala. Galaxie v tichu časného rána spala a byli jsme jen my dva. A pro ni jsem byl já divem vesmíru."
Riker se opřel a hleděl na přítele, který tak snad nikdy dříve nemluvil. "Ty šťastný parchante," řekl tiše. "Přeju ti to."
"Měnil bys?" otázal se Carter.
"Ne."
"Pak je mi tě líto."
Riker zavřel oči a pomalu potřásl hlavou. "Tolik... tolik mě to mrzí, Jacksone. Kdybych něco udělal jinak, mohl jsem vás všechny zachránit. Občas si myslím, že se celý můj život skládá z mých vlastních pochybností o sobě." Povzdechl si. "Co tu k čertu dělám? Cizinec na bohem zapomenutém místě, který bojuje o svůj život."
"Všichni jsme cizinci, Wille."
Riker otevřel oči a byla s ním Deanna Troi. Samozřejmě, že ano. Kde jinde by měla být?
"Co to znamená, poradkyně?"
"Znamená to, že všichni mají pocity prázdnoty a opuštěnosti. I v namačkaném davu jsme úplně sami. Skutečným testem ducha je, jak si poradí se samotou."
Usmál se. "Raději bych byl sám s tebou."
"Musíš být silný, Wille. Je to potřeba. Žal nad tím, co mohlo být, ti jen zatemní duši."
"I když se ten žal týká životů, které jsem mohl zachránit?"
"I tak."
"Chybíš mi, Deanno."
"Ty mně taky, Wille."
Odmlčel se. "Nemám tedy litovat ani toho, jak jsem naložil s naším vztahem?"

Usmívala se. "Tou cestou lze kráčet oběma směry, Wille."

"Možná. Přesto - " Posadil se zpříma. Deannu pokrývala hebká mlha a zřejmě houstla. "Jestli se odsud dostanu, něco jsem vymyslel. Možná bychom měli - "

Zvedla ruku. "Nepřemýšlej o věcech, kterých budeš litovat."

"Nelitoval bych toho," bránil se.

"Ne. Na Zemi mají jedno přísloví: 'Tonoucí se stébla chytá'. Co se nyní zdá jasné, může ve chvíli, kdy nebezpečí pomine, velice znejasnět."

"Možná jsem právě tohle potřeboval vidět jasně."

"V tom případě," odvětila tiše, "bude ten úhel pohledu jistě aktuální, až budeš zachráněn. Avšak domnívám se, že jakmile se vrátíš do příjemného prostředí Enterprise, možná budeš věci vnímat jinak."

"Nechci zemřít s lítostí, Deanno."

Pokrčila rameny. "Pak tedy neumírej."

* * *

Neumírej.

Riker se zničehonic posadil, tělo úplně bdělé. Kameny vychladly téměř tak, aby byly nepoužitelné. Rychle zamířil fázer a znovu je rozehřál. Štěpánka se ve spánku převrátila a zamumlala cosi nesrozumitelného.

Riker vstal a protáhl si svaly. Vzpomínky na pomíjivé sny už bledly, i když se nemohl zbavit dojmu, že v nich šlo o něco, co by si rád zapamatoval. Věděl jen to, že mu bylo teplo, to však nepocházelo jen od rozpáleného kamení. Zářilo mu z nitra.

Zkontroloval chronometr a zjistil, že brzy nastane rozbřesk. Opřel se, tiše si přehazoval fázer z ruky do ruky, aby pohyboval prsty, a čekal.

Štěpánka se otočila a zadívala se na něho přivřenýma očima. "Komandére," zamumlala, "měl jste někdy ještě horší trable než teď?"

"Štěpi, William T. Riker už toho zažil spoustu horšího," usmál se, "a vždycky přežil. Trable je moje druhé jméno." S mrknutím dodal: "Co si myslíš, že tam znamená to 'T', no?"

Usnula s jistotou, kterou Riker necítil.

Kapitola dvacátá

"Půjdu s vámi."

Zatímco Troi čekala nějakou námitku, Skamene se na ni bezvýrazně zadíval. Zůstal stejně netečný jako vždycky. Stáli v hangáru raketoplánů; zbytek výsadku, který Skamene sestavil, se mezitím připravoval k odletu.

"Jste si jistá, že je to moudré?" otázal se nakonec.

"Myslím, že to musím udělat."

Lehce naklonil hlavu a prohlížel si ji. "Protože mi nevěříte?"

"S tím to nemá nic společného," namítla Deanna a mluvila pravdu. "A já vám samozřejmě věřím."

"Tak to je dobře. Velice dobře. Chvíli jsem si myslel, že se bílá královna snaží udržet černého krále v šachu."

Usmál se tím rozčilujícím, znepokojujícím úsměvem a dodal: "Jestli jdete s námi, doporučuji vám, abyste se trochu přioblékla. Nebude tam moc teplíčko."

Troi úsečně kývla a vydala se vybrat si ze zásob nějaké teplé šaty, které na sobě měli ostatní členové posádky.

Po nějaké době vstoupil do hangáru Picard a prohlédl si výsadek, který si Skamene zvolil. Samozřejmě Worf jako šéf bezpečnosti. Další tři muži od bezpečnosti, všichni mohutní a svalnatí. Skamene zjevně čekal potíže.

Přiřítil se Geordi La Forge a zapínal si bundu. Hlavní inženýr se v ní úplně ztrácel. Picard se na něho zvědavě zadíval. "Pane La Forgi, proč odlétáte i vy?"

"Jelikož atmosféra může s našimi přístroji udělat krátký proces, komandér Skamene mě chtěl s sebou kvůli mému VISORu," dotkl se kovového zařízení, které mu obepínalo hlavu. "Domníval se, že součástky této aparatury by mohly být méně náchylné k interferencím."

Picard pomalu přikývl a uznale pohlédl na Skameneho. "Dobrý nápad, komandére."

Skamene nehnul ani brvou, pouze kývl: "Děkuji, kapitáne."

Rázně k nim připochodovala Troi a navlékala si rukavice. "Dobrá," prohlásila a vypadalo to, že se ve výstroji ztrácí ještě víc než Geordi. "Jsem připravená."

"Poradkyně?" divil se Picard.

"Jde s námi, aby měl výsadek trochu šmrnc," vysvětlil Skamene.

"Odlétám na vlastní žádost, kapitáne," uvedla to na pravou míru Troi, ignorujíc výbuch smíchu členů bezpečnosti (samozřejmě vyjma Worfa). Ona se na oplátku k Worfovi otočila, aby zjistila, jakou její cesta na potenciálně nebezpečnou misi vyvolala reakci.

Worf přirozeně neřekl nic; málokdy mrhal slovy. Lehce k ní však naklonil hlavu, uznávaje její přítomnost, a ona se usmála. Pokud šlo o projevy srdečnosti, ve víc zřejmě doufat nemohla.

"Tak dobrá," odvětil Picard. "Dávejte na sebe pozor. Chci, abyste byli co nejvíce ve spojení s lodí."

"Skoro totéž jste říkal, když jsme se vydávali na Culinan, pane," upozornil jej Skamene uhlazeně. "Vy snad nejste spokojen s tím, jak se tam vše odehrálo?"

Picard mu návnadu nespolkl. "Pokud si o tom budete přát hovořit, komandére, učiníme tak po vašem návratu. Hodně

štěstí."

Přikývli a nastoupili do raketoplánu.

Skamene se posadil na sedadlo pilota a rozhlédl se po osazenstvu. "Vzhůru do divočiny. Připravte se. Trochu se pobavíme."

Zatímco se ostatní připravovali ke startu, Skamene jistě kroužil rukama po panelu. Přezkoušené systémy se probraly k elektronickému životu a Skamene aktivoval gondoly. Raketoplán se začal otáčet, pomalu a vznešeně, k vratům hangáru.

La Forge, jenž seděl vedle Skameneho, otevřel kanál a řekl: "La Forge řízení raketoplánů. Otevřít vrata hangáru."

Velká vrata se před nimi hladce odsunula. Geordimu se zdálo, že jejich pohyb byl kostrbatější, než by měl být, a rozhodl se, že to později zkontroluje.

Vyhlíželi na ohromné nakupení hvězd; v pravém dolním rohu se poklidně otáčel Ráj.

Skamene dokončil poslední revize a ostře se zeptal: "Všichni připraveni?" Ozvalo se souhlasné mumlání. "Dobrá tedy. Nuže - " spustil záďové trysky, "vyrazíme."

Picard, který stál kus od boku raketoplánu, poplašeně uskočil, neboť raketoplán se vrhl vpřed, jako by ho vystřelil z praku. Běžné starty byly klidné a pomalé. Avšak tentokrát se raketoplán dostal ze stoje na cestovní rychlost ve zlomku vteřiny.

"Řídí jako šílenec," řekl Picard do prázdna. "Jak jinak."

Raketoplán se vyřítil ze zádě Enterprise a všichni uvnitř, kromě Skameneho a Worfa, vyděšeně zalapali po dechu. Skamene se culil od ucha k uchu a naklonil raketoplán do ostrého, závrať působícího úhlu, až se zdálo, že se plavidlo řítí k povrchu Ráje naprosto nekontrolovaně.

"Stůjte!" prosila Deanna Troi.

"To by se vám asi nelíbilo, poradkyně," vesele odvětil Skamene. "Když tam kopnu zpětný chod, zbude ze všech mastný flek na předním skle."

"Komandére," ozval se hlasem nezaměnitelně zlověstným Worf, jenž seděl přímo za Kvidem. "Zpomalte sestup."

"To je rozkaz, Worfe?"

"Považujte to za žádost, kterou byste neměl ignorovat."

"Já jsem měl dojem, že spěcháme," odvětil Skamene. Prsty přelétl ovládání a zpětný chod s řevem naskočil. Raketoplán začal poslušně zpomalovat, planeta se k nim však přesto rychle blížila.

Skamene, beze stopy dřívějšího pobavení, řekl: "Bude to pěkně tvrdé, lidi. Jestli vás rozhodí taková relativní drobnost jako má pilotáž, jste na špatném místě a já vás s radostí vrátím. Mimochodem - hvězdná flotila mě hodnotí stupněm l AAA. Nikdy jsem na raketoplánu ani nepoškrábal lak. Takže se uvolněte. A myslete na něco hezkého."

Pak hlasem tak tichým, že jej mohl zaslechnout jen Worf, dodal: "A, Worfe... mohli bychom narazit na proslulou teraformařskou pýchu. Pokud se tak stane, řekneme tohle..."

* * *

Riker souhlasně kývl na chronometr.

"Štěpánko," oslovil dívku měkce a zatřásl jí ramenem. "Čas vstávat."

Zívla, zamrkala a prudce se posadila. Poznal, že má obvyklý pocit dezorientace, který se dostaví, když se probudíte na neznámém, podivném místě. A Will si jen stěží dokázal představit něco podivnějšího než tuto jeskyni.

"Nejsem mrtvá," užasla.

"Ani já ne," odvětil Riker. "A je ráno. Měli bychom pomýšlet na cestu." Ukázal na její batoh. "Máš tam ještě něco užitečného?"

Obrátila ho dnem vzhůru a na zem se vysypal obsah: trocha jídla, které se může hodit, skládací nůž a vidlička, jeden -

"Tak tohle by nám mohlo pomoct," zvedl ošoupaný, avšak robustní cepín. Špička vypadala ostře; k zahození nebude ani bodec na druhé straně rukojeti.

"Máma měla další výbavu na lezení, včetně lana," stroze podotkla Štěpánka. Rikerovi se ulevilo, že to dívka řekla s takovým klidem. Svědčilo to o faktu, že zbývá-li v ní ještě žal, vypořádá se s ním ve vhodnější dobu. Na druhou stranu si sakra přál, aby Štěpánka to lano měla.

"No co," prohodil a zasunul si cepín za opasek. "Vystačíme si s tím, co máme."

Dotkl se kamenů, z nichž už utekla většina tepla. Už je ale nebude zapotřebí znovu zahřívat.

Došel k ledové stěně a poklepal na ni. Pořád byla celistvá. Vytáhl cepín a udeřil do ní špičkou; podařilo se mu oddělit několik úlomků.

"Fajn," pokýval hlavou. "Tímhle tempem se odsud dostaneme někdy příští měsíc."

Vzal do ruky fázer a zkontroloval hladinu energie. Rozhodně jí nebylo dost na úplné zničení stěny. Navíc by je mohl ohrozit hluk, který by při tom zbraň vydávala.

Avšak tenounký paprsek by byl mnohem tišší a úspornější.

"Možná to chvíli potrvá," upozornil Štěpánku a postavil se před ledovou stěnu.

"V pořádku," prohodila. "Dneska je doma velký prádlo, takže nikam nechvátám."

Riker namířil fázer do levého horního rohu stěny, zkontroloval nastavení a vystřelil.

* * *

Raketoplán krátce mezipřistál v Hvězdičce a Vernon s ostatními vědci výsadku nastínili základní rysy událostí. Skameneho tým poté rychle dostal z místních lidí maximální množství informací.

Teraformařům se zpočátku spolupracovat nechtělo, Skamene však ten problém dosti hbitě vyřešil.

"Jste vážně sekáči," urážel je Mark Masters. "Federace se sem přižene jako velká voda. Už je bílý den a my své lidi najdeme i bez vaší pomoci, takže nashledanou."

"Chápu," odvětil Skamene - pomalu, přemýšlivě. Nato se otočil k Worfovi, trhl palcem k Mastersovi a přikázal:

"Poručíku... zabte ho."
"Pomalu nebo rychle?" odpověděl na narážku Worf.
"Nechám se překvapit."
Worf přikývl, rychle došel k Mastersovi a chytil ho za paži. Masters se zajíkl. "Blufujete!"
"Vsadíte na to život?" otázal se Skamene.
"Co... co chcete vědět?" kapituloval Masters.
* * *
Raketoplán vystartoval z Hvězdičky a řítil se k sondě. Skamene prolétal nad povrchem s ohromující pohodou a i Geordi si musel přiznat, že komandér je úžasný pilot. "Ten bluf na toho chlápka byl opravdu dobrý." Skamene a Worf jako jeden muž opáčili: "Bluf?" Geordi usoudil, že to bude lepší dále nezkoumat. Skamene mezitím řízně rozkázal: "Poradkyně... máte nějaké údaje o komandéru Rikerovi?"
"Cítím jeho přítomnost," odvětila. "Zdá se mi klidný, vyrovnaný. Odhodlaný."
"To je náš Riker," přikývl Skamene a Deanně se vůbec nelíbil tón, jakým to řekl. Skamene se však jako vždy ovládal a Deanna tedy nedosáhla žádného pokroku. Snad jen...
Byl rozrušený. Cítila, že v něm cosi kypí. U někoho, kdo vede záchrannou misi, jsou jisté obavy samozřejmě přirozené. Co jej ale přesně rozrušovalo? Něco příznivého, nebo naopak nepříznivého?
Je příčetný. Willovi by neublížil. Opakovala si to stále dokola a pak ji napadlo, jestli tak činí, aby na to nezapomněla, nebo proto, aby se sama přesvědčila.
* * *
Led teplem fázeru rovnoměrně odtával. Ani zdaleka to ale nestačilo. Mocnost vrstvy sněhu a ledu byla větší, než se Riker domníval.
Přestal, neboť si uvědomil, že se takhle nikam nedostane. Zkontroloval hladinu energie; byla tristně nízká.
"Co se děje?" zeptala se Štěpánka a snažila se nepoddat strachu. "Stalo se něco?"
"Stalo se, že to nefunguje," odvětil. "V podstatě jsem doufal, že nám vyříznu díru, kterou prolezeme, ale vidíš to." Ukázal na lem, který odřízl; měl v úmyslu vytlačit sníh jako ohromný špunt. Když ale vší silou zatlačil, nic nenasvědčovalo tomu, že by se špunt hodlal pohnout. Štěpánka vstala a beze slova se k němu přidala. Nic se ale nezměnilo.
"Co... co teda uděláme teď?" zeptala se.
Posadil se a poškrábal se ve vousech. "Náhodou tam asi nemáš termitovou bombu, co?"
Zavrtěla hlavou.
Zadíval se na fázer a dostal nápad. Byl zoufalý, ale to oni byli také.
"Jdi na druhou stranu jeskyně," pokynul jí, "co nejdál to půjde."
"Co chcete - "
"Udělej to. A vezmi si s sebou věci."
Uposlechla; zastavila se jen na chvilku, aby posbírala majetek do batohu a hodila si ho na záda.
Riker mezitím upravoval nastavení fázeru. Na čele se mu perlil pot; doufal, že to, co dělá, bude fungovat a zároveň je to nezabije.
"Co to děláte?" zeptala se zpovzdálí.
"Nic důležitého," odvětil pochmurně. "Jen se snažím výbuchem otevřít dveře."
"Aha." Neznělo to příliš nadšeně. Ale ani on se tak necítil.
Vzal do ruky cepín a začal zuřivě sekat, všude létaly úlomky, až ve středu ledové stěny vytvořil drobnou dírku. Štěpánka jej nechápavě pozorovala. "To jako půjdeme ven tudy?" zapochybovala.
"Přibližně takový je plán," odvětil a už nedodal, že je také dost dobře možné, že se na ně kvůli němu zřítí celá jeskyně, nebo dokonce i hora. I ty nejlepší plány mají koneckonců stinné stránky.
Dokončil poslední úpravu a stiskl spoušť. Jeskyni pomalu vyplnilo vysoké skučení, jež postupně sílilo a stoupalo.
Hodil fázer co nejhlouběji do díry a vrhl se k opačné straně jeskyně.
Tělem zakryl Štěpánku a ona se vystrašeně zeptala:
"Co se stane?"
"Nastavil jsem fázer na přetížení. Jako když strčíš prst do kohoutku a zastavíš tak vodu. Dřív nebo později vyletí ven."
"To nás zabije!"
"Doufám, že ne," namítl Riker. "Neřekl jsem ti, že ten fázer je téměř vybitý. Mělo by dojít jen k drobnému výbuchu, který bude snad dost silný na to, aby odsud vyrazil
ten sníh a led."
"Byl skoro vybitý a vy jste mi to neřekl?" zaječela Štěpánka do okolního hluku. "Je ještě něco, co bych měla vědět?!"
"Jo. K zemi!" Přitiskl jí hlavu k podlaze. Fázer dosáhl mezní úrovně a vybuchl. Z jeskyně jako tryskáče vyletěly ohromné kusy sněhu a ledu. Štěpánka zapištěla a pevněji se přitiskla k Rikerovi; napadala na ně ledová tříšť a vypadali, jako by na sobě měli lehký, zaprášený plášť. Dovnitř se vedral vzduch a vyhnal z jeskyně nahromaděnou vydýchanou atmosféru.
Riker zvedl loket a vykoukl zpoza něho. Kde předtím byla masa sněhu, tam nyní zela ohromná díra.
"Jdeme." Klopýtali ke vchodu a Riker ji táhl za ruku. Will si popravdě nebyl jistý, jestli nelezou z deště pod okap. Neměli fázer. A i když byl výbuch utlumený, klidně mohl uvolnit další lavinu - v takovém případě by je padající úlomky mohly rozdrtit jen chvíli poté, co se dostanou na svobodu. Všechno ale bylo lepší než zůstávat v jeskyni. Zatímco se hrnuli ven, Štěpánku bouchal do zad batoh.
Riker sebe i dívku přitiskl k druhé stěně pukliny, opřel se o ni a nervózně vzhlédl. Štěpánka udělala totéž.

Čekali. Čekali na odpověď v podobě dunění a na to, jak se kolem nich začne hroutit svět.

Nic. Skryté vrchy působily přechodně neklidným dojmem, když však nedošlo k žádnému dalšímu hluku či vibracím, Vrchy si jakoby pomalu vydechly a vrátily se k obvyklému stavu.

Riker se zahleděl do soutěsky, do směru, kterým přišli, cestu zasypal kopeček sněhu. Uvědomil si, jaké měli štěstí, že ústí jeskyně zapadalo jen něco přes metr tlustým povlakem. Kdyby lavina vyplnila celou puklinu, byli by po smrti.

Jako by si s nimi Skryté vrchy pohrávaly a dávaly jim trochu naděje, než jim ji zase uzmou.

Nahoru. Volná cesta soutěskou vedla nahoru. Chtěli jít dolů, alespoň ale měli směr, kterým vůbec mohli jít. Vidět věc z lepší stránky. Držet se kladů, využít výhody, a všechny ty další úžasné poučky, které se učí na Akademii. Když člověk sedí za stolem a studuje scénáře, zdají se to být příjemná, milá slova.

Scénář: váš přítel z dětství a jeho manželka jsou mrtví; jejich dcera je jen krůček od nervového zhroucení; nemáte fázer, máte málo jídla a cepín, a zatímco procházíte hornatým, studeným, nepřátelským prostředím, odevšad na vás mohou vyskočit geneticky zplozené stvůry.

Je s podivem, že tento úkol vyučujícím na Akademii utekl. To se ale přece stává v jednom kuse, ne?

"Tak jo." Poplácal ji po zádech. "Půjdeme."

Začali stoupat.

* * *

Raketoplán objevil Carterovo vozidlo.

"Co tam vidíte, poručíku?" zeptal se Skamene Geordiho, když se postavili do dveří raketoplánu a balancovali na rámu. "Něco teplého? Trikordér říká, že tam není žádný život, ale... kdo ví."

Geordi pomalu zavrtěl hlavou. "Nic. Za oknem ale zachytávám nějaké věci."

Skamene přimhouřil oči, avšak vnitřek teréňáku byl pro něho příliš tmavý. "Například?"

"Podle množství a tvaru bych řekl, že se jedná o tělo. Možná dvě. Jedno z nich mi připadá jako nějaké zvíře."

"Jedna z těch Divokých věcí, před kterými nás varoval Masters," dohadoval se Worf.

"A že nás varoval pěkně s chutí, že?" podotkl Skamene s podivně nepříhodným veselím. "Jste si jistý, že jsou mrtví, poručíku?"

"Nevyzařuje z nich žádné teplo, komandére." Skamene ostře přikývl a vyskočil z raketoplánu. "Dobrá. Skoukneme to. Troi, vy tu zůstaňte."

Deannu to poněkud rozmrzelo. "Mohlo by mě být potřeba," podotkla.

Otočil se a zadíval se jí přímo do očí - což nedělal často. "Jestli to tělo patří vašemu miláčkovi a on se pustil do křížku s Divokou věcí, opravdu to chcete vidět?" Zmlkla a všechno za ni řekl výraz její tváře. "Zůstaňte tu," zopakoval Skamene. "Tinkere, vy také." Ani strážci, kterého Skamene vybral, se příliš nechtělo vidět potrhaného Rikera a tak s radostí uposlechl.

Se Skamenem v čele došli k vozidlu. Přední dveře byly otevřené a komandér bez zaváhání skočil dovnitř. Ihned jej tam následoval Worf, zato Geordi se zdržel, protože ani jemu se ve skutečnosti nechtělo ohledávat mrtvoly. Jsem inženýr, pomyslel si, ne doktor.

Worf sledoval, jak jde Skamene přímo a neohroženě k tělům. Letmo pohlédl na mrtvého muže a prohlásil: "To není on. Myslím, že je to Carter."

Jeho hlas přeletěl malou vzdálenost k raketoplánu a když jej zaslechla Deanna Troi, spadl jí kámen ze srdce.

Jaký pocit z toho měl Skamene?

Odpověď, možná důležitá odpověď, přiměla Troi, aby ho prozkoumala. Skamene opravdu polevil ve své duševní ochraně na tak dlouho, aby vycítila základní pocit - Skamene byl rád, že tam nenašel Rikera.

Získala tak veliký pocit jistoty, neboť jí to dokazovalo, že Skamene nechová k Rikerovi žádné nepřátelství.

Na Worfa zase udělala dojem Skameneho neúprosnost. I podle klingonských měřítek nebyl na to tělo hezký pohled, Skamenem to ale ani nehnulo. Místo toho ostře prohlásil: "Porozhlédneme se. Zkuste najít nějaké vodítko k tomu, kam mohli jít."

Zanedlouho nalezli záznamník. Když se jej ale Skamene pokusil spustit, zasekl se, protože byl dlouho vystaven chladu.

"Žádný problém," ujistil jej poklidně Geordi. "Vrátím se do raketoplánu a za chvilku to zprovozním."

Když vystoupili z vozidla a vyrazili k raketoplánu, Geordi se rozhlédl a vpravo si všiml něčeho, co jej přinutilo říct: "Komandére Rikere - chci říct, komandére Skamene."

Jestli Skameneho to přeřeknutí urazilo nebo jestli si ho vůbec všiml, nedal to na sobě znát. "Ano, poručíku?"

"Támhle něco je," ukázal. "Myslím, že je to další z těch oblud, je ale zpola zasypaná sněhem."

"Dobře, poručíku. Prověřím to. Vraťte se do raketoplánu a rozchoďte ten záznamník."

Skamene nečekal na odpověď, otočil se a odběhl směrem, který mu Geordi označil. Ani se nemusel ohlížet, aby věděl, že Worf je v závěsu za ním. Doběhl k cíli a chvíli počkal, aby jej Worf dohonil. Nicméně Skamene byl zadýchaný a Klingon se ani nezpotil.

"Šerpa je vám pořád nepohodlná, poručíku?" dotázal se a poklekl k ostatkům.

"Velice."

"Že vás to baví." Pozorně si ostatky prohlédl. "Tuhle někdo pěkně obral," prohodil. Zvedl kost. "Podívejte se na tohle. Něco tu nohu rozdrtilo. A..."

Padl na zem a hledal stopy vyjetých kolejí, nic ale nenašel. Vítr a vířící sníh odvedly dobrou práci. Skamene poklekl na jedno koleno a chvíli přemýšlel; velice se tak podobal soše Myslitele.

"Nuže," pronesl pomalu. "Stalo se tohle. Riker nalézá teréňák. Předtím nebo potom je napaden Divokou věcí. On tu bestii přejede. Pak zamíří... kam?" Umlkl. "Zpátky do města nejel. To bychom ho našli někde po cestě."

"Pokud se ovšem neztratil."
"Možná." Odmlčel se. "Myslím, že se za někým vydal. Carter s sebou přece měl rodinu, ne?"
Worf pomalu přikývl.
"A nikdo z ní nezůstal ve voze, museli tedy někam odejít a Riker zjistil kam. A vyrazil za nimi."
"Záznamník."
"Určitě," přisvědčil Skamene a vstal. "Doufám, že se ho La Forgeovi podaří rychle opravit." Otočil se a vydal se k raketoplánu.
"A co snědlo ostatky té Divoké věci?" pomalu se zeptal Worf.
"Domnívám se, že další Divoké věci," odvětil Skamene. "Prý to jsou dobří stopaři. Když tedy snědly kamaráda, ihned se vydaly po krvavých stopách, které zanechávaly pneumatiky Rikerova vozidla. Což bylo štěstí tady pro Cartera," trhl palcem k teréňáku, "ji nak by se z něho stal zákusek."
"Jestli to ovšem je tak, jak se domníváte," zaduněl Worf, "pak má komandér Riker v zádech smečku krvežíznivých stvůr."
Skamene přikývl. "Stimulující, že?"
* * *
Štěpánka vzhlédla. "Bože můj, to nedokážu."
"Je to jediná cesta," namítl Riker.
"Tak zůstaneme tady," skoro škemrala.
Soutěska se víc a víc zužovala a Riker se obával, že jim průchod zmizí úplně. Naštěstí se však začal rozšiřovat a vedl k...
Prudkému srázu.
Riker téměř spadl dolů, pak se ale probral a zadíval se pod sebe. Nebyl to příjemný pohled. Hluboko pod nimi se prohánělvítr a Will se chvíli domníval, že zdola slyší truchlivý Elliin hlas.
Pak se podíval doleva a všiml si další úzké cestičky, která se vinula po úbočí hory. Aby se na ni dostali, budou muset vlastně doslova skočit do prázdnoty.
"Jdu první," prohlásil Riker.
"Ne! Spadnete a já tu budu úplně sama!"
"Dobrá. Běž první."
"Vždyť můžu spadnout!"
"Štěpánko, nemáme moc času. Půjdu první a pomůžu ti se tam dostat."
Riker krátce postál na místě, sbíral sílu, shledával odhodlání. Nebylo to nijak zvlášť daleko. Kdyby tam nebyl ten sráz, neváhal by ani vteřinu.
Ten sráz tam ale byl.
Nedívej se dolů. Tohle je učili na Akademii. Náhodou to také bylo základní pravidlo života.
Skočil.
Když dopadl na cestičku, Štěpánka vyjekla. Trochu uklouzl, postavil se a opřel se o stěnu hory. Pěšina měla metr, metr a půl na šířku. Nic moc. Ale ani příliš málo.
Riker natáhl ruku a zavolal: "Pojď, Štěpi. Je řada na tobě. Zvládneš to."
Zadívala se pod sebe, čímž porušila pravidlo číslo jedna.
"Nedívej se dolů," naléhal Riker. "Jenom na mě. Vidíš? Dívej se mi přímo do očí, Štěpi. Zvládneš to. Pojď. Jeden krok. Žádný problém. Nejlehčí věc na světě."
Natáhla k němu ruku a stále se opírala o okraj trhliny.
"Správně. Teď skoč."
Za Štěpánkou se ozvalo hluboké zavrčení.
Dívka se bála otočit, neboť věděla, co uvidí.
Blížila se k ní pomalu, rudé oči jí žhnuly vzteklým jasem. Tlamu měla otevřenou a nedočkavě jí klapala.
Byla od Štěpánky na tři metry a rychle se blížila.
"Štěpo!" vykřikl Riker. "Skákej! Rychle!"
Dívka byla ztuhlá, ochromená. Nemohla odtrhnout zrak od té příšerné tlamy.
"Dělej!" zařval Riker. "Nedívej se na ni! Pojď. Skákej! Skoč ke mně!" Natáhl se, kam až mohl, prsty měl jen několik centimetrů od ní.
Dívka pohnula ústy, ale nevydala žádný zvuk.
Dva a půl metru. Stvůra se zastavila; v hrudi se jí sbíral řev, který vypustila v zavytí, při kterém tuhla krev v žilách.
"Štěpánko! Dělej, k čertu s tebou, dělej! Skákej, skákej, ty blbá, a rychle!"
Stvůra se zaklonila a skočila po vyděšené dívce.
Ten pohyb vysvobodil Štěpánku z ochromení. Dívka se naslepo vrhla k Rikerovi, který ji zachytil a hodil na pěšinu vedle sebe.
Divoká věc přecházela ze strany na stranu, zmatená a rozzuřená, a skočila za nimi - naštěstí bezúspěšně. Celou cestu dolů skučela, dokud ovšem nenarazila na skalní výstupek - a zbytek pádu už mlčela.
Riker se Štěpánkou chvíli zůstali na místě, zády opření o horu, a zklidňovali dech.
Štěpánka se pomalu otočila k Rikerovi a poznamenala: "Nemusel jste mi nadávat."
Zmateně se pod pleximaskou usmál. "Budu si na to dávat pozor."
* * *
Raketoplán vykonal pomalý, vysoký obrat nad východní částí Skrytých vrchů a celé osazenstvo z něho nervózně

vyhlíželo ven.
"Zachycujeme životní údaje," ohlásil Worf a prohlížel přístroje. "Je obtížné určit jejich povahu. Mohl by to být komandér Riker. Nebo ta zvířata. Každopádně mám problém určit jejich přesnou pozici."
"No, příliš blízký přelet si nemůžeme dovolit," odvětil Skamene. "Hluk motorů by určitě uvolnil lavinu." Zamyšleně umlkl. "Přistanu asi půl kilometru odsud a půjdeme pěšky. Pokud tedy někdo z vás nenavrhuje nějakou alternativu?"
Troi vykřikla.
Všichni se k ní otočili jako jeden muž a Geordi zvolal: "Poradkyně! Co se děje?"
Mlčela a čekala, až se jí pulz vrátí do normálu. "Těsně jsme je minuli," vydechla.
"Jsou tam dole?"
"Myslím... že ano. Ale nejsem si jistá."
"Dobrá," prohlásil Skamene. "Zjistíme to."
* * *
Riker se Štěpánkou už po té římse šli snad sto let. Několikrát se do nich prudce opřel vítr a málem je strhl za tou Divokou věcí, která je napadla. Oni se však pokaždé zastavili a přestáli poryv, a s vděčností přivítali, když vítr ulehl a nechal je jít dál.
"Nejsem si jistá, jak dlouho to ještě vydržím, komandére Rikere," poznamenala Štěpánka. Byla to první slova, která pronesla po dosti dlouhé době.
"Možná už to nebude dlouho trvat. Podívej se nahoru."
Poslechla a natahovala krk.
Cesta je vedla stále vzhůru a nad nimi se nyní objevil zřejmě hřebínek, který vedl na vrchol. Nicméně z jejich úhlu pohledu se to dalo jen těžko poznat.
"Nechtěla by ses tam podívat?" zeptal se Riker.
Štěpánku představa šplhání nijak nenadchla, neboť netušila, co by na ně na vrcholu mohlo čekat. Na druhou stranu ani římsa nevypadala o moc slibněji.
"Tak jo," povzdechla si a postavila se vedle Rikera. Ten ji vzal kolem pasu a zdvihl ji nad hlavu. Dívka se prsty zachytila hřebínku a s dodatečným postrčením od Rikera se na něj vydrápala.
Rozhostilo se zdánlivě neuvěřitelně dlouhé ticho, načež Štěpánka zavolala:
"Je to ohromné! Pojďte nahoru." Předklonila se a natáhla ruku.
Riker vyskočil, prsty se zachytil okraje a se Štěpánčinou pomocí se vytáhl vzhůru. Uvědomil si, že se na něm hodně podepisují vítr a chlad. Normálně by se tam vytáhl bez pomoci.
Procvičil si pravé rameno a pocítil bodavou bolest. Trápilo jej už od včerejška, alespoň to ale nebylo tak hrozné, jak se domníval, že bude.
Dostali se na vrcholek, který nebyl nijak zvlášť rozlehlý, jako pohodlné odpočívadlo ale stačil. Jelikož jej chránily vyšší hory okolo, nebyl pokrytý vrstvou ledu, ale asi čtvrtmetrem sněhu.
Riker jím s kroupáním prošel, zastavil se u okraje a shlédl pod sebe. Se směsí hrůzy a úlevy spatřil, že římsa, po níž až dosud šli, končila hned za první zatáčkou od místa, kde ji opustili. Vylezli vzhůru právě včas.
"Komandére!"
Riker se otočil a šmátral po cepínu, neboť si myslel, že na ně někdo útočí.
Štěpánka ale jen volala a ukazovala. "Támhle! Támhle je cesta, která klesá."
Došel k ní a viděl, že má pravdu. Na opačné straně vrcholu se táhla velice krátká a strmá, avšak zcela bezpečná cesta k jakémusi sedlu. A nalevo od sedla zela strž.
"Myslím, že máš pravdu," usmál se. "Možná se nám blýská na lepší časy."
* * *
Výsadek pomalu obcházel úpatí hor a hledal, kam mohli Riker a ten, koho nalezl, jít.
Geordi vše zvolna a opatrně zkoumal VISORem . Nic. "No tak," zabručel, "buď něco. Buď někde. No tak..."
A znenadání vykřikl: "Komandére!"
"Šššš!" sykl na něho Skamene. "Buďte tiše. Když budete křičet, hory by se mohly rozzlobit a mohly by zakřičet zase na vás. Co máte?"
"Támhle!" ukázal.
"Kde?"
"Tam!" La Forge ukazoval na velký sněhový násep. "Podívejte!"
Pak to uviděl i Skamene. Ruku v rukavici; protože byla bílá, skoro se na pozadí ztrácela.
Vyrazili k ní, zbytek výsadku jim utíkal v patách. Skamene skluzem zastavil a řekl: "Bože můj. Skoro se dostala ven."
Co se stalo bylo zřejmé. Neboť ze sněhu na ně hleděla, zpola zavátá, zmučená ženská tvář.
"Snažila se vyhrabat," prohlásil Skamene a vzhlédl. "A skoro se jí to povedlo. Pak ji ale musely opustit síly."
Deanna slabounce zašeptala: "Ona žije."
"Jste si jistá?" chtěl vědět Worf.
Přikývla pobledlou tváří. Bylo to jako malinkatý mizející záblesk světla, a provázel jej strach. Strach z temnoty, strach ze samoty. "Pomozte jí," zašeptala chraplavě, "pomozte jí. Prosím."
Skamene s Worfem se okamžitě jali odstraňovat sníh; Klingon ho odhazoval po obrovských kusech. Za několik vteřin ženu vytáhli.
"Nedýchá," prudce vyrazil Skamene a dotkl se jejího krku. "Bez pulzu."
"Nechce odejít!" Deannin hlas se téměř podobal výkřiku. S překvapivou zuřivostí udeřila Skameneho do ruky. "Pomozte jí!"

"Dobrá, pohyb!" přikázal Skamene. "Jdeme! Vezměte ji do raketoplánu."

Worf ji zvedl a dal se do běhu. Udivilo jej, jak je ztuhlá.

Skamene štěkal rozkazy a utíkal co nejrychleji, aby se udržel vedle Worfa. "Tinkere, vy poletíte s raketoplánem na Enterprise. To je jediná šance - lékařský zařízení ve Hvězdičce stojí za hovno. Troi, vy ji doprovodíte."

"Já ale - "

"Udělejte to, sakra!" Ani nezpomalil. "V raketoplánu je lékárnička, kde najdete všechno potřebné, abyste ji udržela při životě, jestli teda vůbec žije." Vrtěl hlavou. "Vypadá, že už to má dlouho za sebou. Jste si - ?"

"Ano! Ano! Jsem si jistá!"

"Fajn. Tinkere, jakmile ji vysadíte, hněte zadkem a vraťte se sem, jasný?"

"Ano, pane."

"Dobře. Konečně někdo, kdo nediskutuje o rozkazech."

Za několik okamžiků ji naložili do raketoplánu. Zbytek výsadku ustoupil a plavidlo ožilo, otočilo se a pod ostrým úhlem zamířilo k čekající hvězdné lodi.

"Pánové," pomalu prohlásil Skamene, "jsme na vodě. Začneme pádlovat."

* * *

Smečka se ukrývala a spala po jeskyních. Sledovali stopu krve, ta ale končila u hromady sněhu. Byla nepoužitelná. Nicméně - nebyl to vážný problém. Ještě mnoho dní nebudou muset jíst. Avšak -

Když Vůdce vysoko nad hlavou slabě zaslechl zvuky lidských strojů, zvědavě zvedl hlavu. Nemohli se k nim však nijak přiblížit. Lidé se nedali sníst, když se k nim nebylo jak dostat. Položil si tedy čenich zpátky na tlapy a opět usnul.

Později (kdo ví o kolik později? neboť čas je pro Divoké věci bezvýznamný, kromě času k jídlu) zaslechl hlasy, naléhavý ostrý šepot, který se nesl z kaňonu pod ním. Hlasy. To znamenalo, že lidé jsou v dosahu. Hlasy umlkly, už však bylo příliš pozdě. Vůdce začal přecházet po jeskyni a budil smečku.

Zpočátku nechtěli jít, neboť se nedávno dobře najedli a necítili teď potřebu lovit. Avšak Vůdce na ně naléhal, protože masa nebyla hojnost nikde jinde než u nich samotných a nemělo by se jím plýtvat.

Neboť byli smečkou, smečkou, z níž vzešly všechny ostatní Divoké věci. Byli to mrchožrouti, tuláci, samotáři - ale všichni pocházeli ze smečky. Smečka byla všechno. Smečka byla vším. Smečka lovila.

* * *

Riker a Štěpánka Carterová nemohli uvěřit, jak se jim daří. Cesta byla jako seslaná od boha a zavedla je přímo dolů.

* * *

Dolní částí cesty opatrně kráčeli Skamene, Worf, Geordi a oba strážci, D'Angelo a Scully. Worf trikordérem pomalu opisoval oblouk.

Najednou se zarazil. "Tam nahoře," ohlásil.

Ve stejnou chvíli se ozval Geordi: "Támhle."

Každý ale ukazoval jiným směrem.

Podívali se na sebe, načež je vyplašilo hluboké, rozzuřené vrčení.

Ze všech stran přicházely Divoké věci, přísерné a uslintané. Objevily se nad nimi a balancovaly na převisech. Další byly ve stejné výšce jako výsadek a blížily se.

Zatímco se lidé stáhli k sobě a opírali se navzájem zády, Skamene si nepřítele rychle přepočítal. "Řekl bych tak patnáct, možná dvacet," podotkl tiše. "Návrhy, pánové?"

"Zabijeme je," prohlásil Worf.

"Dobrý nápad. Jestli ale bude palba z fázerů moc hlučná, spadne na nás ta hora."

"Pak zemřeme se ctí v boji," odtušil Worf.

Skamene se na něho podíval. "Vy vždycky najdete světlou stránku věci, Worfe. Dobrá, pánové... fázery na plný výkon. Ale jen krátké, řízené výboje. Nic hlučného. Nechceme, aby se Skryté vrchy přestaly skrývat. Rozumíme si?"

Dostalo se mu krátkých přikývnutí.

"Do toho."

Začali střílet.

Smečku to nejprve překvapilo. V jednu chvíli vypadala kořist bezbranná, v druhou příslušníci smečky mizeli.

Vůdce rozběsněně zavyl a Divoké věci zaútočily hromadně.

* * *

Vysoko v horách Riker zaslechl palbu z fázerů, která se mísila se zlostným řevem.

Okamžitě mu došlo, o co jde. "Rychle!" vykřikl a pustil se ke zdroji těch zvuků.

* * *

Členům výsadku se podařilo dostat půl tuctu těch stvůr, pak na ně ale z převisu skočila jedna obluda, které si nevšimli.

Geordi ji spatřil na poslední chvíli a rychle vypálil. Avšak minul a zvíře dopadlo přímo na Worfa.

Mohutný Klingon se zhroutil na zem. Skamene se otočil, uviděl, co se stalo, a než z bezprostřední vzdálenosti vypálil, přepnul fázer na těžké omračení. To stvůru odhodilo, vyhrabala se ale na nohy a otřepala se.

Než mohl vstát i Worf, Divoké věci se přiblížily, jedna se vrhla do vzduchu a plnou vahou vrazila do D'Angela. Formace zády k sobě byla v troskách.

"Ustoupit!" vykřikl Skamene a rozdával výstřely vlevo i vpravo. "Ustoupit!"

D'Angelo vykřikl, protože se mu Divoká věc zakousla do ruky. Worf, bez sebemenšího ohledu na vlastní bezpečnost, vrazil stvůře do tlamy prsty a serval ji z D'Angela; z mužovy roztrhané paže crčela krev. Worf trhl obludě horní a dolní čelistí do opačných směrů. Se zvučným zapraskáním jí pukla lebka.

Geordi ustoupil a snažil se ty stvůry zadržet palbou. Byly rychlé, neuvěřitelně rychlé, neboť vždycky, když nějakou zasáhl, skočila na její místo další.

Hory nad jejich hlavami začaly podrážděně hřmět. Skamene pálil dávku za dávkou a stvůry s hněvivým řevem jedna za druhou mizely. Worf zvedl D'Angela, hodil si jej přes rameno, a z této přikrčené pozice dál střílel.

* * *

Vůdce se otočil a zahlédl svůj protějšek, lidského vůdce. Vyběhl k němu, aby jej obdaroval smrtí.

Skamene jej zachytil koutkem oka - největší ze všech. Sakra, ta věc ale byla velká, kožešinou se jí táhly cákance šedé a černé, a tlamu měla jako hangár.

Komandér se opřel zády o stěnu, otočil se a vystřelil. Divoká věc se uprostřed skoku nějak zkroutila a výboji se tak vyhnula. Dopadla na zem půldruhého metru od Skarneneho.

Zpoza ní vyskočil Scully a zakřičel: "Mám ji, komandére!"

Obluda se neuvěřitelně rychle otočila a vrhla se po Scullym, Skameneho výstřel tedy spálil pouze místo, kde stvůra stála před chvílí. Otevřela doširoka tlamu a popadla Scullyho v půli těla.

Důstojník vykřikl a upustil fázer; Divoká věc měla takovou sílu, že ji 'pasažér' ani nezpomalil. Vyrazila po nedaleké cestičce, jako by Scully nic nevážil, a odnášela si kořist.

"Komandére!" zaječel Scully a nato i s obludou zmizeli.

Skamene se rozhlédl po ostatních. Worf s neuvěřitelnou přesností likvidoval stvůru za stvůrou. Geordi se o něho opíral zády a společně pracovali hladce a výkonně. D'Angelo si tiskl ruku a sténal, jinak však bylo všechno pod kontrolou.

Scullyho výkřiky se vzdalovaly a tichly.

Skamene ještě dvakrát vystřelil, rozložil další dvě obludy, obrátil se a rozběhl se za Scullym.

* * *

Jak se řítili strží, Riker téměř zapadl do nenápadné úzké spáry. Nebylo by to nic osudného, kdyby si jí však nevšiml, mohl by si zlomit kotník. Přeskočil ji a Štěpánka udělala totéž.

* * *

Vůdce se řítil po pěšině a člověk se mu svíjel v tlamě.

Na zuby mu kanula krev, stékala mu po čelisti a on se z ní těšil.

Pak zezadu přiletěl další výboj ze zbraní, kterými vládli lidé. Jeden z nich ho pronásledoval.

Ten lidský vůdce. Určitě. Nikdo jiný by nebyl tak troufalý nebo hloupý.

Vůdce spatřil v očích toho člověka spřízněnost. Byli si velice podobní.

Lidský vůdce se nezastaví. To bylo zřejmé, A i když ho ten vzpírající se člověk v tlamě nezpomaloval příliš, stačilo to.

Otočil se a vyplivl ho.

V tom okamžiku zachytil jinou vůni. Další lidé, výše na cestě.

Jen ať se lidský vůdce zastaví a postará o toho svého člověka. Vůdce si mezitím pochutná na tom, co je na kopci.

* * *

Rikerovi se zdálo, že řev a výstřely z fázerů slábnou, Už bylo na čase, neboť hory začínaly být opět nápadně nedůtklivé a jemu se nechtělo znovu pokoušet štěstí s lavinou. Pak se sklouznutím zastavil.

Odkudsi z blízka zaslechl vrčení podobné motoru teréňáku, které však bylo živé, lačné a děsivé.

Zezadu do něho narazila Štěpánka. "Co je?!" zalapala po dechu. "Proč jste zastavil - "

"Jdeme zpátky," přikázal úsečně.

"Ale - "

"Hned!"

Štěpánka poslechla, otočila se a dala se do běhu. Riker byl bezprostředně za ní a ještě ji popohánět.

Chvíli si myslel, že to zahlédl kdesi ve stínech, ale pak to zmizelo. A vzápětí se to objevilo. Ta obluda byla obrovská, větší, než jakou kdy Riker viděl.

Štěpánka už si uvědomila, co se děje. Tentokrát však nekřičela ani nevříškala. Všechna panika se z ní už vyluhovala a nahradila]i tupá, trvalá bolest. Blížila se fatálnímu přijetí skutečnosti, že zemře brzy a strašlivě. Záleželo jen na tom jak.

* * *

Vůdce pronásledoval kořist pomalu a jistě. Nebylo kam spěchat. Věděl, kam mají lidé namířeno, věděl, že není kam uniknout,

Skamene se řítil po cestě, fázer v natažené ruce. Chvílemi měl dojem, že něco zaslechl, zastavil se tedy a čekal, až na něho ta obluda vyskočí, fázer v pohotovosti. Ani jednou se tak ale nestalo.

A při jedné takové zastávce si všiml, že po cestičce stéká krev.

Rozběhl se ze všech sil a téměř zakopl o Scullyho tělo.

Komandér dorazil právě včas, aby viděl, jak se světlo v mužových očích zachvělo a zmizelo. Jeho zranění byla strašlivá. Pokoušel se udržet pohromadě své roztrhané břicho, a nepodařilo se mu to.

Skamene si v duchu vyvolal Scullyův služební záznam: dvě pochvaly za chrabrost, deset let služby, manželka a dvě dcery na palubě Enterprise.

"Sakra," zaklel tiše. "Sakra."

Pohlédl vzhůru po cestě a představil si obludu, která tomuto muži, jenž se ho snažil zachránit, provedla tohle.

"Tak jo, ty hajzle," zamumlal. "Ty a já."

* * *

Riker a Štěpánka se dostali k sedlu a škrábali se jím k vrcholku, ze kterého sestoupili. Riker měl jen jednu naději - dostat se na druhou stranu hřebenu a obejít ho.

Stvůra jim byla v patách. Riker téměř cítil, jak mu dýchá na krk.

Z hřebenu do sedla se jen klouzali. Výstup se zdál být nepřekonatelnou překážkou. Riker chytil Štěpánku a postrčil ji. Pátrajícími prsty se zachytila okraje hřebínku a vytáhla se nahoru.

Riker vyškubl cepín a zabodl jej do skalní stěny. Našel oporu a vyhrabal se za dívkou.

Přeběhli hřeben, nemotorně se potáceli sněhem a doufali, že se dostanou k cíli. Pak vzduch prořízl ohlušivý řev.

Divoká věc se řítila po hřebeni a zem se třásla. Riker se s cepínem v ruce otočil a zoufale se jím ohnal. Divoká věc zbraň přeskočila, vrazila do Štěpánky a přimáčkla ji k zemi. Dívčina hlava při dopadu vydala odporné, temné žuchnutí, a jen díky sněhové pokrývce lebka nepraskla.

Divoká věc se zastavila, zařvala, a v tom okamžiku jí Riker do hřbetu zabodl cepín.

* * *

Bolest! vyjekl Vůdce.

" Wille!" vyjekla Deanna Troi, když raketoplán vklouzl do hangáru.

* * *

Divoká věc se otočila, cepín stále v plecích, a vytrhla jej tak Rikerovi z rukou.

Riker neustoupil, věda, že udělá-li to, zemře. Místo toho se vrhl po obludě, rukama ji objal kolem trupu a chytil cepín. Prsty se otřel o rukojeť; pak mu však cepín vyklouzl a zapadl do sněhu.

Divoká věc se zvedla na zadní a vytím vyjadřovala své rozpoložení. Riker se k ní zoufale tiskl, ruce držel z dosahu jejích čelistí; podařilo se mu jí paže obtočit kolem hrdla a zaklesnout.

Padla na všechny čtyři a zuřivě se zmítala ve snaze Rikera shodit. Ten ji ale svíral pevně a nepouštěl. Znenadání letěl vzduchem. Dopadl, kolem se zvedl sníh - a kousek od něho ležel cepín.

Divoká věc vyrazila.

Riker vyskočil, popadl cepín a švihl jím, jak nejsilněji dovedl. Špička se zabodla do levého oka Divoké věci; ta téměř lidsky vykřikla a ucouvla. Riker zaujal bojovou pozici, mával cepínem sem a tam a snažil se udržet stvůru na uzdě. Po tváři jí stékala krev, prskala a chňapala po něm. I když byla na jedno oko slepá, stále přesně vnímala a unaveně jej sledovala; Riker soustavně ustupoval.

Napřímila ocas a skočila.

Na Rikera to byl příliš rychlý pohyb a tak jej bokem hlavy zasáhla do břicha. Upadl a snažil se odkutálet, protože se po něm natahovaly drápy té nestvůry. Pak útok opětoval, vlastním drápem, a znovu a znovu zabodával cepín do boku a břicha obludy, všude, kam dosáhl. Masivní čelisti sklaply jen pár centimetrů od Rikerova obličeje a komandér stvůru praštil pěstí do hrdla, chviličku si ji přidržel za krk a zuřivě jí zabořil cepín do druhého oka.

Úplně oslepená nestvůra zařvala a svíjejíc se bolestí se z Rikera svalila. Snažil se vstát.

Slepá a umírající stvůra se po něm vrhla. Když do něj narazila, už neměla tušení, co se kolem ní děje.

Na tom nezáleželo. Náraz Rikera odhodil a jeho mozek zaječel: Okraj! Okraj!

Bylo příliš pozdě; spadl po zádech ze srázu.

Zoufale šátral kolem sebe, jist si tím, že tohle bude jeho poslední čin, prsty se však zachytil okraje. Zhoupl se a vrazil do stěny srázu. Jakmile zaslechl ošklivé lupnutí, rameno se mu odporoučelo. Projela jím bolest a jen s vypětím všech sil zůstal při vědomí.

Slyšel, jak obluda nahoře vyje a sténá, a pak umlkla. Zemřela. Určitě. Snad.

Visel na konečcích prstů a pokoušel se vytáhnout nahoru. V mukách naříkal. Rameno mu úplně ztuhlo. Nemohl jím hýbat a ztrácel cit v celé paži.

Neměl sílu a krvácel z tuctu ran.

Visel tam a proklínal se za nedostatek síly. Proklínal se, že tak změkl.

A pak - kroky. Vzhlédl.

Stál ním nad muž, kterého nikdy předtím neviděl, měl však na sobě oblečení Hvězdné flotily.

"Vy jste určitě Riker," řekl a usmál se. "Jsem rád, že nejste mrtvý. Na tuhle chvíli jsem se těšil."

Kapitola dvacátá první

Zdravotnický tým se vřítil na ošetřovnu se zmrzlým tělem Eleanor Carterové. Už začali s oživovacími pokusy a přesunuli ji z antigravitačních nosítek na lůžko. Beverly Crusherová rychle připravila veškeré lékařské vybavení.

O chvilku později vešla Deanna Troi; ta už se totiž do turbovýtahu se zdravotníky nevešla. "Beverly..." šeptla, "je tam..."

"Teď ne, Deanno," ostře odsekla Beverly a očima přelétla panel s údaji. "Mám tu aktivitu mozkových vln. Slabé, ale jsou tam. A velice slabý pulz."

"Nechce odejít."

"Z mojí ošetřovny neodejde nikdo, komu to nepřikážu." Beverly byla profesionální, klidná, soustředěná a šťastná, že je tam, kam patří - u diagnostického lůžka a ne za stolem. S chladnou výkonností vydávala rozkazy. "Stabilizujte životní funkce, Jansene. Sweeney, doneste sem obě jednotky podpory života. Budu je potřebovat." Zatímco si prohlížela nákres rozdělení tepla, vrtěla hlavou. "Pravá ruka to nevydrží," zamumlala. "Levá noha vypadá všelijak. Díky bohu za protetiku. Sweeney, rychle!" Ohlédla se po Troi, která vypadala, jako by byla v tranzu. "Deanno, děje se něco?"

Zdálo se, jako by byla Troi ochotná se rozpůlit - zmatená, v rozpacích - vypadala tedy jako Dat, když jej zahltilo příliš informací. "Ne... ne... nevím, kam mám... bude mě potřebovat, jestli se vzbudí, ale... Will..."

"Will? " prohodila Crusherová a ani na chvíli neodtrhla oči od údajů.
Pulz se najednou ztratil.
Beverly Crusherová už byla v pohybu a dělala úpravy na velkém pyramidovém přístroji, který zakrýval Eleanořino tělo, navíc jí na hlavu připevnila nervový stimulátor. Jansen jí asistoval a Sweeney se blížil s oběma podpůrnými jednotkami.
"Neodcházej," tiše zaprosila Deanna.
"Jansene," vykřikla Beverly, "osmdesát pět mikrovoltů, teď!"
"Teď," potvrdil. Eleanořino tělo se v důsledku srdeční a nervové stimulace zazmítalo. Pulz byl stále neznatelný.
"Nastavuji," vyhrkla. "Připraven?"
"Připraven," zopakoval.
Tělo se znovu prohnulo. Deanna se zajíkla, cítíc, jak se jí zmocňuje temnota, jak se zmocňuje jich obou.
Beverly Crusherová dlouho cosi dělala s nehybným tělem Eleanor Carterové a pak -
"Máme pulz," nadšeně vyjekl Sweeney.
"Vidím," chladně odvětila Crusherová. "Stabilizujte ji."
"Pulz sílí. Tlukot srdce a dýchání se zrychlují."
"Do toho," pobídla Beverly Eleanor a popleskala ji po zmrzlé tváři. "Trocha bioniky, pár kožních štěpů a budete v pořádku."
"Ještě jsem neměl příležitost s vámi pracovat, doktorko," říkal Sweeney, zatímco připravoval první podpůrnou jednotku. "Přišel jsem spolu s doktorkou Pulaskou. Je radost vás sledovat."
"Vždycky mějte chladnou hlavu a nemyslete na nejhorší," poradila mu. Zatímco to říkala, rozléhala se ošetřovnou zvuková reprodukce tlukotu Eleanořina srdce.
Beverly se zamyšleně usmála.
"To vlastně platí na spoustu věcí v životě, že? Včetně
pokeru."
"Pokeru?" ujišťoval se Jansen.
"Jo jo. Deanno... je podvádění, když zaslechnu tlukot něčího srdce při - Deanno?"
Troi vypadala, jako by upadla do komatu, až na to, že měla doširoka otevřené oči. Crusherová k ní rychle přiskočila a vzala ji za ramena. "Deanno!" naléhala. "Co je ti? Co se stalo?"
"Já..." snažila se nalézt slova. "Will... je v hrozných potížích. Emoce zpřeházené, smíchané..."
"Kde je?"
"Na planetě." Pak dodala: "Ach, Beverly... co když jsem se strašně spletla? Co když chtěl Skamene najít Willa proto, aby ho sám mohl zabít?"
* * *
Riker visel ze srázu a vzhlížel k nově příchozímu.
"Kvido Skamene," představil se. "Ne, ne... nedřete se." Odmlčel se a zkoumal Rikerovu situaci. "Vypadá to, že potřebujete trochu pomoct."
Přidřepl a uchopil Rikera pevně za pravé zápěstí. Riker se pustil stěny srázu. Sevřel Skameneho pravici a levou rukou jej chytil za předloktí. Riskantní sevření, zvlášť kdyby se Skamene unavil, na tom ale nezáleželo, neboť Kvido jej teď vytáhne a všechno bude v pořádku. Snad jen...
Skamene netáhl. Místo toho ležel jen tak na břiše a nechal Rikera viset nad srázem. Sevření měl pevné, jistě ale nebyl neúnavný.
Riker se mu zahleděl do očí a spatřil tam něco děsivého. Bože můj... je to blázen, pomyslel si.
Podíval se pod sebe. Nebylo tam nic, co by přerušilo desítky metrů dlouhý pád. Římsa, po které předtím lezli, byla daleko vlevo, bolestně mimo dosah.
V rameni mu pulzovala bolest.
Nikdy se neměl pouštět toho výstupku. Tehdy měl alespoň špetku kontroly nad svým osudem. Teď jeho budoucnost spočívala cele v rukou muže, který jej držel. Šílence v uniformě Hvězdné flotily.
Skamene chladně sledoval Rikerovy nesnáze. "Vypadá to, že jste se dostal do potíží, že?"
"Rád bych se... z nich dostal."
"To je mi jasné," odvětil Skamene. Nijak nedával najevo, jakou námahu mu jistě působí držet celou Rikerovu váhu. "Zdá se mi, že na vás tahle planeta nebyla moc hodná.
Riker se přinutil zůstat v klidu. Snažil se hlasem vykouzlit rozumný tón. Kdyby mluvil zoufale, což byl, pak by ho ten cvok mohl pustit. Mohl jedině hrát o čas. V pravém rameni už ztratil všechen cit.
"Měla zrovna horší chvilky," zabrblal Riker. Pokusil se nohou opřít o skálu, aby měl další oporu. Ani náhodou. Skála se pod ním rozdrolila. "Není to lehké," litoval jej Skamene. "Být chycený v krutém, nepříjemném prostředí. Podle mě jsme oba ve stejné situaci. Vy jste tady. Já na Enterprise. Ach, pravda. Vy to nevíte. Jsem náhrada za vaši maličkost. Možná dočasná." Vypadal zamyšleně. "Možná trvalá."
Riker mlčel, jen bolestí zatínal zuby. "Bolí vás to?" zeptal se Skamene. Přikývl.
"Bolest je potvora, co? Nikomu moc nesvědčí." Zatímco se Riker snažil zpevnit úchop, rychle si prošel, co má člověk dělat, když jedná s nestabilní osobností. Projevit účast. Zeptat se na názory. Přimět jej věřit, že jste na jeho straně. Získat si jeho důvěru.
Vzhlédl ke Skamenemu, který jakoby hleděl někam do dáli. Šílenec jej držel pevně, mohl jej však kdykoliv pustit. "Slyšel jsem toho o vás tolik," říkal. "Ode všech... zvlášť od Deanny. Je to úžasná žena. Skutečně jste plýtval časem, že jste neupevnil svůj vztah s ní. Časem by se nemělo nikdy plýtvat. Nevíte, kdy vám vyprší,"

"To... to je svatá pravda," souhlasil Riker. Všiml si, že má Skamene na tváři jizvu, která září jasnou červení. "Máte dost ošklivou jizvu... jak jste k ní... přišel?..."

Skamene k němu shlédl a krátce se zasmál. Pak zvedl volnou ruku a začal vypočítávat na prstech. "Projevit účast. Zeptat se ho na názor. Přimět jej myslet si, že jste na jeho straně. Získat si jeho důvěru. Wille, vy si snad myslíte, že jsem nechodil na tutéž směšnou Akademii jako vy? Že mě neučili, co dělat? Chcete tím říct, že nejsem stabilní osobnost?" Podivně se zasmál.

Usmál se na Rikera. "Ale víte vy co? Mám vás rád. A protože to tak je... myslím, že vám povím, jak jsem k té jizvě přišel. A hromadě dalších jizev po celém těle.

Slyšel jste někdy o Ianni, Wille?"

Riker zavrtěl hlavou. Prsty pravice mu začaly sklouzávat ze Skameneho ruky.

"Poslali nás, abychom se setkali s hlavou tamější vlády," vyprávěl Skamene a znělo to pozoruhodně mile. "Chtěl zažádat o členství ve Federaci. Planeta měla barbarskou minulost, SFP o ni ale horlivé usilovala, protože byla na strategickém místě poblíž Neutrální zóny.

Šéf nás tedy pozval dolů a představil nás své rodině. Byla veliká, asi milion manželek a dětí. A pýchou a radostí mu byla nejstarší dcera."

Pohlédl k nehybnému Štěpánčinu tělu. "O trochu starší než tahle, ale v pokročilém stádiu těhotenství s šéfovým prvním vnukem."

Riker měl pocit, jako by jeho prsty neustále fungovaly jako zaťaté drápy. Tělo se mu třáslo námahou. Skamene, kromě toho, že mu bránil v pádu, nedělal nic, aby jej vytáhl. Co to s ním k čertu hraje?

"No a když tam jsme, vypukne peklo," pokračoval Skamene. "Všichni zničehonic ječí. Lidé křičí a pobíhají, hromadí se těla. Věřil byste tomu, že jsme se dostali doprostřed převratu? Dost lidí usoudilo, že se jim nelíbí, jak si ten chlap vede, dali se dohromady a rozhodli, že musí umřít. Přímo před očima nám podřezávali spoluobčany. A víte, co jsme dělali my?"

"C - co?" vykoktal Riker.

"Nic," odvětil Skamene. "Do ničeho jsme nestrkali nos, drželi jsme se Základní směrnice. Jistě, mluvili jsme s nimi, pokoušeli se je přivést k rozumu, ale nezasáhli jsme, i když jsme to mohli celé zarazit. A tady to začíná být zajímavé. U moci jsou noví lidé a najednou říkají, že oni se chtějí přidat k SFP. Nejdřív se prý ale musejí o něco postarat." Odmlčel se. "Víte, co jsou to čistky, Wille? Něco, čím zařídí, že se zbaví všech, kteří měli co společného s bývalými pohlaváry. Tak přesně to udělali.

Přivedli členy rodiny bývalého vůdce, jednoho po druhém." Skameneho hlas zněl téměř surrealisticky. "Přivedli je a jednoho po druhém je přivázali k velkému kůlu. A pak přišel člověk s bičem a umlátil je k smrti. Do jednoho. Zatraceně každého. Strýčky. Tetičky. Manželky. I..." Sevřel čelisti. "I děti. A já přihlížel. Nemohl jsem zasáhnout. Snažil jsem se jim to rozmluvit, prosil jsem je, ale nemohl jsem nic udělat. A pak přivedli dceru... tu, o které už jsem se zmínil? Tu těhotnou? A utloukli ji k smrti."

Téměř monotónně se zeptal: "A víte vy co? Jen aby nic neriskovali, přivedli chlapíka s velkým nožem, ten porodil dítě císařem, a pak zabili i to mimino. Po mé krásné, čisté uniformě Hvězdné flotily se rozstříkla krev. A víte, co jsem udělal? Víte, co jsem sakra udělal?"

Rozzuřeným hlasem Skamene zasyčel:

"Nic!"

V tu chvíli Skamenemu vyklouzla Rikerova pravice, předloktí ale s neuvěřitelnou rychlostí sevřela vypravěčova druhá ruka. Držel Rikera oběma rukama za levou paži. V Tiketově pravici bolest pulzovala tak hrozně, že ji už nedokázal zvednout nad hlavu. Byl teď Skamenemu vydán úplně na milost. Vykřikl bolestí.

Deanno, pomyslel si.

"A ti lidé," vykládal dál Skamene. "Myslím lidi u moci, ti byli tak potěšeni tím, že jsme 'schvalovali' jejich způsoby, což usoudili podle našeho milovaného nezasahování, že se opravdu upsali SFP. A SFP, slavná tolerantní milovnice rozdílných životních stylů, je přijala. A víte, co ti lidé udělali, než jsem odletěl? Dali mi ten bič na památku. Trvali na tom, abych si ho vzal. A já jsem se usmál, poděkoval a opakoval si, že bych si měl vážit rozdílných životních stylů a chápat je. Ležel jsem v kajutě a opakoval jsem si to znovu a znovu. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na smrt, krev a bolest. Nemohl jsem spát, nemohl jsem jíst. Mučil mě život samotný. Jedné noci jsem stál v kajutě, hlasy mrtvých na mě křičely, a já popadl ten bič. Švihl jsem se nejprve mezi lopatky. Pak přes záda, tvář, znovu a znovu, pořád dokola, dokud jsem se na všech místech neochromil. A od té doby mě nic nemučí. Není to úžasné, Wille? Zjistil jsem, jak to překonat."

Skamene na něho shlédl a lehce jím zatřásl, jako by jej chtěl probudit. Riker beze vší pochybnosti věděl, že za několik vteřin se zřítí vstříc dnu srázu a pravděpodobné smrti.

"A víte, co ještě jsem zjistil?" zeptal se Skamene.

Riker tam visel a jediná věc, která stála mezi ním a zapomněním, byl Skameneho ocelový stisk na jeho předloktí. Cítil, jak začíná padat...

Ale nepadal. Skamene jen měnil úchop.

"Vždycky," dodal Skamene, "když se věci hroutí, nabídni pomocnou ruku." Zasmál se tím podivným smíchem a vytáhl Rikera nahoru.

Riker chvíli seděl a lapal po dechu. Skamene jej s naprostým klidem, a snad dokonce maličko zasněně sledoval. "Jste cvok," prohlásil nakonec Riker.

"Ne, nejsem," namítl Skamene. "Děláte obvyklou chybu, Wille. Zaměňujete šílenství se stylem." Usmál se a jakoby hleděl Rikerovi přes rameno. "Jen jsem vám prokázal laskavost. Dal jsem vám okusit smrti. Budete tak mnohem

šťastnější, že žijete."
"Proč?"
Zavrtěl hlavou. "Jestli se musíte ptát, nikdy to nepochopíte. Stejně jako já nechápu, co ještě dělám ve Hvězdné flotile."
"I já jsem se dohadoval, co tu vlastně děláte," poznamenal Riker.
Skamene vstal. "Mimochodem, prohlédl jsem tu holku. Má ošklivě nakřáplou hlavu, ale bude v pořádku. Vypadneme odsud."
Napřímil se a zničehonic ho k zemi srazila koule šedivé a černé barvy.
* * *
Vůdce věděl, že umírá. Něco jej ale přivolalo ze smrti zpět. Byla to ta vůně, vůně lidského vůdce. Byl tam. Byl blízko. A tak Vůdce čekal, dokud nenasbíral dostatek sil, a užil je ke konečnému pokusu vzít člověka s sebou do náruče smrti.
* * *
Skamene se pod drtivou vahou Divoké věci zhroutil. Drápy ho potrhaly - on však bolest nevnímal a zoufale se snažil udržet si tlamu obludy co nejdále od obličeje.
Kde mám sakra fázer? pomyslel si zdrceně. Pak si uvědomil, že jej odložil, zatímco trávil čas s Willem. No, to byl tedy skvělý manévr. Určitě ho budou fakt brzy studovat na Akademii.
Divoká věc nad ním zařvala, snažíc se mu ublížit, snažíc se ho zabít. Je to tu, pomyslel si Skamene. Konečně nějaká výzva. Konečně smrt. Ale ne bez boje. To by nebylo správné.
Vykopl a zabořil kolena nestvůře do podbřišku, bušil jí do hlavy. Poslepu chňapla doleva i doprava, a pak se najednou stáhla, připravená zaútočit vší silou vlastní hlavou.
Skamene věděl, že se jí nemá možnost vyhnout.
Uběhl okamžik. Okamžik vzájemné úcty k nepříteli.
Divoká věc vyrazila a zastavila se pár centimetrů od Skameneho tváře.
Skamene se zajíkl, neboť si všiml, že z čelistí jí vykukuje jakási ostrá špice. Divoká věc rozzuřeně zavyla, zhoupla se a ve smrtelných křečích se svalila na zem.
Skamene rychle vstal a se zaujetím zkoumal cepín, jehož špičku měla Divoká věc zaraženou skrznaskrz hlavou a mozkem. Nedaleko se skláněl udýchaný Riker.
Skamene na něho pohlédl a poznamenal: "Mohl jste použít támhleten fázer."
"Ach," pohlédl na místo, kam Skamene ukázal. "Nevšiml jsem si ho. Omlouvám se."
"To nic."
Vůdce Divokých věcí se pomalu přestal hýbat a naposledy se rozechvěle nadechl; vyšlo z toho odporně přidušené zachroptění.
Skamene k němu došel. Posadil se vedle něho a díval se na něj.
"Skamene?"
Komandér pohladil krví slepenou kožešinu.
"Skamene?" zopakoval Riker. "Není vám nic?"
Pomalu k němu vzhlédl. Po tváři mu stékala osamocená slza. "Vy to nechápete, že?"
"Co mám chápat?"
Vzal do rukou čenich té obludy a tiše prohlásil: "Konečně jsem našel někoho, kdo mi rozumí, a on musel umřít. Na to by se už člověk vykašlal, ne?"

Kapitola dvacátá druhá

"Tak to ne," znechuceně pronesl O´Brien a zahodil karty. "Mám toho dost. Chci, aby se vrátila Troi."
Riker se na šéfa přenosu zadíval s učiněnou nevírou. "Chcete, aby se Deanna vrátila? Odkdy?"
Ublíženě ukázal na Beverly Crusherovou, jež seděla naproti němu a poklidně si k sobě shrnovala žetony. "Přesně od té doby, co se támhle doktor Jekyll začal zlepšovat. Nemám, opakuji, nemám rád, když mě okouzlující doktůrečka, která má v ruce dvě trojky, přinutí složit trojici!"
"Nemůžete to zkousnout, O´Briene?" usmála se Beverly.
"Očividně," poznamenal Riker, "jste za dobu mé nepřítomnosti trénovala."
"Jen jsem si procvičovala přístup k pacientům," prohlásila bezelstně a jala se stavět žetony do sloupečků.
"A to mě štve taky!" kázal O´Brien. "Dělá si z žetonů takový ty malý hromádky. Nesnáším lidi, kteří si z žetonů dělají hromádky! Kdy se bude moct Troi vrátit?"
"Posledně jste ji odsud málem hnal holí," podotkl Riker. "Proč ji chcete zpátky?"
"Protože když už jsem s ní prohrál, mohl jsem to přičíst tomu, že je empatička. Prohrát s tadytou - " a ukázal na Crusherovou.
Dat nápomocně dodal: "Frustruje vás, že vás roznesla na kopytech?"
"Hele, polib si mikročip."
"To by bylo velice nevhodné."
"Myslím," usoudil Riker a vstal, "že sem doktorka Crusherová moc dobře zapadne."
"A kam jako jdete vy?" chtěl vědět O´Brien. "Ještě se musíme vyrovnat."
"Ne v tomhle životě," zamumlala s úsměvem Beverly.

"O, cha cha cha."
"Už musím odejít," řekl Riker. "Někomu jsem slíbil, že za ním zajdu."
"No to určitě," odsekl O´Brien.
"Uvidíme se a zvedám o pět," rozloučila se Crusherová.
* * *
Pějící nebesa zněla dnes naplno.
Deanna seděla na svém oblíbeném místě a hleděla na tančící melodická světla. Zvedla šachovou figurku. Bílou královnu.
"Chceš si zahrát šachy?" ozval se jí za zády Riker.
Ohlédla se, usmála a poplácala zem vedle sebe. Posadil se.
"Ne," odvětila. "Jen jsem přemýšlela o nástrahách, které život přináší."
"A o Skamenem."
"Ano." Odmlčela se. "Mrzí mě, že se rozhodl rezignovat. Mohla bych toho pro něho udělat mnohem víc."
"On nerezignoval," opravil ji. "Má služební volno. A úplně upřímně ti můžu říct, že podle mě bude na Ráji jako doma. Město plné lidí, kteří si z nikoho nic nedělají. Kdo ví? Možná se vrátí. Anebo si najde své místečko."
Přikývla, položila svou ruku na jeho a zašeptala: "Chtěla jsem ti ještě jednou říct, jak moc je mi líto tvého přítele."
V odpověď přikývl. Byl to soukromý žal, se kterým se musel vypořádat. Co na něho udělalo dojem bylo, že i když Eleanor (již vybavili zbrusu novou umělou rukou - Crusherové se podařilo zachránit nohu - kterou mohla rozbíjet mramor, což Ellie neuvěřitelně těšilo) nabídli, že může zůstat na Enterprise, byla pevně rozhodnutá vrátit se na Ráj a pokračovat v manželově snu. A Štěpánka matku stoprocentně podpořila. Obě mu budou chybět. Nicméně jelikož s nimi zůstane Skamene, věřil, že budou v bezpečí. Důvěra ve Skameneho? Nebylo to postavené na hlavu? Skamene jej ale zachránil, byť podivně a po svém. A Rikerovi přišlo vhodné některé části jejich setkání nezveřejňovat. Will nějak instinktivně věděl, že nikdy nebyl v nebezpečí - že mu Skamene chtěl opravdu celou tu dobu pomoci a skutečně se ovládal. Ale vysvětlovat to Picardovi byl úkol, jehož se nechtěl ani on zhostit.
"Víš, co mě děsí?" zeptal se Riker. "Když si vzpomenu, čím Skamene prošel na té planetě Ianni..."
Troi se otřásla. Riker se s ní podělil o Skameneho příběh, a ona si byla nějakým způsobem, navzdory všem rozporům ve Skameneho povaze, jistá, že je to čistá pravda. "Strašlivé," odtušila.
"To jo... Pořád o tom přemýšlím. Ty Skameneho psychologické profily, testy na Akademii, všechno říkalo, že se na kapitána hodí stejně dobře jako já nebo kdokoliv jiný. Ale to, čím prošel - viděl ty zrůdnosti a nemohl nijak zasáhnout - zajímalo by mě, jaké by to bylo -"
"Kdyby se to stalo tobě?" dořekla. Přikývl. "Za trochu lásky šel bych světa kraj. Rád bych si myslel, že bych to zvládl lépe než on. Svým způsobem se to ale bojím zjistit."
"Doufejme, že na to nikdy nedojde," zdůraznila.
"Spolu s ní hleděl na mihotavá světla. "Tak... cože je to zač?"
"Pějící nebesa."
"Já nic neslyším."
"Musíš být v klidu. Mít mysl vyrovnanou s duchem."
"Aha. No... dobrá. Zkusím to. Nejdřív se tě ale chci zeptat..."
"Ano?"
"Když jsem byl na planetě, párkrát mě napadlo... Zdálo se mi, že spolu nějak..." Bezradně zagestikuloval. "Mluvíme. Komunikujeme myšlenkami. Je to možné?"
"O čem jsme spolu komunikovali?" otázala se zmateně.
"Nepamatuji se."
"Tak to... se to asi nestalo."
"Asi ne."
"A teď," dotkla se prsty jeho čela, "se uvolni. Dýchej zhluboka a pomalu. Ještě bych vás měla varovat, komandére... je jen malá šance, že na první pokus zaslechnete něco víc než jen slaboučké šumění Pějících nebes."
Široce se usmál. "Něco vám povím, poradkyně. Vsadím se, že v den, kdy si budu pamatovat to, o čem jsme spolu nehovořili... v ten den budeme moci společně tvořit úžasnou hudbu."
Usmála se. "Ach Wille... to je tak... jak je to slovo?..."
"Romantické?" napověděl.
"Pitomé," odvětila. "Tak... pročisti si hlavu."
"To by nemělo trvat dlouho."
A vysoko nad nimi zněla Pějící nebesa.

Doslov překladatele

Otočili jste závěrečnou stránku románu a od tiráže vás dělí ještě mé krátké zamyšlení. Pokud však tuto knihu považujete pouze za 'příjemné čtení do vlaku', jak bývají číslované ST romány často (a nezřídka po právu) označovány, raději je přeskočte. Pouze by ji vám to znechutilo.
Peter David si napsáním tohoto díla sám vztyčil laťku, kterou v následujících letech jen velice těžko překonával. Nehovořím o laťce příběhové, pro čtenáře mnohem zajímavější vývoj postav je obšírněji a lépe zachycen například v knihách Imzadi (česky X-Egem, 1994; připravuje Laser-books) a Imzadi II (připravuje Laser-books) či Q na druhou (česky Laser-books, 2001). Mám na mysli laťku filozofickou, to hutné jádro, které odlišuje Star Trek od 'dalšího

televizního seriálu'. Snad v žádném svém románu autor nerozehrál tak mnohovrstevný příběh, který se dotýká jak všech postav, tak i nás, čtenářů. Neodvažuji se dohadovat, zda se mu může někdo z dalších spisovatelů této úzké odnože science fiction rovnat.

David nás nechává nazírat do nitra postav, odhaluje dilemata, která je musejí nezbytně sužovat, a to vše na poli svázaného, číslovaného románu.

Úspornost vyjadřování je však také jedním z pilířů tohoto díla. Jednočlenné věty, zvolání, to vše pomáhá navodit napjatou atmosféru děje. Jestliže autor v předmluvě k románu varuje, že je kniha mnohem vážnější než Zóna úderu, rozhodně nelže. Čtenář celý román jen trne, co se dozví na další řádce. To je skutečné umění. A také to je pouze začátek.

Neboť David román vystavěl stejnou měrou na příběhu jako na filozofii. Celým dílem se jako červená nit táhne nálada pochyb, nálada 'co by, kdyby'. Všechny ty pochybnosti ztělesňuje komandér Riker, jenž sám přiznává, že se někdy obává, že se celý jeho život skládá z pochybností o sobě samém. Autor však jde dál, rozechvívá samotné základy, na nichž Star Trek stojí, když svobodného Rikera konfrontuje s přítelem z dětství, vrstevníkem Carterem, mužem s rodinou, který nemá důvod o ničem, ani o sobě, pochybovat. A který v okamžiku ztrácí vše, včetně vlastního života. David vyjevuje kritickou myšlenku, že žádná z hlavních postav nemá rodinu, byť je to na velké Enterprise dobře možné. Proč pak ale na člověku, jenž má zdánlivě vše, demonstruje, jak snadné je o vše přijít? Opravdu se musíme ptát?

Závěrečný hovor Rikera s Carterovým 'duchem' pak shrnuje celý Star Trek, celou knihu, celé to 'prašť jako uhoď'. Sevřeně se zde střetávají dvě vidění světa - a kdo řekne, které z nich je lepší? Carterův život připomíná čapkovské 'malé věci', které lidi spojují, a nutně se objevují pochyby, jestli vesmír není náhodou pro člověka příliš velký. Vždyť přece celý spal, když Carter krmil Štěpánku, tehdy byli jen oni dva. Riker, byť to všechno ví, nebo alespoň tuší, by však přesto jednal stejně a neměnil by. Jistě si ale uvědomuje, že ztrácí. A že už to možná nenajde.

Davida nikdy nepřestane trápit rozháraný vztah Rikera s Troi (který se nakonec uzavřel v desátém filmu Nemesis.) V knihách, které napsal později, se zabývá právě touto dvojicí, a my se dozvídáme mnohá fakta o jejich vztahu. Ovšem zde... ty krátké, útržkovité rozhovory, tak cudné a přitom plné citu, kdo by nezalitoval, že vše nakonec skončilo tak, jak muselo? Vyjadřuje hloubku jejich vztahu a také marnost odloučení, ke kterému se kdysi odhodlali a které se bojí zavrhnout. Když si na posledních řádcích knihy navzájem lžou a oba to vědí, čtenář pochopí, že i oni jsou jen lidé, kteří se nedokáží poučit... nicméně mají naději.

Druhou podstatnou složkou románu je nevyhnutelný střet postojů opět Rikera a Skameneho. Tajemný muž podrývá další základní kámen Roddenberryho vesmíru -Základní směrnici. Peter David se s ní očividně jen velice těžko vyrovnává, uvědomuje si její nepružnost, a to nejen zde, ale částečně i v románu Obležení a dalších. Vyvstávají pochybnosti - opět Rikerovy. Jaký bych byl, kdybych prožil to, co Skamene? Šel by i on 'za milost boží světa kraj'? A za Vrchlického 'trochu lásky' také? Skamene musel být člověk nesmírně citlivý, jak mohl jen nečinně přihlížet zvěrstvům, aniž by jej to příšerně nepoznamenalo? Kolik toho v sobě skrýval? A i když čtenář stále čeká, že rozuzlení jeho chování bude tajemnější, zvrácenější... ta přízemnost a syrovost skutečnosti možná zapůsobí ještě otřesněji. Není to totiž nic nereálného. S trochou 'štěstí' to může potkat každého z nás. A způsob, jakým Skamene překonal bolest - nevytloukl si tak z těla sám sebe, byť epizoda s bičem byla jistě pouhým katalyzátorem? Neotupěla při tom i jeho mysl? Když na závěr téměř nečekaně zachraňuje Rikera, jen tím prohlubuje čtenářův rozpolcený názor na svou osobu. Nicméně se domnívám, že on to tak vlastně chce.

Kniha je pozoruhodná v mnoha dalších ohledech. Například je velice sprostá - na Star Trek až neslýchaně. Několikrát jsem se při překládání zničehonic zarazil a říkal jsem si: "No to snad není pravda..." Ale je, přátelé. Skameneho jazyk je takový, jakým se stal i on.

Zajímavé je také množství odkazů na další epizody Star Treku - u těch dle mého soudu 'maskovanějších' jsem užil poznámky pod čarou, jinde spoléhám na důvtip čtenáře. Za pozornost jistě stojí Davidovo dokonalé ztvárnění puberťačky Štěpánky, kde nepochybně vycházel z vlastních rodičovských zkušeností. Odpovědi a otázky tak typické pro dívky tohoto věku, zhnusené vším a všemi (samozřejmě kromě Rikera), si jednoduše nemohl jen tak vymyslet. Vše korunují tolkienovské Skryté vrchy, země, jíž David vštípil vlastní život a nálady. Jen zabydlet ji mohl tvory o něco příjemnějšími.

Pokud vás komandér Skamene zaujal tak, jako mě, možná budete rádi, že se tato postava stala předlohou (a studií) pro kapitána Mackenzie Calhouna z lodi Excalibur. Románovou sérii Petera Davida Nová hranice, v níž tento kapitán (mimochodem, s jizvou na tváři) vystupuje, pro vás připravuje nakladatelství Laser-books. I zde se David často zamýšlí nad podstatou vesmíru (nejen) Star Treku, byť filozofické úvahy často překryje prvoplánová akce, kterou zde však čekám a nijak neodsuzuji. Přesto se jedná o nezvykle živou, energickou ságu, která je příjemnou změnou v usínajícím prostředí 'televizních' Star Treků.

Jak jste jistě poznali, kniha na mě hluboce zapůsobila. Možná je to tím, že jako překladatel musím přemýšlet o každém slovu v ní, možná tím, že je napsaná vpravdě geniálně. Nadchla mě natolik, že jsem cítil potřebu podělit se s vámi o svůj názor. Pokud se ten váš liší, jsem jedině rád - u nás to nechodí jako na Ianni. Snad jsem vás příliš nenudil, třeba jsem vás i něčím zaujal. Každopádně vám děkuji, že jste se pročetli až sem.

Nashledanou u nějakého dalšího Star Treku!

Digitalizácia a oprava: Davis